

ВОЙНАТА НА МРАЧНИЯ

В ЦАРСТВОТО НА
МРАЧНИЯ

← ВТОРА КНИГА →

РЕЙМЪНД
ФИЙСТ

Нова глава в историята на Мидкемия от фентъзи майстора
Реймънд Фийст

РЕЙМЪНД ФИЙСТ В ЦАРСТВОТО НА МРАЧНИЯ

Превод: Красимир Вълков

chitanka.info

Два свята са заплашени от хаос. Зли сили се готвят да нападнат Мидкемия, а лудият магьосник Лесо Варен сее безпорядък на Келеуан.

Варен е обсебил тялото на могъщ магьосник и Миранда трябва да открие самоличността му, преди Мидкемия да загуби единствения си съюзник. Пъг и Магнус се отправят на отчаяна експедиция в сърцето на жестока империя, която заплашва света им. Надяват се да открият средства, с които да победят могъщия враг. Но дори да успеят, няма да им е никак лесно да оцелеят през опасното пътуване. Три свята са на ръба на унищожението в поредната война — Войната на Мрачния.

Тази книга е за Джени, Бил, Джоел и Стив. Защото споделиха таланта си.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, на всички майки и бащи на Мидкемия за това, че ми дадоха свят, в който да творя.

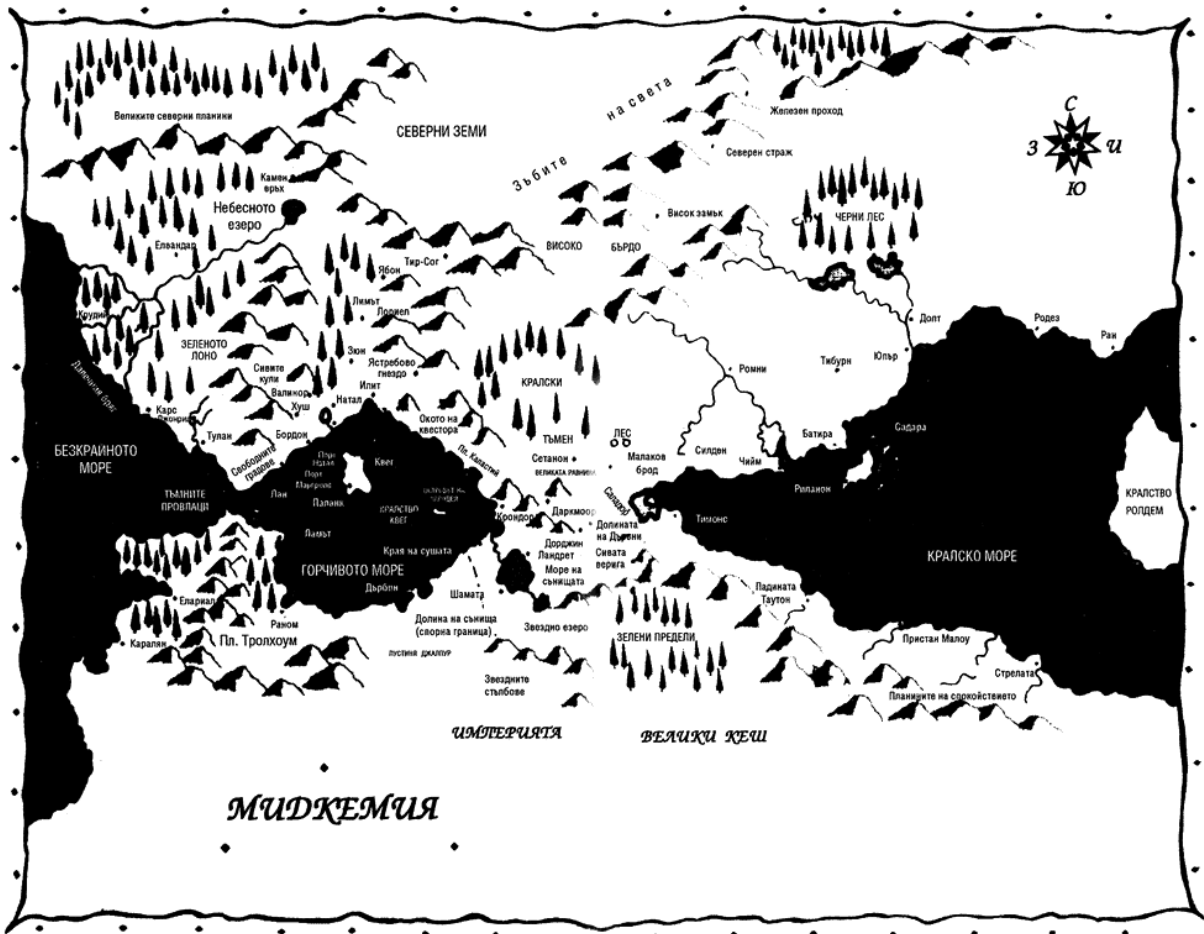
На децата ми, Джесика и Джеймс, че ме връщат в реалността, без значение колко луд е светът около нас.

На майка ми, че е до мен.

На Джонатан Матсън, отново и завинаги.

На редакторския екип за това, че продължава да работи.

На читателите: без вас щях да правя нещо съвсем не толкова забавно.

1

ПРЕСЛЕДВАНЕ

Една жена изпищя ядосано.

Тримата младежи събаряха сергии и блъскаха купувачи, докато си пробиваха път през вечерния пазар. Водачът им, висок, широкоплещест и червенокос, посочи гърба на отдалечаващата се плячка и изкрещя:

— Ето го!

Нощта се спускаше над пристанищния град Дърбин. Търговците се мъчеха да приберат по-ценните вещи от сергиите си, защото младежите прегазваха всичко, което пречеше на преследването им. Въобще не обръщаха внимание на хаоса и гневните крясъци, които оставяха зад себе си.

Лятната жега от пустинята Джал-Пур бе попила в стените и плочниците на града въпреки лекия бриз от морето. Дори чайките бяха накацали мързеливо и очакваха някаква плячка да падне от количките на търговците. По някоя от по-амбициозните се издигаше с крясъци за момент-два, след което бързо се връщаше при останалите.

Вечерните пазари бяха препълнени, защото повечето жители на града бяха изкарали горещия следобед по сенките. Животът течеше бавно в най-горещите дни на лятото. Жителите на пустинята знаеха, че не могат да се преборят с природата. Нещата се движеха по волята на боговете.

Така че гледката на трима въоръжени и опасни мъже, преследващи друг, не беше необичайна, но бе неочаквана с оглед на времето. Просто бе твърде горещо, за да се тича.

Мъжът, когото преследваха, приличаше на жител на пустинята — носеше свободна роба, широки гащи и син тюрбан. Бе обут с ниски ботуши. Водачът на преследвачите приличаше на северняк, вероятно от Кралството или Свободните градове. Рижата му коса беше необичайна за Велики Кеш.

Спътниците му също бяха младежи — единият широкоплещест и с тъмна коса, другият малко по-слаб и русоляв. Всичките имаха слънчев загар и бяха мърляви, а навъсените им изражения сякаш им добавяха още години. Вместо обичайните роби и сандали носеха дрехи като жителите на Долината на сънищата — бричове, ленени ризи, ботуши за езда и кожени елечи. Най-вероятно бяха наемници.

Излязоха на широк булевард, водещ към доковете, и мъжът се шумугна между търговците и минувачите, които се прибираха към къщи. Водачът на преследвачите за момент спря и каза:

— Насочва се към зърнения кей.

Посочи на русокосия младеж да поеме по успоредната улица и махна на тъмнокосия да го последва.

— Надявам се, че си прав. Почнах да се изморявам от цялото това търчане.

— Прекарваш твърде много време по кръчмите, Зейн — усмихна се водачът. — Май трябва да те върнем на острова под нежните грижи на Тиленбрук.

По-ниският младеж изръмжа — не виждаше и капка хумор в изказването — и обърса потта си с ръкав. След това побърза да настигне спътника си.

Жителите на Дърбин имаха опит с дуели, побои, гангстерски войни и безредици и когато Джоми и Зейн стигнаха до ъгъла, зад който бе изчезнал мъжът, новината за преследването вече ги бе изпреварила и улицата бе почти опустяла. Минувачите бяха усетили приближаващата опасност и бяха изчезнали кой където свари. Вратите се затваряха, кепенците се затръшваха, а който нямаше къде да се прибере, търсеше подходящо укритие.

Джоми Килироо се беше съсредоточил върху гърба на мъжа, а Зейн оглеждаше всяка врата и прикритие за евентуална засада. Но засега виждаше само жители на Дърбин, които се скатаваха, за да изчакат опасността да премине.

Беглецът се шумугна зад ъгъла в края на булеварда и Джоми каза:

— Право в ръцете на Тад, ако е бърз както обикновено.

— Сури няма да му избяга — ухили се Зейн.

От месец Джоми, Тад и Зейн бяха по следите на този мъж, Азис Сури, търговец, който внасяше подправки и масла от Свободните градове. Освен това знаеха, че е шпионин и търговец на информация, с

връзки с Нощните ястреби, Гилдията на смъртта. Преди месец, по време на Средилетните празници, бе имало опит за дестабилизиране на Империята, предотвратен от агенти на Конклава на сенките, и сега те издирваха оцелелите убийци, за да довършат делото си.

Зейн се мъчеше да не изостава от Джоми. Беше не по-малко издръжлив, но не можеше да се мери с дългата крачка на приятеля си. А може би наистина прекарваше твърде много време по кръчмите. Напоследък панталоните малко му стягаха.

Озоваха се на зърнения кей, каменен док с три високи крана и два големи склада откъм брега. От другия край се показва Тад и изкрещя, че плячката им се е вмъкнала в тясната уличка между двата склада.

Джоми и двамата младежи не опитаха да се прикрият, защото вече познаваха прилично града и знаеха, че мъжът е влязъл в задънена уличка. Внезапно той изскочи от нея и хукна право към пристана. Залязващото слънце го заслепи и той вдигна ръка да заслони очите си.

Джоми посегна да го сграбчи за едната ръка, но мъжът отскочи, залитна и загуби равновесие. Джоми опита да хване робата му, но пак не успя. Мъжът отскочи заднишком, блъсна се в централния кран и падна през ръба на кея.

Изквича като куче, на което са прегазили лапата. Тримата младежи побързаха да надникнат през ръба. Дребният мъж беше сграбчил въжето на товарната мрежа и гледаше скалите долу. Беше отлив и само няколко пръста вода покриваха ръбестите камъни. Плоскодънните баржи, които прекарваха жито, бяха изтеглени и закотвени на по-дълбокото.

— Изтеглете ме! — изкрещя мъжът.

— Че защо? — обади се Джоми и обърса потта от челото си. — Накара ни да те гоним из целия град в тази убийствена жега. А ние просто искахме да поговорим.

— Знам ви, кръвожадни главорези — отвърна търговецът. — Вашите разговори докарват беля на хората.

— Кръвожадни главорези ли? — възкликна Тад. — Тоя май ни бърка с някого.

Зейн измъкна ножа от колана си.

— Брат ми по-скоро иска да каже, че ни бъркаш с други кръвожадни главорези. Аз не съм съвсем сигурен. Ако срежа въжето,

какви ли са му шансовете?

Тад се наведе, сякаш проучваше въпроса.

— До скалите има двадесетина стъпки. Мисля, че шансът да се отърве само със счупен крак и ръка, или и двете, е доста голям.

— Зависи как ще падне — каза Джоми. — Веднъж видях как един падна от най-долното стъпало на стълба, по гръб, и си счупи черепа. Не умря веднага, а след известно време. Много се мъчи. Не че има значение.

— Да взема да го срежа и да видим — предложи Зейн.

— Не! — изпищя търговецът.

— Скоро ще дойде вечерният прилив — отвърна му Тад. — Ако повисиш още два часа, вероятно ще може да се пуснеш и да доплуваш до стъпалата — и посочи другия край на пристанището.

— Стига акулите да не му видят сметката — подметна Джоми.

— Не мога да плувам!

— Да, сигурно няма много възможности да се научиш в пустинята.

— Значи си загазил сериозно, приятел — каза Джоми. — Какво ще кажеш за сделка? Ти ще ни отговориш на един въпрос и ако харесаме отговора, те изтегляме.

— А ако не го харесате?

— Тогава той ще резне въжето — Джоми посочи Зейн. — И тъкмо ще видим дали падането ще те убие, или само ще те осакати, стига, естествено, да не се удавиш, като дойде приливът.

— Варварин!

— Да, често ми викат така, откакто съм в Кеш — усмихна се Джоми.

— Какво искате да знаете? — попита търговецът.

Джоми спря да се усмихва.

— Само едно. Къде е Йомо Кетлами?

— Не знам! — изпищя мъжът, докато се опитваше да намери опора за краката си във висящата мрежа.

— Знаем, че е някъде в града! Не се е измъкнал. И знаем, че работиш с него от години. Ето сделката: казваш къде е и те издърпваме. След това го намираме, научаваме каквото ни трябва и го убиваме. Няма за какво да се притесняваш.

— Или пък не ни казваш и те оставяме да висиш. Може пък някак си да успееш да се изкатериш и да се измъкнеш. Само че ще пуснем мълвата, че си издал Кетлами. И след това само ще те наглеждаме и ще го пипнем, като дойде да ти види сметката. Изборът е твой, приятел — усмивката на Джоми се върна.

— Не мога! — изпищя ужасено мъжът.

— Пет имперски сребърника, че няма да умре, като падне на скалите — предложи Тад.

— Не знам — отвърна Зейн. — Мисля, че шансовете не са съвсем равни.

— Добре, моите пет срещу четири твои?

— Става! — съгласи се Зейн.

— Чакайте!

— Да? — обади се Джоми. — Какво има?

— Моля ви, не режете въжето. Имам деца!

— Лъжец. Много добре знаем, че казваш на курвите, че нямаш жена.

— Не съм казал, че имам жена — призна дребосъкът. — Но се грижа за няколко копелета, които съм направил.

— Брей, ти си бил истински щедър — отбеляза Джоми.

— Има хора, които и това не правят. А аз взех най-голямото си дете да го уча на занаят.

— Какъв? — попита Зейн. — Търговия, шпионаж или мамене на карти?

— А бе — намеси се Тад, — ние стоим и си говорим глупости, а приливът идва.

— Е, и? — обърна се към него Джоми.

— Ами, ако не отрежем въжето скоро, тоя ще се удави и това ще провали облога.

— А, не — отвърна Зейн и започна да прокарва широкия си ловджийски нож по въжето.

— Не! — изпищя мъжът. — Ще говоря!

— Ами говори де — каза Джоми.

— Първо ме издърпайте!

Зейн огледа спътниците си и каза:

— Справедливо искане.

— Не мисля, че ще може да се опъне и на трима ни — отвърна Тад. — Все пак е невъоръжен и кльоцав, а ние сме... как беше?

— Кръвожадни главорези — припомни му Зейн.

— Изтеглете го — нареди Джоми.

Тад и Зейн хванаха тежката макара, с която се теглеше мрежата, и започнаха да я въртят. След малко главата на мъжа се показа над ръба.

— Оставете го ей там — посочи Джоми с върха на меча си.

Тад и Зейн застопориха макарата и завъртяха дървения лост, с който се контролираше кранът. Мъжът се пусна от мрежата и тупна на камъните.

Джоми насочи меча си към гърлото му, преди да е помислил за бягство.

— Та къде е Йомо Кетлами?

— Обаче трябва да го намерите и да го убиете бързо, както и тези, които му служат, защото ако някой се измъкне, с мен е свършено.

— Такъв е планът. Та къде е той?

— Грешите, като мислите, че е в града. Той знае повече пътища през стената и от плъховете. На половин ден път езда на югоизток има пещери по крайбрежието. Там се крие.

— А ти откъде знаеш? — попита Тад.

— Изпрати ми вест, преди да избяга. Има нужда от мен. Иначе няма как да прати съобщение на другите си сподвижници по градовете край Горчиво море. Трябва да отида при тези пещери след две ноци, защото има да праща съобщения на останалите си братя.

— Май трябва да го убием — обади се Зейн. — Доста по-навътре е, отколкото си мислехме.

— Не — отвърна Джоми и отмести меча си, докато Тад вдигаше Азис. — Ще го заведем в странноприемницата и ще оставим баща ви да реши — младежът се обърна към търговеца. — На мен ми е все едно дали ще умреш, така че на твоето място щях да впрегна всички усилия в това да ни убедя, че е по-добре да останеш жив.

Мъжът кимна.

— Хайде. Ако ни лъжеш, копелетата ти ще трябва да се научат да се грижат сами за себе си.

— Кълна се в живота им, че казвам истината.

— Сега става дума за твоя живот, Азис.

Придвижваха се безшумно към тесния вход на пещерата, над който бяха приклекли двама стрелци, готови да поразят всеки, който излезе без позволение.

Откъм Горчиво море се носеше мъгла, небето бе безлунно. Нощта беше абсолютно непрогледна и мъжете едва се различаваха един друг.

Калев, син на Пъг, махна на трите момчета да изчакат. Зад него брат му Магнус беше готов да отговори на всяка магическа опасност. На стотина метра от тях десетина мъже бяха блокирали друг вход към пещерата.

Двамата братя си приличаха много. Бяха високи и стройни, с коса до раменете и царствени черти, които бяха наследили от майка си. Единствената разлика беше в цвета. Косата и очите на Калев бяха тъмнокафяви, а Магнус беше съвсем рус и с бледосини очи. Калев носеше ловджийските си дрехи и широкопола шапка, а Магнус бе облечен с проста черна роба с качулка.

Предишната нощ бяха разпитали Азис. Магнус не разполагаше със заклинание за откриване на истината, но след няколко демонстрации на мощта му търговецът толкова се наплаши, че въобще не помисли да излъже. Малко преди зазоряване двамата братя се промъкнаха до пещерите и като използваха уменията си в проследяването и магията, се увериха, че плячката им е там. Преди да се съмне, двама убийци излязоха да разузнаят около пещерите и Магнус използва левитиращо заклинание, с което издигна себе си и брат си на стотина стъпки над земята. В подобен мрак стражите нямаха никакъв шанс да ги забележат дори да погледнеха директно към тях.

След това оставиха скрит наблюдател да държи пещерите под око и Магнус замина за Велики Кеш. Трябваше да доведе Чезарул, един от най-доверените агенти на Конклава. След залез-слънце се приближиха и заеха позиция пред пещерите.

Според информацията им Йомо Кетлами се криеше в пещерите с неколцина от хората си и чакаше Азис да им осигури безопасно бягство от Империята. С оглед на събитията от последния месец това

трябваше да са най-опитните и фанатизирани оцелели от Нощните ястреби.

След опита на Лесо Варен за завземане на Империята войниците, водени от агенти на Конклава, бяха ударили всяко известно скривалище. Според имперската заповед Нощните ястреби трябваше да се убиват на място.

Подобна кампания бе предприета и в Кралството, в Ролдем, в Оласко и другаде. Конклавът беше убеден, че е открил всички бази освен главната, в която се спотайваше Великият майстор на гилдията, като паяк, чиято мрежа обхващаше целият континент. А мъжът, който се бе укрил в тези пещери, знаеше къде е въпросното седалище.

Калев даде сигнал. Един мъж до стрелците отвори капака на фенера си и хората на Чезарул бавно се вмъкнаха в другия вход на пещерата. Магнус бе използвал всичките си умения, за да се увери, че не ги очакват магически капани. Разбира се, нямаше как да научи за обикновените. Мъжете, които влизаха в пещерата, бяха от най-опитните агенти в Кеш и изключително умели в ръкопашния бой. От тях се очакваше да изчистят завинаги Мидкемия от нападта на Нощните ястреби дори с цената на живота си.

Над другия вход също имаше стрелци. Заповедта беше ясна: на всяка цена да заловят Йомо Кетлами жив.

Калев махна на хората си да застанат по-близо до входа, за да хванат всеки, който се опита да избяга. С жестове, които почти не се виждаха в мрака, им нареди да заемат позиции от двете страни на тунела. След това махна на мъжа с фенера да затвори капака и всичко отново потъна в мрак.

Минутите течаха бавно. Единствените звуци бяха шумът на приборя и редките писъци на нощните птици. Джоми кимна на Калев, който стоеше срещу него, и се обърна да види по-младите си спътници. Тад и Зейн чакаха в готовност, притиснали се към скалите. През месеците, откакто живееха заедно, Джоми се бе привързал към тях и бе поел ролята на по-голям брат. Семейството го бе приело добре и му предоставяше дом, макар и доста странен. Откакто бе срещнал Калев и синовените му синове обаче той вече бе започнал да свиква с необикновените неща. Беше готов да умре, за да защити момчетата, и знаеше, че може да очаква същото от тях.

Внезапно от пещерата се разнесе вик и мигновено започна битка.

Първият убиец, който изскочи от тунела, беше посрещнат от Калев с удар с плоското на меча в лицето. От счупения му нос потече кръв. Джоми го удари с дръжката на оръжието си по главата, а Зейн сграбчи зашеметения мъж и го издърпа настрана.

Вторият убиец видя, че другарят му пада, но не можа да различи какво се случва и се поколеба, преди да излезе, вдигнал меча си за удар. Нападението му почти изненада Калев. Джоми пристъпи напред, за да го удари по главата, усети нещо да го парва по гърба и осъзна, че за малко не е бил посечен от трети мъж, застанал на изхода.

Не обърна обаче внимание на болката и халоса мъжа, който бе нападнал Калев. Онзи зад него замахна пак, но Калев дръпна младежа извън обсега му. Зейн удари третия Ястреб по главата и в същия миг някой профуча покрай него и хукна към плажа.

— Спрете го! — извика Калев.

Чу се пращане и от пръстите на Магнус изскочи кълбо енергия. Нощта се озари от синя светлина, а сферата настигна бягащия и го обгърна. Той изпищя, падна и започна да се гърчи, по тялото му пробягваха малки светкавици. Неприятният шум допринасяше за плашещата гледка.

Калев и Магнус забързаха към него, докато момчетата и останалите агенти довършваха убийците.

— Излизаме! — извика познат глас и от пещерата се показа Чезарул. — Добре ли се справихме?

Джоми посочи поваления мъж.

— Светлина! — извика Калев.

Хората му отвориха капациите на два фенера и всички погледнаха лежащия, който се гърчеше под енергийното заклинание.

— Овържете го, преди да прекратя магията — каза Магнус. — Няма да може да използва отровата, но все пак го претърсете добре.

Калев погледна мъжа, когото преследваше от седмици. Лицето на Йомо Кетлами беше разкривено от яд. Ръцете му бяха свити безпомощно в юмруци, а краката му подритваха пясъка. Претърси го набързо и откри две капсули с отрова, както и добре познатия амулет на Нощните ястреби. Разви възето около кръста си и овърза здраво Кетлами.

— Провери му устата — обади се Магнус.

— Дайте светлина.

Един от хората с фенери се надвеси над Кетлами. Калевб отвори челюстите му и огледа внимателно.

— Я, какво е това?

Протегна лявата си ръка и някой му подаде клещи. Калевб бръкна в устата на Кетлами и извади един зъб. Пленникът започна да стене — не можеше да реагира по никакъв друг начин.

— Кух зъб — обясни Калевб и се обърна към брат си. — Мисля, че вече можеш да го пуснеш.

Магнус освободи заклананието и мъжът се отпусна, дишаше като изтощено куче.

— Двама се мъртви, един няма да преживее нощта, но успяхме да пленим трима — обясни Чезарул.

Калевб кимна.

— Проверете ги за отрова. Джоми, ранен си.

— И по-зле е било — ухили се младежът. — Предния път, като се дуелирахме, Талвин Хокинс ме поряза три пъти, без да се напъва.

Калевб погледна кървавите петна по гърба на туниката му и каза:

— По-добре се превържи, че Мари ще ми скъса ушите.

Джоми намигна на Тад и Зейн.

— Майка ви наистина се грижи за мен, нали?

Тад се намръщи.

— Мисля, че теб харесва най-много.

— Така си е — съгласи се Зейн.

Джоми се усмихна широко.

— Това е, защото вие я разстройвате цял живот. А аз я дразня само от няколко месеца. Скоро ще й писне от мен.

— Несъмнено — намеси се Магнус и погледна червенокосия младеж. Всички на Острова на чародея бяха харесали Джоми и той бързо се бе вписал в семейството на Калевб. Освен това бе доказал куража и лоялността си и не губеше чувство за хумор дори в най-трудните ситуации.

Тад погледна стенещия Кетлами и попита:

— Сега какво?

— Трябва да го заведем при баща ни — каза Калевб и се обърна към Чезарул. — Преместете пленниците в града и научете каквото можете. Това трябва да са последните Нощни ястреби, но за всеки

случай изцедете цялата истина от тях. След това се погрижете да не вредят на този свят повече.

Чезарул кимна и започна да дава заповеди на хората си.

— Момчета, приближете се — каза Магнус и извади една сфера. Калев хвана с една ръка робата на брат си, а с другата рамото на пленника. Джоми положи длан на рамото на Магнус, а Тад и Зейн се притиснаха към Калев.

Магнус натисна копчето и шестимата изчезнаха. Хората на Чезарул останаха на плажа с последните Нощни ястреби в Дърбин, а може би и в целия Велики Кеш.

2

ОРАКУЛ

Пленникът гледаше свирепо.

Висеше окован на каменната стена. Бяха му свалили дрехите — не толкова за да го лишат от достойнство, а защото Пъг бе преценил, че е необходимо: по тялото на Йомо Кетлами бяха татуирани множество магически символи.

Беше едър мъж. Според трите момчета в дъното на помещението беше достатъчно силен, за да изтръгне оковите от стената. Главата му бе обръсната и лъщеше от пот. Имаше врат и мускули като на борец. В черните му очи нямаше следа от страх и той ръмжеше гневно срещу мъчителите си.

Пред вратата имаше шестима пазачи, а Магнус стоеше вътре, за да предотврати евентуални магически опити за спасяването или премахването на Кетлами. Калев и момчетата се бяха дръпнали до отсрещната стена. В помещението влязоха двама мъже.

Първи вървеше Пъг, а зад него ситнеше Накор.

— Къде е Бек? — попита Магнус.

— Чака отвън, ако потрябва — отвърна Накор. — Няма нужда да вижда това.

Магнус погледна въпросително брат си. „А момчетата имат нужда, така ли?“ Калев кимна кратко. Магнус го изгледа още веднъж и отвърна на кимването. Засега момчетата се бяха доказали с желязна воля и младежки кураж пред опасностите. А и с времето започваха да гледат по-трезво на нещата и младежката храброст се превръщаше в истинска смелост. Но битките бяха едно, а мъченията — съвсем друго.

Кетлами изкрещя на Пъг:

— По-добре ме убий, магьоснико! Заклел съм се да отнеса тайните на гилдията ни в царството на Лимс-Крагма!

Пъг не отговори, а се обърна към вратата, през която влязоха още двама души. Момчетата се дръпнаха към лявата стена, за да освободят място на новодошлите.

Единият мъж носеше черна кожена качулка и избеляла туника, покрита със стари петна. Тад погледна приятелите си и разбра, че всички се досещат от какво са петната. Палачът застана до пленника, а вторият мъж се приближи до Пъг.

Беше среден на ръст, с незапомнящи се черти и облечен като търговец или фермер. Носеше простички кожени ботуши. Погледна затворника и той внезапно обърна главата си към него и очите му се разшириха. След секунда Кетлами стисна клепачи и на лицето му се изписа болка. Започна да се поти още повече и нададе вой, наполовина от болка, наполовина от раздразнение.

— Махни се от главата ми! — изкрещя той и след миг на лицето му се изписа триумфална усмивка. — Не ти мина номерът, а?

Пъг се обърна въпросително към другия мъж. Той само поклати глава и отново погледна Кетлами.

— Започвай — каза Пъг. Палачът пристъпи напред и светкавично заби юмрук в корема на Кетлами. Отдръпна се, докато затворникът стенеше с насълзени очи. След малко пленникът си пое дълбоко дъх.

— Бой? Какво следва? Нажежено желязо и клещи?

Палачът отново замахна и му нанесе два светкавични удара в корема. Стомахът на жертвата изпразни съдържанието си на пода.

Джоми се обърна намръщен към останалите. Един от първите уроци в ръкопашния бой беше за двата удара в корема. Силен мъж можеше да понесе един, без да трепне, но ако вторият удар беше достатъчно бърз, преди мускулите да са се оправили, се постигаше въпросният ефект.

Магнус, Калев, Пъг и Накор наблюдаваха безизразно. Това унижение беше първото от дългия процес на пречупване на затворника, докато не им кажеше къде е водачът на Нощните ястреби, техният Велик майстор.

Палачът удари Кетлами по лицето с опакото на ръката си. Ударът беше по-скоро обиден, отколкото болезнен, и докара отново сълзи и гневен поглед.

— Ще мине известно време, преди наистина да се почувства безпомощно — прошепна Калев. — Той е силен, а освен това е фанатик.

Трите момчета стояха мълчаливо и наблюдаваха намръщено неприятната сцена. Палачът действаше бавно и методично. Удряше

окования няколко пъти, после го оставяше да си поеме въздух; редуваше различните части на тялото.

След половин час Йомо Кетлами увисна на оковите. Беше на ръба да загуби съзнание.

— Свести го — нареди Пъг.

Палачът отиде до ъгъла на стаята, където имаше масичка, отрупана с различни инструменти и торби, и взе една малка стъкленица. Приблужи се до Кетлами и я поднесе пред лицето му. Пленникът потръпна и си пое остро дъх.

— Къде се крие господарят ти? — попита Пъг.

Кетлами вдигна глава. Очите му бяха подути, а устните сцепени. Почти не можеше да говори, но гледаше все така гневно.

— Няма да ме пречупите, магьоснико. Убийте ме и да се свършва.

Пъг се обърна към невзрачния мъж, който пак само поклати глава.

— Продължавай — нареди Пъг.

Палачът прибра стъкленицата и отново застана пред пленника. Кетлами го гледаше предизвикателно. Мъжът вдигна коляно и го заби в слабините на Нощния ястреб. Кетлами изстена от болка и отново увисна на оковите си.

Побоят продължи.

Към средата на втория час Тад беше на ръба да припадне. Потръпваше забележимо при всеки следващ удар. Калев забеляза и му махна да излязат, като с жест нареди на Джоми и Зейн да останат.

В коридора чакаха стражите, а Ралан Бек, странният и опасен младеж, оставен под надзора на Накор, невъзмутимо седеше, опрял гръб на стената.

— Добре ли си? — попита Калев.

Тад си пое въздух и го изпусна бавно.

— Не особено. Знаеш, че съм виждал схватки, но това...

— Различно е — довърши пастрокът му.

Тад отново си пое дъх.

— Знам какъв е, но...

Калев го погледна в очите.

— Брутално е. Зло, но необходимо. Знаеш, че би те убил, без да помисли, мен, майка ти, всеки — и после ще спи като бебе. Не си струва да изпитваш угризения.

— Знам, но се чувствам...

Калев пристъпи към него и го прегърна — почти никога не го правеше.

— Знам, повярвай ми, знам. Човек губи нещо и никога не може да си го върне. Но противниците ни мислят злото на всички, които обичаме, и трябва да бъдат спрени. Това ще отнеме още известно време. Ако не разполагахме с ресурси, щяха да ни трябват дни. Но този мъж ще каже това, което искаме, до час-два. Ако искаш, остани тук.

Тад помисли за момент и поклати глава.

— Не. Някой ден може да ми се наложи да правя същото.

Калев кимна. Джоми и Зейн щяха да изтърват този аспект на урока.

Влязоха в помещението и видяха, че палачът отново свестява Кетлами.

— Едва ли ще издържи дълго — прошепна Зейн, когато застанаха до него.

— Ще откриеш, че хората са доста по-издръжливи от очакваното, ако силно вярват в нещо. Този човек вярва, че служи на повисша кауза, и това го прави по-корав. Питай Талвин Хокинс — Калев си спомни историите на баща си за пленничеството му при цураните — или дядо си какво са изтърпели. Обзалагам се, че ще се изненадаш.

След около час палачът внезапно спря, обърна се мълчаливо към Пъг и магьосникът кимна. Пъг на свой ред погледна мъжа до себе си и той махна неопределено с ръка.

— Дай му вода — нареди Пъг.

Двете глътки вода сякаш осветиха Кетлами и той успя да заплюе палача. Той само невъзмутимо избърса качулката си и погледна Пъг за инструкции.

— Къде е вашият Върховен майстор?

— Никога няма да ви кажа — отвърна Кетлами.

Мъжът до Пъг го дръпна за ръката и каза:

— Готово.

— Сигурен ли си? — попита Накор.

— Напълно — отговори мъжът.

Пъг си пое дъх и погледна Кетлами. Разкривените черти на подпухналото от бой лице не можеха да скрият злобата му.

— Приключвай — каза тихо магьосникът.

Без да се колебае, палачът измъкна от колана си нож и с едно бързо движение срязва някаква артерия, която изхвърли фонтан кръв. Очите на Кетлами внезапно се разшириха.

— Какво...

Устата му се напълни с кръв и главата му клюмна.

Накор се обърна към тримата младежи и обясни:

— Ако спрете достъпа на кръв до главата, той губи съзнание, преди да разбере, че е наръган. Прилича на клане, но е много помилостиво от останалите удари.

— Милостиво или не, смъртта си е смърт — прошепна Джоми.

Пъг махна на останалите да излязат, а палачът започна да сваля тялото на Кетлами.

Щом ги видя да излизат, Бек се изправи и каза нетърпеливо:

— Ще се махаме ли? Вече ми е скучно.

— Скоро ще имаме предостатъчно кървава работа — успокои го Накор и се обърна към Пъг. — Ще се видим горе.

И поведе Бек по коридора.

Намираха се в мазето на един от големите складове на Чезарул в покрайнините на град Кеш. Магнус беше пренесъл пленника тук, в случай че в Дърбин са останали агенти на Нощните ястреби. Бяха почти сигурни, че са унищожили култа в Империята — но само почти.

Пъг се обърна към мъжа, който го следваше като сянка.

— Къде?

— В цитаделата Кавел.

Пъг сякаш се опита да си спомни нещо.

— Сещам се. Благодаря — и махна на мъжа и на стражите да тръгват.

След секунди в коридора останаха само Магнус, Калев и момчетата.

— Татко, кой беше този човек? — попита Калев.

— Джовал Делан. Не е от нашата общност, но дължи една-две услуги на Конклава. Той е най-добрият четец на мисли, когото съм срещал, но използва дарбата си само за печалба — погледна към гърба на отдалечаващия се мъж. — Срамота. Би могъл да ни научи на много

неща. Знаеше, че Кетлами ще има достатъчно силна воля, за да се предпази от него, но накрая ще помисли за това, което крие — обърна се към момчетата. — Затова беше побоят. Помните ли детската игра, в която казваш: „Не мисли за дракона в ъгъла“? Е, ако имаш достатъчно силно и тренирано съзнание, можеш да не мислиш за нещо дълго време. Но ако те бият дълго, рано или късно нещото ще изплува в съзнанието ти. Така че вече знаем, че Върховният майстор на Нощните ястреби се крие в цитаделата Кавел.

— Цитаделата Кавел ли? — попита Калев. — Чувал съм за такъв град, на север от Литон, но не знаех, че има цитадела.

— Изоставена е — отвърна Пъг. — Високо в хълмовете над пътя. Отдалече се слива със скалите и не се вижда. Трябва да се загледаш, за да я различиш. Последният барон Корвалис отказа да живее в нея... Дълга история. Едно време цитаделата е пазела търговския път между Литон и Слууп. Дъщерята на барон Корвалис се оженила за човек от простолудието и кралят отнел титлата. Владението било дадено на граф Слууп, въпреки че е по-близо до Литон. Както и да е, цитаделата беше свързана с Нощните ястреби още преди век и тогава един от моите ученици, Оуин Белфот, заедно с Джеймс, премахна заплахата.

Пъг почука с пръст по брадичката си и се замисли за момент.

— Сигурно са решили, че е изминало достатъчно време и могат да се завърнат. Добър избор, защото селяните се страхуват от суеверията, а случаен пътник няма как да попадне на цитаделата. Докато хората мислят, че е изоставена, Ястребите няма от какво да се притесняват.

— Ще отидем ли в Литон? — попита Калев.

— Не — отвърна Пъг. — Тази задача остава за Накор. Той е най-близък с херцог Ерик, а Кралството трябва да премахне тази заплаха — обърна се към Магнус. — Ще те пратя с Накор, за да сме сигурни, че ще имате достатъчно защита срещу евентуалните магии на Нощните ястреби. Ако се наложи, ще дойда за броени мигове. Ще помоля майка ти да посети Събранието и да види докъде са стигнали с талноя.

Магнус се усмихна кисело.

— Леле колко ще им допадне на Великите!

Пъг се усмихна за първи път от дни.

— Да, те все още гледат скептично на жените магьосници, но майка ви... Ще ѝ кажа да се държи прилично.

— А тя откога почна да прави каквото ѝ казваш? — засмя се Магнус. Намръщването на Пъг показва, че стрелата е попаднала в целта. — Да кажа ли на Накор да се приготви?

— Накор е готов. Наследство от дните му като комарджия. Ще дойда горе след няколко минути. Искам да кажа няколко думи на Калев и момчетата.

Магнус тръгна и Пъг се обърна към останалите.

— Да, беше наистина жестоко.

Джоми погледна Тад и Зейн и отвърна:

— Но той си го заслужаваше.

Пъг сложи ръка на рамото му. Въпреки че червенокосият младеж не беше осиновен като другите двама, той се беше привързал към него и го приемаше за внук.

— Никой не заслужава това, Джоми — изгледа за миг Тад и Зейн и отново се обърна към Джоми. — Мнозина заслужават смърт за деянията си, но причиняването на такава болка наранява повече нас, отколкото тях. Това, което ни различава от противниците ни, е, че ние знаем кога правим злини. И това ни отвращава. Дори когато се оправдаваме, че е било необходимо и неизбежно — Пъг се обърна за момент към вратата, зад която палачът се оправяше с трупа на Кетлами. — Това е цената, която плащаме, и тя ни носи скръб — изгледа момчетата поред. — Единствената ви утеха е да знаете, че ако не участвате в това, близките ви ще са изложени на по-големи опасности — обърна се към Калев и добави: — С Мари не прекарвайте много време заедно, откакто се оженихте.

Калев се усмихна малко криво.

— Факт, който тя ми припомня, въпреки че не се оплаква гласно.

— За момента нещата са под контрол. Каспар е на Новиндус с Росенвар и Джейкъб. Накор и Магнус отиват в Кралството, за да приключат с Нощните ястреби. В момента нямам нужда от теб.

Калев го погледна въпросително.

— И?

— Защо не вземеш жена си и не я заведеш с една сфера до личното ми убежище? Не е нещо особено, на Островите на залеза, но си има къщичка с провизии и ще можете да прекарате няколко дни насаме.

— Звучи чудесно. А тези тримата?

Пъг се усмихна.

— Прати ги при Талвин. Ще поработят в „Речната къща“ и ще поупражняват фехтовката.

— „Речната къща“! — зарадва се Зейн.

Джоми го сръчка в корема.

— А уж щеше да свалиш няколко кила? — „Речната къща“ беше най-добрият ресторант в Опардум и може би в целия свят. Зейн беше развил влечение към ястията, откакто майка му се бе омъжила за Калев и можеше да си позволи по-богата храна.

— Ще се упражнявам повече, повярвай — обеща набитият младеж.

— Сигурен съм, че Талвин все ще ви намери някаква работа.

— Ами ти, татко? — попита Калев.

— Трябва да направя едно пътуване. Кратко, но го отлагам от много време. Ще се върна след един ден, но кажи на майка си да не ме чака. Направо да заминава на Келеуан и да провери докъде са стигнали с талноя.

Пъг ги прегърна, след което помахна за сбогом и изчезна.

Джоми поклати глава и си пое дъх.

— Никога няма да свикна с тези изчезвания.

Калев се засмя.

— Тепърва ще свикваш с много работи, момче. Прибираме се вкъщи и после заминаваме за Оласко! — каза той и извади една сфера.

— Радвам се, че свършихме с тази част — обади се Тад и хвърли поглед към вратата на стаята за мъчения.

Без повече думи всеки хвана рамото на другия, Калев натисна копчето и четиримата изчезнаха.

Внушителното присъствие беше скрито в мрака и едва се различаваше на светлината на единствения фенер окачен на отсрещната стена.

„Добре дошъл, Пъг от Крудий“, долетяха беззвучните думи.

Пъг се засмя и отвърна на глас:

— Не са ме наричали така от години, госпожо — знаеше, че няма нужда от титли, и че тази, която бе избрал, въобще не е подходяща, но усещаше нуждата да демонстрира уважение.

— Както желаяш, магьоснико — отвърна плътен глас. — Искаш ли повече светлина?

— Няма да е лошо — отговори Пъг.

Помещението се освети внезапно, сякаш слънцето проникваше през стъклени стени. Пъг се огледа, защото не бе идвал тук от години. Намираше се в подземие под град Сетанон, където Томас се беше сразил с Драконовия господар Дракен-Корин, а Пъг и останалите се бяха мъчили да затворят разлома и да спасят Мидкемия.

Пред него беше тялото на великия дракон Риатх, в което се намираше съзнанието на Оракула на Аал. В битката с Властелина на ужаса драконът бе дал всичко и бе поел невероятни количества магия, но тялото бе останало живо, за да може да приеме оракула. Много от люспите му бяха опаднали и бяха заменени от скъпоценни камъни от огромното съкровище. Светлината, която се отразяваше в скъпоценностите, караше кожата на дракона да блещука и да изглежда все едно се движи дори когато лежеше в покой.

— Цикълът по обновяването добре ли мина? — попита Пъг.

— Да — отвърна оракулът. — Цикълът мина и отново разполагам с всичките си знания — отправи телепатичен зов и в стаята се появиха дузина мъже с бели роби. — Това са моите спътници.

Пъг кимна. Тези мъже бяха дошли да проучат великия дракон и доброволно бяха заменили свободата си за продължителен живот в служба на доброто.

Оракулът беше нещо повече от обикновен гадател. Притежаваше дарбата да вижда множество вероятности в зависимост от избора и можеше да предупреди тези, на които вярва, за приближаването на голяма опасност. А на този свят вярваше най-много на Пъг. Без неговата помощ последният представител на Аал, може би най-старата раса във вселената, щеше да е загинал отдавна. Пъг кимна на мъжете и те отвърнаха на поздрава му.

— Знаеш ли защо съм тук? — попита магьосникът.

— Защото приближава голяма заплаха, дори по-бързо, отколкото си мислиш, но...

— Какво?

— Не е това, което си мислиш.

— Дасатите?

— Те са намесени и засега са основният ни враг, но зад тях има нещо по-опасно.

— Безименният?

— Още.

Пъг беше зашеметен. Според неговата перспектива не можеше да има нещо по-висше от „Върховните богове“.

— Нима има по-голяма заплаха от Безименния?

— Мога да ти кажа само това, Пъг от Крудий: борбата между доброто и злото предхожда всичко останало — замълча, после продължи: — Това, което усещате, е само една малка частичка от тази борба. Започнала е отпреди първите Аал да изпълзят от калта на родната ни планета и ще завърши чак когато загине и последната звезда. Това е част от тъканта на реалността и всички създания са замесени в този конфликт, дори да не го осъзнават. Някои изкарват цял живот в мир и спокойствие, докато други се борят постоянно. Някои светове са плодороден рай, докато други са умиращи пустини. Някои поддържат баланс — оракулът направи пауза, — а други са на ръба на хаоса.

— Мидкемия?

Драконът кимна.

— Твоят живот е по-дълъг от този на нормалните хора, но събитията, които ни се случват, са съизмерими с примигването на един бог. Мидкемия беше лишена твърде дълго от влиянието на Богинята на Доброто. Това, което правите с твоя Конклав, притъпява опитите на Безименния през последния век. Но той продължава да спи и слугите му са само сънища. Колкото и могъщи да са, не представляват нищо в сравнение с това, което ще настъпи, щом се събуди.

— Буди ли се?

— Не, но сънищата му стават все по-трескави. Освен това каузата му е подхваната от друго, по-могъщо и смъртоносно същество.

Пъг се слиса. Не можеше да си представи нещо по-могъщо и смъртоносно от Бога на Злото.

— Какво би могло... — той не довърши въпроса.

— Мрачният бог на дасатите — отговори Оракулът.

Пъг се пренесе в кабинета си. Огледа се набързо, за да се увери, че е сам. Жена му имаше навика да се усамотява и да чете в ъгъла, когато той отсъстваше. Все още беше под влияние на думите на оракула. Смяташе се за опитен човек, преживял всякакви опасности и перипетии, дори се бе изправил пред Смъртта в собственото ѝ царство и се бе измъкнал. Но този път се чувстваше съкрушен. Повече от всичко му се искаше да отиде на някое тихо място и да спи цяла седмица. Все пак знаеше, че подобни чувства са плод на шока и ще отминат, щом се захване сериозно с проблема. Само че откъде да започне? С толкова огромен проблем, пред какъвто бе изправен Конклавът, се чувстваше като дете, което трябва да премести планина с ръце.

Отиде до един шкаф в ъгъла, отвори го и извади бутилка с уискито, донесено му миналата година от Каледб. Напоследък бе почнало да му се услажда. Извади една кристална чаша от комплект, подарък от императора на Кеш след последните събития, и си наля няколко глътки.

Отпи от силното питие и остави топлината да се плъзне в гърлото му. Затвори шкафа и отиде до една широка дървена кутия на библиотеката. Беше проста, но красива, без следи от пирони. Остави питието и вдигна капака, като устоя на изкушението веднага да надникне в пергаментата.

Въздъхна. Очакваше, че ще го намери тук.

Кутията се бе появила на писалището му в Звезден пристан преди много години. Имаше магическа защита, но това, което го изненада повече, беше познатият характер на заклинанията. Сякаш самият той ги бе правил. Понеже очакваше капан, се пренесе на изолирано място и чак тогава я отвори. Вътре имаше три бележки.

Първата гласеше „Това беше много работа за нищо, нали?“

Във втората пишеше: „Когато Джеймс тръгне, му предай да каже на странния мъж, когото срещне, че няма магия.“

„Каквото и да се случи, не губи тази кутия“ пишеше в последната.

Всичко това със собствения му почерк.

Пъг пазеше тази тайна от години и се опитваше да разбере механизма на устройството, защото все някога щеше да му се наложи.

Не можеше да измисли друго обяснение, освен че сам си праща бележките.

През следващите години беше получил още осем известия. Не знаеше как, но всеки път усещаше кога е пристигнало ново.

Едното гласеше „Вярвай на Миранда“ и го бе получил, преди да я срещне. Щом я видя, разбра за какво се е предупредил. Тя беше опасна, могъща и по онова време непозната.

Дори сега не ѝ вярваше напълно. Знаеше, че тя го обича, че обича и синовете им и че е дълбоко отдадена на общата им кауза. Но все още си позволяваше да отхвърля водачеството му и да действа на своя глава. От години поддържаше собствена агентурна мрежа, в допълнение към Конклава. Бяха се карали горещо на няколко пъти и тя все обещаваше, че ще се придържа към неговите изисквания, но винаги успяваше да постигне онова, което искаше.

Пъг се поколеба. Каквото и да пишеше на пергаментата, трябваше да го узнае, макар че изпитваше лек ужас. Преди година беше казал за съобщенията на Накор, но без да споменава за кутията. Жена му продължаваше да я смята просто за украса.

Докато развиваше пергаментата, се зачуди за пореден път дали съобщението цели да осигури, че нещо ще се случи, или по-скоро да го предотврати. Може би всъщност нямаше разлика.

Писмото съдържаше два реда, написани с неговия почерк. „Вземи Накор, Магнус и Бек, без други. Отиди на Косриди и оттам на Омадрабар.“

Пъг затвори кутията и седна зад писалището. Прочете бележката още няколко пъти, сякаш това щеше да хвърли повече светлина върху двата прости реда. След това се облегна назад и отпи от чашата. Косриди беше светът, показан на Каспар от бог Банат. Един от няколкото светове на дасатите. Нямаше никаква представа къде е Омадрабар. Но знаеше едно: трябваше да намери достъп до второто ниво на реалност. Нещо, което не бе правено от никой от този свят. Заедно със спътниците си трябваше да посети Косриди и после да отиде на Омадрабар. За едно обаче беше съвсем сигурен. Омадрабар щеше да е най-опасното място, на което е попадал.

3

ПОСЛЕДИЦИ

Каспар пришпори коня.

Опита да пребори тревогите си. Тези местности бяха сурови и имаше смътно очакване какво може да завари. По време на изгнанието си беше почувствал тази ферма почти като дом, а Йойхана и синът ѝ Йорген му бяха близки като семейство.

Само един поглед беше достатъчен, за да прецени, че фермата е необитаема от поне година. Пасището беше обрасло и оградата бе съборена на няколко места. Преди съпругът на Йойхана Бандамин да изчезне, семейството бе гледало животни за местния ханджия. Малките житни и царевични ниви бяха буренясали и запуснати.

Каспар слезе и върза коня за една изсъхнала овошка. Дървото бе посадено след неговото заминаване, но бе загинало от липсата на грижи. Огледа се по навик. Когато очакваше някаква неприятност, винаги преценяваше възможните места за засада и пътищата за бягство. Все пак не смяташе, че наблизо има други хора.

Изпита облекчение, когато влезе в колибата и видя, че няма следи от борба и насилие. Малкото вещи на майката и сина бяха изчезнали, но заминаването бе станало спокойно. Беше се притеснявал, че разбойници или номади може да са навредили на неговите... какви? Приятели?

Предишният живот на Каспар бе основан на привилегии и мощ и мнозина търсеха услугите или защитата му. Въпреки това, преди да стане изгнаник на Новиндус, имаше едва шепа хора, които можеше да нарече „приятели“.

Беше тормозил Йойхана и Йорген два дни, преди да ги убеди, че не е дошъл да им причини зло. Беше просто изгладнял странник, който работеше за подслона си. Успя да им помогне да сключат по-изгодна сделка с местния търговец и ги остави в по-добро състояние отпреди. Когато се отправи на дългото си пътешествие към дома, ги смяташе за приятели, дори за нещо повече...

Сега, три години по-късно, се бе върнал на Новиндус. Охраняваше пещерата, в която спяха хилядите убийствени машини, стига, разбира се, машините да спяха. Двама магьосници, възрастният Росенвар и младият Джейкъб, продължаваха проучванията според инструкциите на Накор и Пъг.

Накор се бе върнал, заедно със спътника си Бек, и бе казал, че ще отсъства дълго, за да търси начин да контролира армията талнои. Каспар не успя да схване много от магическите аспекти на разговора, но се зарадва на новината за неизбежното унищожаване на Нощните ястреби.

Преди Накор да замине, Каспар го помоли за смяна, защото искаше да свърши нещо лично на Новиндус, преди да се върне на Острова на чародея. И веднага щом смяната му пристигна, се отправи на юг.

Понеже нямаше магическите устройства, с които разполагаха останалите от Конклава, трябваше да изтърпи двуседмично пътуване. Най-близкият град до пещерата беше Малабра, а от там пътят ставаше по-оживен. Яздеше конете до пълно изтощаване и на два пъти ги смени. Наложил му се да бяга от разбойници и няколко пъти трябваше да подкупува военни патрули, за да го оставят на мира.

Сега чувстваше нещо като безсилие. Надяваше се, че ще намери Йойхана и Йорген, въпреки че не знаеше какво точно щеше да прави, ако беше успял. Бяха го пратили в изгнание в Новиндус заради унищожаването на оросините и заговорите срещу съседните народи. Беше успял да изкупи вината си пред бившите си врагове, като донесе вестта за талноите и след това участва в борбата срещу Нощните ястреби в Кеш. Но чувстваше някакъв дълг към Йойхана и Йорген, дълг, който само се задълбочаваше с времето. Искаше да види, че са в безопасност, и да им остави достатъчно, че да живеят охолно до края на живота си.

Кесията, която носеше, го правеше богат по тези краища. Беше пътувал и преди из тези земи и знаеше, че не са се оправили от Войната на Изумрудената кралица, въпреки че бяха изминали тридесет години. Медните монети бяха рядкост, сребърните съвсем, а една златна струваше повече от човешки живот. В себе си имаше достатъчно злато, че да си наеме малка армия и да живее като благородник.

Излезе от колибата и се замисли какво да прави. Беше минал през село Хеслагнам, то се намираще на пътя към пещерата. Можеше да стигне там след залез-слънце — първия път, когато бяха пътували пеш, им бе отнело повече от два дни — и въпреки че странноприемницата беше мизерна, щеше да има храна, а и през годините бе спал и на много по-лоши места.

Пришпори коня и стигна в селото малко след залез. Порутената странноприемница си беше същата, макар че може би я бяха варосали. Не можеше да прецени в мрака.

Никой не се появи в конюшната и се наложи сам да разседлае коня и да го изчетка. Когато свърши, беше уморен, изнервен и имаше силна нужда от това, което минаваше за питие в тези земи.

Заобиколи до предната врата и я отвори. Двама селяни седяха на масата срещу огнището, а плещестият кръчмар Сагрин стоеше зад тезгяха. Каспар се приближи и той го огледа внимателно.

— Не забравям лице, дори да не се сещам за името. Идвал си и преди — каза Сагрин.

— Каспар — отвърна бившият херцог и си свали ръкавиците. — Конят ми е отзад. Къде е слугата?

— Нямам — отговори кръчмарят. — В града няма момчета. Всичките заминаха на война.

— Каква война?

— Кой знае? Винаги има някаква, нали? — мъжът посочи с палец през рамо към конюшната. — Можеш да подслониш коня си безплатно. Така или иначе няма кой да се грижи за него. Но ще трябва да му купиш зоб от магазина на Келпита на сутринта.

— Нося си и вече се погрижих за него. Какво има за пиене?

— Ейл и вино, но ако разбираш от вино, по-добре си вземи ейл.

— Ейл тогава.

Сагрин му наля и се намръщи, докато го оглеждаше.

— Кога беше тук? Преди две години?

— По-скоро три.

— Не се сещам точно...

— Ако седнеш на пода и погледнеш към мен, може и да си спомниш — Каспар отпи. Ейлът беше слабичък, но поне бе студен и утоляваше жаждата.

— Ти си онзи, който дойде с Йойхана и хлапето й. Сега си доста по-добре облечен.

— Вярно — отвърна Каспар. — Те тук ли са?

Сагрин сви рамене.

— Не съм я виждал повече от година. Момчето избяга и тя се паникьоса и тръгна след него. Продаде животните на Келпита и тръгна с някакъв търговец на юг — мъжът продължи със съжалителен тон: — Сигурно е погребана на два-три дни пък от тук.

— Йорген е избягал? — учуди се Каспар. Познаваше майката и сина достатъчно добре, за да знае, че момчето не би напуснало дома си просто така.

— Минаха някакви наемници и казаха, че баща му служел в някакъв отряд в Хигара. Явно Бандамин се е натъкнал... а бе търговци на роби, но понеже продават пленниците си в армията на Мубоя, се наричат „наборен отряд“.

Каспар си спомни за относително приятната вечеря с генерала, който се бе оказал братовчед на раджа на Мубоя. Ако можеше да се свърже с него... Може би щеше да уреди да освободят Бандамин?

— Как върви войната? — попита бившият херцог.

— Доколкото чух, Мубоя е победила Сасбатаба и сега воюва с Оканала, той е разбойнически главатар, за следващото парче земя. Трябва да признае на младия радж, че след като армията му мине през някое място, го оставя почти толкова спокойно, както беше преди войната на Изумрудената кралица. Чак ми се иска да прати войска насам, да прочисти територията до пустините. Още една? — попита кръчмарят и кимна към празната халба на Каспар.

— След малко. Първо да нахраня коня и да съм сигурен, че има чиста вода.

— Ще нощуваш ли?

— Искам стая.

— Избери си. Имам агнешко, а хлябът е печен вчера.

— Чудесно — отвърна Каспар и излезе от гостилницата.

Нощният въздух беше хладен. По тези места беше зима, но се намираха достатъчно на север и близо до пустините, така че никога не ставаше истински студено. Напълни едно ведро от кладенеца и го изля в коритото. След това сложи на коня торба с овес и го огледа

внимателно. Беше го пришпорвал здраво и искаше да е сигурен, че е добре.

Замисли се. Част от него искаше да се завърне по тези места и да си изгради нова империя, но напоследък амбициите му се бяха притъпили. Все пак не бяха изчезнали напълно. Каквото и да беше влиянието на магьосника Лесо Варен, бившият херцог на Оласко беше дълбоко амбициозен мъж.

Мъжете, които носеха ред по тези земи, имаха визия, а не само желаниа. Търсенето на власт за лична изгода беше плод на алчността. Каспар тепърва почваше да оценява благородството в търсенето на власт, за да служиш на другите. Пъг, Накор и Магнус можеха да постигнат изумителни неща, но само се опитваха да направят света по-безопасно място.

Поклати глава, защото знаеше, че няма никаква етническа или правна причина да изгражда държава тук. Щеше да е просто поредният разбойнически главатар, жадуващ за собствено кралство.

По-добре да намери генерал Аленбурга и да се запише на служба при раджа. Несъмнено щеше да се издигне бързо и да командва собствена армия. Но дали наистина можеше да понесе службата при друг?

Започна да се смее. Какви ги мислеше? Сега служеше на Конклава, въпреки че не бе полагал официална клетва. Откакто бе занесъл на Пъг вестта за талноите и света на дасатите, непрекъснато изпълняваше задачи за него.

Все още подсмивайки се, той тръгна към кръчмата. Реши, че служи на целия свят и че дните му като владетел са безвъзвратно отминали. Но поне животът беше интересен.

След десет дни Каспар водеше коня си през претъпканите улици на Хигара. Градът се бе променил през последните години и навсякъде се виждаха следи от просперитет. Имаше много нови сгради. При предишното му преминаване градът се ползваше като база за армията на Мубоя при настъплението на юг. Сега единствените мъже в униформа бяха градските стражи. Каспар забеляза, че униформите им приличат на тези на редовната армия. Ясен знак, че Хигара вече е част от Мубоя.

Отправи се към странноприемницата, в която бяха приказвали с генерал Аленбурга преди три години. Вече нямаше войници и едно момче изтича да се погрижи за коня му. Беше приблизително на възрастта на Йорген, когато се бяха срещнали, и напомни на Каспар за главната цел на пътуването му. Бившият херцог реши да не мисли колко малка е вероятността да намери двама души в тази огромна страна и подаде една монета на момчето.

— Измий мръсотията и го изчеткай.

Хлапето се усмихна и прибра парите.

Каспар влезе в странноприемницата и се огледа. Беше пълно с търговци, които обядваха.

— Господине? — попита мъжът зад тезгяха, щом Каспар застана пред него.

— Ейл — отвърна Каспар, извади една медна монета и я остави, щом му сервираха халбата.

Мъжът извади пробен камък, провери цвета на монетата и каза:

— Ще стигне за две.

— Почерпи се — отвърна бившият херцог.

Мъжът се усмихна.

— Още ми е рано. Благодаря, може би по-късно.

Каспар кимна и попита:

— Къде се намира местният гарнизон?

— Нямаме. На около ден път на юг има гарнизон, в Дондия. След като Сасбатаба се предаде, войската се изтегли. Веднъж в седмицата минава патрул, освен това имаме градско опълчение, което да помага на стражата. Може да се каже, че вече има мир.

— Сигурно е приятно разнообразие.

— Няма спор.

— Имате ли стаи?

Мъжът кимна и извади ключ.

— В края на стълбището, последната стая вляво. Има прозорец.

Каспар взе ключа.

— Къде е седалището на стражата?

Барманът му обясни и след като хапна студено говеждо с притоплени зеленчуци, Каспар тръгна натам. Градът се превръщаше в търговски център. За момент Каспар изпита известно съжаление. Флин и останалите търговци от Кралството щяха да открият тук, каквото

търсеха. Четиримата търговци бяха причината да попадне на талноя и бяха загинали, без да осъзнаят каква роля са изиграли.

Като се сети за това проклето нещо, Каспар се зачуди дали не трябва да си постави срок, след който да прекрати търсенето на Йойхана и Йорген.

Лесно откри сградата на стражата и отвори вратата.

Един младеж със значка на туниката — седеше на маса, служеща за писалище — вдигна глава и попита с цялото самочувствие на младок, натоварен отскоро с отговорност:

— Какво мога да направя за вас?

— Търся един човек. Войник. Казва се Бандамин.

Симпатичният светлокос младеж се престори, че мисли.

— Името не ми е познато. В коя част служи?

Каспар се съмняваше, че момчето ще знае къде е Бандамин, дори да знаеха частта.

— Нямам представа. Той е от едно село на север отук и е бил принуден да служи.

— Принуден значи? Най-вероятно е с пехотата на юг.

— Търся и едно момче. Около единадесетгодишно — Каспар се зачуди колко ли е пораснал Йорген и показва предположението си с ръка. — Вероятно горе-долу толкова високо. С руса коса.

Младежът сви рамене.

— Непрекъснато минават момчета. Керванджии, бегълци, бездомници, джебчии. Мъчим се да ги гоним от улиците. Често се събират в банди.

— Къде да намеря подобна банда?

Младият мъж му отпрати нещо като подозрителен поглед, който по-скоро изглеждаше нелеп.

— За какво ви е момчето?

— Бащата е принуден да отиде в армията; момчето тръгва да го търси. А майката търси и двамата.

— А вие търсите майката?

— Всичките. Приятели са ми.

Младежът сви рамене.

— Съжалявам, но ние знаем само тези, дето причиняват неприятности.

— Та къде да намеря бандите?

— Обикновено са около кервансарая или пазара. Ако се съберат много на едно място, ги подгонваме, но те просто се събират другаде.

Каспар благодари на младежа и излезе. Огледа улицата, сякаш търсеше вдъхновение. Все едно обикаляше бойно поле и търсеше определена стрела сред десетките хиляди. Вече беше късен следобед. За разлика от горещия Кеш, тукашните пазари работеха непрекъснато и нямаха почивка през деня. Все пак най-голямата посещаемост щеше да е преди залез-слънце. Оставаха му около два часа и половина.

Отиде до пазара и го огледа. Сергиите бяха вдигнати хаотично, без никакъв видим ред. Първоначално през града бе преминавал един главен път, ориентиран север — юг. Постепенно пътят бе изместен със стотина метра и в празното пространство бе възникнал пазар.

Виждаха се много деца, но повечето помагаха на родителите си по сергиите. По общо споразумение никой не се разполагаше в центъра на площада. На ъгъла с една странична уличка имаше стълб с фенер. Каспар реши, че фенерът се пали всяка вечер, вероятно от някой страж. Това бе единственият стълб, който бе видял в Хигара, така че едва ли имаше специална длъжност. Някой някога беше решил, че може да закове на него пътна табела. Каспар прокара ръка по старото дърво и се зачуди колко ли тайни са били прошепнати през годините под този стълб.

Облегна се на него и се огледа. Опитният ловец в него забеляза дребни неща, които биха убегнали на останалите. В началото на една уличка висяха две момчета и се правеха, че си говорят, но всъщност наблюдаваха. Пост. Но за какво?

След около половин час наблюдение Каспар почти схвана какво става. През няколко минути влизаха и излизаха момчета. Ако се появеше някаква заплаха, постовите подаваха сигнал — най-вероятно подсвирваха, но от такова разстояние не можеше да каже. Щом заплахата отминеше, сигнализираха отново. Любопитството, както и желанието на Каспар да намери информация за Йорген и Йойхана го тласнаха натам. Той се приближи и спря малко преди да привлече вниманието на постовите.

Реши да изчака още. Усещаше, че всеки момент нещо ще се случи.

Момчетата се изсипаха от уличката като плъхове, бягащи от преливаща канализация. Двамата на стража хукнаха в различни

посоки, но всеки от десетината зад тях носеше пресни самуни хляб. Явно някой бе успял да се вмъкне в хлебарница и бе изнесъл колкото се може, преди пекарят да се усети. Разнесоха се викове и търговците на пазара разбраха, че се извършва някакво престъпление.

Едно десетинагодишно момче се стрелна покрай Каспар и той го хвана за яката на мърлявата туника. Хлапето мигновено пусна хляба и вдигна ръце, за да се измъкне от парцаливото си облекло. Бившият херцог обаче бързо го сграбчи за дългата коса.

— Пусни ме! — извика момчето.

Каспар го помъкна към една уличка и щом се отдалечиха от пазара, спря и го огледа. Момчето риташе, хапеше и се опитваше да го удари с учудваща сила, но Каспар имаше огромен опит с диви животни. Все още носеше белези от срещата с една росомаха, която бе държал за врата и опашката, докато главният лесничей на баща му я убие.

— Спри да се дърпаш и ще те пусна, но трябва да ми отговориш на няколко въпроса.

— Пусни ме! — извика момчето. — Помощ!

— Предпочиташ да говориш със стражата ли? — попита Каспар и го вдигна на пръсти.

Хлапето спря да се дърпа.

— Не.

— Отговори на въпросите ми и ще те пусна.

— Даваш ли дума?

— Давам.

— Закълни се в Калкин — настоя момчето.

— Кълна се в Бога на крадците, измамниците и лъжците. Ще те пусна, след като ми отговориш.

Хлапето спря да се съпротивлява, но Каспар продължи да го държи.

— Търся едно момче, някъде на твоите години.

Малкият крадец го изгледа притеснено.

— Какъв тип момче предпочиташ?

— Не тип, а конкретно. Казва се Йорген. Може би е минал оттук преди около година.

Детето се успокои.

— Знам го. Тоест познавах го. Русоляв, дойде от някаква ферма на север да търси баща си. Беше почти умрял от глад, та го понаучихме на някои неща. Остана с нас известно време. Не се справяше с краденето, но беше стабилен в боя. Отстояваше своето.

— С вас? — попита Каспар.

— С моите другари. Мотаем се заедно.

Появиха се двама граждани и Каспар свали момчето на земята, без да пуска ръката му.

— Какво стана с него?

— Замина на юг, към Кадера. Раджът води война и баща му сигурно е там.

— А майката на Йорген минавала ли е? — Каспар описа Йойхана и пусна ръката на момчето.

— Не. Не съм я виждал — и хлапето хукна, преди бившият херцог да успее да попита още нещо.

Каспар въздъхна и тръгна към пазара. Тази вечер щеше да си почине и утре да продължи на юг.

След седмица Каспар напусна проспериращите части на държавата, която вече се наричаше кралство Мубоя. Младият радж бе приел титлата махараджа или „велик крал“. Бившият херцог отново яздеше през военна зона и на няколко пъти го спираха за разпит. Вече беше по-лесно, защото само казваше, че търси генерал Аленбурга. Добрите дрехи и очевидното му богатство му осигуряваха пропуск.

Селото се казваше Тимбе и бе превземано три пъти, два от които от Мубоя. Намираще се на половин ден езда от Кадера, южната база на армията. Каспар бе научил, че генералът е пристигнал тук на проверка след последните стълкновения.

Единственото, което не демонстрираше загубата на Мубоя, беше липсата на отстъпващи войници. Но от разположението на частите и видимите поражения Каспар можеше да каже, че офанзивата на махараджата е спряна. В най-добрия случай щеше да има временно примирие. В най-лошия след няколко дни щеше да последва контраофанзива.

Нямаше проблем да намери командната шатра — тя бе разположена на един хълм над бойното поле. Докато се изкачваше,

видя как войниците окопават южните позиции и придоби окончателна представа за тактическата ситуация.

Един офицер и един войник му махнаха да спре.

— Какво искате? — попита офицерът.

— Да говоря с генерал Аленбурга — отвърна Каспар и слезе от коня.

— Кой сте вие? — офицерът беше млад, изморен и мръсен. Белият му тюрбан беше станал бежов от калта, а по ботушите и панталоните му имаше кървави пръски. Тъмносините туники не можеха да скрият петната от кръв по двамата с войника.

— Каспар от Оласко. Ако паметта на генерала е измъчена от скорошните битки, припомнете му за чужденеца, който го посъветва да остави стрелците в тила при Хигара.

Офицерът, който явно беше готов да го отпрати, промени мнението си.

— Бях в кавалерията, която излезе във фланга на стрелците. Помня мълвата, че някакъв чужденец предложил това на генерала.

— Радвам се, че ме помнят.

Младият мъж се обърна към войника.

— Виж дали генералът ще намери минута за стария си познат.

След няколко минути позволиха на Каспар да влезе в командния павилион. Той подаде поводите на коня си на войника и последва младия офицер.

Генералът сякаш бе остарял с десет години, но се усмихна, щом го видя. Тъмната му коса се беше прошарила и бе сресана зад ушите.

— Дошъл си да поиграем шах ли, Каспар? — каза той и му подаде ръка.

Бившият херцог се здрависа.

— Не очаквах, че ще ме запомните.

— Малцина ми предлагат брилянтен тактически план и ме бият на шах в един и същи ден — генералът му махна да седне до маса, на която бе разстлана голяма карта, и прати ординареца си за нещо освежително.

— Можеше да те използвам на няколко пъти, Каспар. Ориентираш се по-добре от повечето ми командири.

Каспар кимна на комплимента, взе чашата студен ейл, която му поднесе ординарецът, и попита:

— Откъде намерихте лед по тези места?

— Отстъпващите войски на нашия противник, така наречения крал на Оканала, имаха ледено хранилище в селото, което превзехме преди няколко дена. Успяха да унищожат повечето припаси, но нямаха време да се занимават с леда — генералът отпи и се усмихна. — За което съм им благодарен. Последния път, когато се видяхме, опитваше да закараш мъртъв приятел у дома. Какво те води по нашите земи?

Каспар помисли за нещата, които се бяха случили след предишната им среща.

— Този в ковчегата стигна докъдето трябваше. После ме завъртяха други неща. А сега търся едни приятели.

— Така ли? Предния път каза, че сте търговци. Нима имаш приятели толкова на юг?

Каспар разбираше подозренията на генерала — все пак Аленбурга наскоро бе загубил решаваща битка.

— Всъщност са от север. Един мъж, Бандамин, е бил взет на служба на север оттук. Всъщност по-скоро са го отвлекли търговци на роби, които са го предали на армията ви.

— Случва се — призна генералът. — По време на война цивилизованите порядки не се спазват много-много.

— Той има жена и момче. Хлапето разбрало, че баща му е с вашата армия, и тръгнало да го търси. После майката тръгнала след него.

— А ти вървиш след майката — допълни Аленбурга.

— Искам да ги върна с момчето у дома.

— А съпругът?

— Ако е възможно, и него. Може ли да го откупя?

Генералът се засмя.

— Ако им давахме възможност да се откупват, щяхме да закъсаме. Най-хитрите все ще намерят начини. Не, срокът на службата му си остава пет години, без значение как се е записал.

Каспар кимна и каза:

— Не съм изненадан.

— Потърси момчето и майката. Децата са в обоза, на запад от хълма до потока. Съпругите и лагерните курви също са там.

Каспар допи ейла и се изправи.

— Няма да ви отнемам повече време, генерале. Вие сте изключително щедър.

— Какво мислиш за ситуацията? — спря го Аленбурга.

Каспар се поколеба за миг.

— Войната свърши. Време е да изковете мир.

Генералът потърка брадата си с пръсти.

— Защо смяташ така?

— Събрали сте всички боеспособни мъже в радиус от триста мили. Минах през два по-големи града и множество малки поселища. Има само мъже над четиридесет и хлапета. Всеки потенциален войник вече е на служба.

— Гледам, че се окопавате на юг и очаквате контраофанзива оттам — продължи той. — Но ако Оканала все още има възможност за бой, ще ви удари вляво, за да ви притисне в реката. Най-добрата тактика е да се оттеглите в града и да се окопаете там. Това ще е вашата граница за следващите пет години. Даже по-скоро десет. Време е да прекратите войната.

— Само че махараджата иска да слезем на юг към Града на Змийската река, за да може да приемем, че Източните земи са умиротворени.

— Предполагам, че младият ви владетел се надява някой ден да присъедини и самия град към Мубоя.

— Вероятно. Но иначе си прав за останалото. Според съгледвачите ми Оканала също се окопава. И двамата сме изцедени.

— Не съм наясно с политиката ви — призна Каспар, — но има времена, когато примирието е единственият изход, защото е за предпочитане пред пълното унищожение. Нека махараджата ожени някои от роднините си за роднина на краля и се разберете.

Генералът се изправи и му подаде ръка.

— След като намериш приятелите си и ги върнеш у дома, може да се отбиеш по всяко време, Каспар от Оласко. Ще те направя генерал и когато дойде времето, ще ударим на юг заедно.

— Ще ме направите генерал? — Каспар се усмихна.

— Да. Предишния път командвах бригада, но вече съм начело на цялата армия — Аленбурга отвърна на усмивката му. — Братовчед ми цени успехите.

Каспар стисна ръката му.

— Ако ме погне амбицията, знам къде да ви намеря.

— На добър час, Каспар от Оласко.

— На добър час, генерале.

Каспар излезе от павилиона, яхна коня и го подкара ходом към реката и обоза.

Още отдалече ясно се виждаха следи от битка. Традициите на войната забраняваха да се атакува обозът с жените и децата, но понякога това не се спазваше и конфликтът засягаше цивилните.

Много от момчетата бяха леко или по-сериозно ранени. Неколцина лежаха под фургоните, защото състоянието им бе твърде тежко. Каспар се насочи към един набит мъж с подгизнала от кръв туника, който седеше на един фургон. Мъжът беше свалил металната си кираса и шлема и зяпаше в далечината.

— Вие ли сте командирът на обоза? — попита Каспар.

Мъжът кимна и по бузите му бавно потекоха сълзи.

— Търся едно момче, казва се Йорген.

Мъжът стисна челюсти и се смъкна от капрата.

— Елате с мен.

Заведе го малко встрани, където няколко войници копаеха яма, а момчетата мъкнеха ведра с нещо, което приличаше на масло. Явно нямаше да има отделни клади и всички мъртви щяха да бъдат изгорени заедно. Жертвите бяха подредени от другата страна на ямата. Малко преди средата на редицата мъжът спря. Каспар сведе поглед и видя три тела — лежаха едно до друго.

— Беше добро момче — гласът на командира на обоза беше прегракнал от крещенето на заповеди, от прахта — и от мъка.

Йорген и Йойхана лежаха заедно, а до тях лежеше мъж с униформа. Нямаше съмнение, че е Бандамин, приличаше си доста с момчето.

— Дойде преди година да търси баща си, а след това се появи и майката. Работеше усърдно и без да се оплаква, а жената се грижеше за всички момчета, сякаш са нейни. Когато можеше, се появяваше и бащата. Бяха радост за окото — мъжът махна наоколо. — Насред всичко това те бяха щастливи просто защото са заедно — очите му отново се напълниха със сълзи. — Когато уредих да го прехвърлят в обоза, мислех, че им правя услуга. Въобще не предполагах, че ще

нападнат и нас. Това е против традициите! Те избиваха жени и деца! Противно на всякакви правила!

Каспар погледна тримата. Съдбата ги бе събрала само за да загинат заедно, далеч от дома. Бандамин бе получил тежък удар в гърдите, може би от боздуган, но лицето му бе незасегнато. Носеше синьо-жълтата униформа на Мубоя. Избеляла, мръсна и често кърпена. Вероятно Йорген щеше да прилича на него. Имаше честно лице. Изглеждаше като човек, който се усмихва доста. Очите му бяха затворени, сякаш спеше. Йойхана изглеждаше незасегната и Каспар предположи, че са я уцелили с копие или стрела в гърба, докато е тичала да спаси децата. Косата на Йорген беше потъмняла от кръвта, а главата му бе изкривена под неестествен ъгъл. Каспар изпита леко облекчение, защото смъртта му явно беше била внезапна и вероятно без болка. Стана му тъжно. Момчето бе толкова младо...

Огледа и тримата. Лежаха като спящо семейство. Знаеше, че животът си продължава и че никой освен него и двама-трима на север няма да забележи смъртта на Бандамин и семейството му.

Командирът на обоза го изгледа, сякаш очакваше да каже нещо. Каспар погледна още веднъж трите тела, след което обърна коня и пое на север.

Докато се отдалечаваше от бойното поле, усети как нещо в него изстива. Беше лесно да мрази Оканала, че е нарушил традициите на „цивилизованата“ война. Можеше да мрази Мубоя, че е откъснала човек от семейството му. Беше лесно да мрази всички и всичко. Но Каспар знаеше, че през годините действията му бяха откъсвали стотици Бандаминовци от семействата им и бяха погубвали стотици като Йойхана и Йорген.

Въздъхна тежко, от дъното на душата си, и се зачуди дали има и друга причина за съществуване освен безкрайното страдание, завършващо със смърт. Дори да имаше, в този момент не можеше да се сети.

4

НОЩНИ ЯСТРЕБИ

Войниците се придвижваха тихо.

Ерик фон Даркмоор, херцог на Крондор, рицар-маршал на Западната армия и Пазител на Запада, стоеше зад една скала и наблюдаваше как мъжете му заемат позиции. Те бяха от специалния отряд от Гвардията на принца и се придвижваха в задълбочаващите се сенки на залязващото слънце. Ерик лично бе организиран обучението им, докато се издигаше от капитан в армията, през командир на гарнизон, та до рицар-маршал.

Войниците бяха част от легендарните Кралски крондорски първопроходци, рота скаути и следотърсачи, които се бяха превърнали в малък отряд за специални задачи. Носеха къси тъмносиви табарди с емблемата на Крондор — орел, прелитащ над планински връх, — черни панталони с червен кант по бедрото и здрави ботуши, удобни за ходене, езда и както се налагаше тази вечер, катерене. Всички имаха прости черни шлемове и бяха въоръжени с къси мечове и ками. Всеки мъж разполагаше с допълнителни умения и в момента двамата най-добри катерачи водеха нападението.

Ерик плъзна поглед нагоре по скалите.

Над тях се издигаше цитаделата Кавел, надвиснала над разклонението на главния път. В близост до нея се спускаше малък водопад, който се пенеше на малка площадка по средата на скалата и после отново продължаваше надолу. Поради неизвестни обстоятелства потокът бе сменил пътя си в другия край на клисурата и старото му корито бе пресъхнало. Целта на отряда бе малкото езерце, защото според информацията отпреди стотина години зад него имаше таен проход към цитаделата.

Ерик беше довел войниците си в Кавел преди зазоряване и се бе постарал да ги скрие по къщите. Трудна задача в толкова малко градче, но до обяд местните се бяха върнали към нормалното си ежедневие. Ерик не се притесняваше от шпиони в града, защото на никого не се

разрешаваше да го напуска. Основната му тревога бяха евентуалните наблюдатели по хълмовете и той се бе постарал да вземе всички необходими мерки.

Магнус бе помогнал с една магическа илюзия и ако евентуалните наблюдатели не бяха опитни магьосници, нямаше да забележат пристигането на стотината войници. По залез Магнус отново направи заклинанието и мъжете бързо се разделиха на два отряда. Първият тръгна по пътя към цитаделата, а другият под командването на Ерик се насочи към тайния вход.

Старият войник стоеше неподвижно и наблюдаваше разполагането на хората. Беше на осемдесет и пет години, но благодарение на отварата на Накор приличаше на тридесет години помлад. Доволен от развитието на нещата, Ерик се обърна към Накор и Магнус, които стояха до него. Личната му охрана се намираще малко по-встрани и очевидно се притесняваше от това.

— Сега какво? — попита Накор.

— Ще почакаме — отвърна Ерик. — Ако имат наблюдател от тази страна, вече са ни забелязали. Или ще нападнат по някакъв начин, или ще опитат да избягат от другата страна.

— Ти какво предполагаеш? — обади се Магнус.

Ерик въздъхна.

— Аз щях да се притая и да се престоря, че няма никого. Ако номерът не мине, щях да съм подготвил гадно посрещане за всички. Сведенията ни са от сто години и не особено пълни, но знаем, че цитаделата е като лабиринт с много места за поставяне на капани и засади. Нападението хич няма да е лесно.

Накор сви рамене.

— Мъжете ти са добри.

— Най-добрите. Лично съм ги подбирал един по един и са тренирани за подобни задачи, но не искам да ги жертвам сяпко.

— Налага се, Ерик.

— Знаем, Накор — отвърна старият ветеран. — Иначе нямаше да съм тук.

— Какво мисли за това херцогът на Саладор?

— Няма представа, че съм тук — Ерик се обърна към Накор. — Избра страшно неприятен момент да ми стовариш това, стари приятелю.

— Винаги става така, нали?

— Понякога си мисля, че щеше да е по-добре Боби дьо Лунвил и Калис да ме бяха обесили онази хладна сутрин — очите му се обърнаха към последните лъчи на залязващото слънце и после пак към Накор. — Но пък има и мигове, в които не съжалявам. Като свърши всичко, ще разберем този момент от кои ще е — старецът се усмихна. — Нека да почакаме малко.

Спуснаха се малко надолу, покрай войниците, които очакваха началото на нападението. В тила имаше няколко слуги с конете и обоза. Ерик махна на личния си скуайър, който бе останал с момчетата от обоза, и младежът извади чаши и наля вино от един мех. Накор взе своята и вдигна въпросително вежди.

— Вино преди битка?

— Защо не? — отвърна херцогът и отпи. След това обърса уста с ръкавицата си. — Сякаш си имам малко неприятности, та ме пратихте в другия край на Кралството да преследвам убийци.

Накор сви рамене.

— Някой трябва да го направи, Ерик.

Старият воин поклати глава.

— Накор, живях дълго и по-интересно от повечето хора. Ще излъжа, ако кажа, че искам да умра, но определено ми се ще да сваля този товар от плещите си — той погледна остро дребния исаланец. — Мислех, че съм на път, преди да се появиш онази нощ.

— Имаме нужда от теб.

— Кралят има нужда от мен.

— Целият свят — Накор понижи глас, за да не го чуят другите наоколо. — Ти си единственият високо издигнат човек в Кралството, на когото Пъг вярва.

— Разбирам защо той се разграничи от Короната — херцогът изгълта виното на три глътки, подаде празната чаша на скуайъра да я налее пак, след което му махна да се отдалечи. — Но трябваше ли да обижда принца на Крондор? Открито? Пред армията на Велики Кеш?

— Минали работи, Ерик.

— Ще ми се да бяха — херцогът сниши глас още повече. — Ако още не знаеш, принц Робърт беше призван.

— Това е лошо.

— Откакто се издигнах, имахме три принца на Крондор. Аз съм херцог само защото крал Риан взе лорд Джеймс в Риланон. Временната ми позиция трае вече девет години и сигурно ще продължи още девет, ако съм жив.

— Защо са призовали Робърт?

— Вие имате по-голям шанс да разберете — Ерик млъкна и загледа потъмняващото небе. — Политика. Робърт никога не е бил популярен в Конгреса на лордовете. Лорд Джеймс е благородник от Запада, което не допада на мнозина, които искат да са главните съветници на краля. Джеймс е проницателен почти колкото дядо си. А това име все още навява сериозни спомени. Лорд Джеймс от Крондор.

Накор се усмихна.

— Джими си беше оправен още преди да стане херцог — войниците вече очакваха сигнал да започнат изкачването. — Все пак имаме навика да запомняме величието и да забравяме недостатъците. Джими също направи своите грешки. Ако Робърт няма да свърши работа, тогава кой?

— Има и други братовчеди, по-способни — Ерик го погледна тъжно. — Може да се стигне до гражданска война, ако кралят не е внимателен. Той е потомък на крал Боррик, но няма синове, а много братовчеди ще имат основателни претенции за трона, ако остане без наследник.

Накор сви рамене.

— Живял съм дълго, Ерик. Кралете идват и си отиват. Нацията ще оцелее.

— Но на каква цена, приятелю?

— Кой ще е новият принц на Крондор?

— Това е въпросът, нали? — херцогът се изправи и махна на хората си да се приготвят. Вече бе достатъчно тъмно и трябваше да започнат нападението. — Принц Едуард е популярен, интелигентен, добър боец и би могъл да постигне консенсус в Конгреса.

— Така че кралят ще избере някой друг — засмя се Накор.

Ерик не отговори и махна на двама от хората си, нахлузили въжета през рамо, да тръгват по скалите. Те започнаха да се изкачват само с ръце и крака.

Накор ги гледаше как изчезват в спускащия се мрак. Движеха се мълчаливо, като паяци по стена. Знаеше, че това изкачване е опасно,

но беше единственият начин да се спусне въже за останалите.

— Мисля, че принц Хенри ще получи поста, защото ще може да го заменят лесно, ако кралица Ан роди наследник. Ако Едуард получи Крондор, след няколко години... може да не успеят да го сменят — гласът на Ерик заглъхна, когато неговите хора достигнаха ръба на скалната площадка с езерцето.

— Странно място за таен вход, толкова високо в скалата — обади се Накор.

— Предполагам, че Нощните ястреби са го построили преди години. Според хората ми има следи от обработване на камъка. Може би е имало пътека, която е рухнала — той въздъхна. — Време е. Къде е твоят човек?

Накор кимна назад.

— Спи под каруцата.

— Викни го.

Накор отиде при каруцата с припасите и двете момчета, които я наглеждаха. Под каруцата лежеше едър мъж, който се надигна веднага щом Накор го подритна.

Ралан Бек се измъкна и надвисна над Накор. Беше висок почти седем стъпки и се извисяваше над дребния комарджия като канара. Исаланецът знаеше, че спътникът му е докоснат от Бога на Злото и носи мъничка частица от него, което го правеше необикновено опасен. Единственото предимство на Накор беше огромният му опит и така наречените му „номера“.

— Време ли е?

Накор кимна и каза:

— Почти се изкачиха. Знаеш какво да правиш.

Бек се наведе и вдигна шапката си. Беше я взел от един мъж, когото уби пред очите на Накор, и сега я разнасяше като трофей. Широкополата шапка от черен филц с втъкнато перо му придаваше контешки вид, но исаланецът знаеше, че младежът е склонен да причинява болка и е дарен с нечовешка сила и бързина.

Бек се приближи до подножието на скалите и зачака. След малко отгоре тихо се спуснаха две въженца. Войниците завързаха за тях подебелите въжета за изкачване и зачакаха другарите им да ги изтеглят. Ралан Бек разкопча колана с меча си и го премести на рамо, така че ножницата да мине на гърба му. След това хвана въжето и започна да

изкачва скалата, сякаш се бе занимавал с това цял живот. Другите войници го последваха, но въобще не можеха да се мерят със скоростта му.

Ерик го наблюдаваше как изчезва в мрака.

— Защо настояваш той да мине пръв, Накор?

— Може и да не е неуязвим, Ерик, но е много по-труден за убиване от твоите хора. Магнус ще се погрижи за тези, които ще нападнат отпред. Ако отзад има някакви магически прегради, Бек е с най-голям шанс за оцеляване.

— Имаше време, когато аз щях да съм първият на въжето.

Накор потупа приятеля си по ръката.

— Радвам се, че с годините си поумнял, Ерик.

— Виждам, че и ти не се втурна доброволно нагоре.

Накор само се ухили.

Бек опипваше с пръсти каменната врата. В мрака не можеше да види цепнатината, която бележеше входа. Опита да настрои сетивата си, защото с годините бе разбрал, че може да долавя разни неща. Внезапна атака, настроението на коня, търкулване на зар. Наричаше го късметлийско усещане.

Да, зад тази врата имаше нещо, при това интересно. Ралан Бек не познаваше страха. Точно както предполагаше Накор, в младежа от Новиндус имаше нещо различно, почти неземно. Бек погледна надолу към дребосъка и стария войник и откри, че почти не ги различава в мрака.

— Фенер — прошепна той и един от бойците му подаде специално конструиран затворен фенер. Бек го насочи към Накор и Ерик и бързо отвори и затвори капачето три пъти. Това беше сигналът да продължат предпазливо.

Не че Ралан разбираше напълно значението на предпазливостта. За него тя беше почти толкова чужда, колкото и страхът. Опитваше да разбере нещата, които Накор непрекъснато му говореше, но често само кимаше и се преструваше, за да го оставят на мира.

Бек опипа целия ръб и се увери, че вратата се отваря само отвътре.

— Лост — един от войниците пристъпи напред и тикна лост в цепнатината. След като го видя, че се мъчи, Ралан го избута: — Дай на мен.

Натисна с нечовешката си сила, металното резе се отскубна от гнездото си и вратата се отвори широко. Без да се притеснява от шума, Бек се обърна към войниците и вдигна ръка.

— Чакайте! — и се вмъкна вътре.

Бойците знаеха заповедите. Бек щеше да е първи, а те щяха да влязат, когато ги повика или ако изминат десет минути. Един от тях обърна малък пясъчен часовник, за да засече времето. Мъжете на Ерик се притаиха около езерцето, заслушани в шума на водопада в нощта.

Бек вървеше бавно, без да се притеснява от липсата на светлина. Стъпваше леко, без да отпуска цялата си тежест, докато не се увереше, че няма да пропадне в яма или да задейства капан. Знаеше, че е издръжлив на болка — бяха го ранявали няколко пъти през краткия му живот, — но нямаше самоубийствени наклонности. Освен това, ако Накор беше прав, напред го очакваше забавление.

Замисли се за дребосъка и за момент спря. Не го харесваше, но като цяло не харесваше никого, макар и да не мразеше никого. Чувствата му към хората бяха предсказуеми. Те бяха съюзници, противници или пък без значение, като конете и другите животни. Понякога полезни, но често незаслужаващи внимание. Но дребосъкът беше пробудил у Бек някакви странни чувства, които той не можеше да определи. Преди му доставяше удоволствие да наблюдава как на хората им тече кръв и умират, харесваше и грубия секс. Знаеше, че обича битките. Трясъкът на стомана, виковете, кръвта и... смъртта. Беше открил, че му харесва да гледа как съществата умират. Беше омайващо да видиш как мърдащо допреди минути създание застива и се превръща в парче месо. Месо, което дори не можеше да се използва, ако ставаше дума за хора.

Сега Бек очакваше да се сблъска с много опасни хора и нямаше търпение да ги избие.

Лек шум отпред го накара да забрави за Накор и объркването, което му причиняваха думите на дребосъка. Някой се движеше в дъното на коридора и Бек се напрегна в очакване.

Трябваше да се върне, но бе загубил представа за времето. Колко дълго течаха десет минути? Останалите и без това щяха да го последват, а той жадуваше за клане. От много време не се бе наслаждавал на добра битка. Накор му беше направил нещо и главата го заболяваше, когато започнеше да мисли за някои работи. Все пак дребосъкът беше казал, че няма проблем да избие всички в тази цитадела — всички освен бойците на стария войник, които идваха от другата страна.

Ралан Бек усети, че се мотае, и пропъди всички мисли освен една: да намери причинителя на шума. Ускори крачка и за малко да падне в една яма. Единствено „късметлийското усещане“ го спря в последния момент.

Извади един малък цилиндър, който му бе дал Накор, и махна капачето. Вътре имаше сноп клечки и той взе една. Затвори цилиндъра и го прибра, а после размаха клечката във въздуха. След секунди в единия край се появи пламък. Бек се изненада от силата на светлината, която излизаше от пръчицата.

Погледна ямата в краката си и не можа да види дъното. Радваше се, че не бе паднал, но не защото можеше да пострада, а защото щеше да му се наложи да чака, докато пристигнат войниците. Не се знаеше дали някой от тях няма да падне отгоре му, което не звучеше никак добре, а и дали щяха да имат достатъчно дълго въже?

Направи две крачки назад, засили се и прескочи ямата. Пусна запалената клечка на пода и я стъпка.

Изчака да се увери, че никой не е чул скока му, и продължи напред. За момент се замисли дали да не остави нещо, което да предупреди войниците за ямата. После се учуди откъде въобще му е дошла подобна мисъл. Какво го беше грижа дали някой ще падне? Това беше сложен въпрос, от онези, които бяха работа на Накор. Бек нямаше време да се чуди за подобни работи.

Отпред се чуваха приглушени гласове, а той знаеше, че го очаква битка.

Магнус погледна небето, прецени, че е време да тръгва, и махна на двама от войниците да го придружат до главния вход на цитаделата. Пътят изглеждаше изоставен от години, но по здрач Магнус го бе

проучил и бе установил, че това е маскировка. Някой го използваше от отдавна, но се опитваше да прикрива този факт. Това окончателно го убеди, че доверието на баща му в наемника Джовал Делан е оправдано. Местните бандити нямаха възможностите, а и желанието да поддържат нещо подобно.

Войниците пълзяха бавно по пътя през клисурата — единствения път към цитаделата. Магнус не беше така добре запознат с военното дело като брат си и баща си, но разбираше колко смъртоносно би било да се щурмува укреплението. Само слуховете за демони и дългогодишният мир в региона бяха оставили цитаделата неизползвана.

Все пак в момента той имаше други грижи. На първо място трябваше да се погрижи мъжете с него да останат незабелязани колкото се може по-дълго. Магнус беше доста млад според мерките на маговете, но беше наследил някои дарби от родителите си. Майка му имаше по-добър нюх да открива присъствието на магия, но Пъг се оправяше по-добре с естеството на заклинанията или устройствата. За щастие Магнус беше наследил и двете способности. Така че откри четири капана между дъното на клисурата и върха на рампата.

Контрира заклинанията със самочувствие и бързина, което позволи на войниците на Ерик да продължат незабелязани. Всеки евентуален наблюдател щеше да има проблем да различи сивите фигури в сумрака. Малката луна нямаше да изгрее поне още час, а дори тогава светлината ѝ щеше да е доста слаба.

Командващият офицер даде знак с ръка на хората си да се приготвят. В миналото подвижен мост бе свързвал пътя и портата. Сега мостът висеше на едната си верига от другата страна и разстоянието бе твърде широко за прескачане. След нов сигнал от тила се появиха четирима души с две сглобяеми стълби — щяха да ги използват за мост. Магнус пък реши да използва уменията си и мина оттатък с левитация.

Мъжете тръгнаха по стълбите спокойно, без да се притесняват от пропастта под краката им. Една грешна стъпка можеше да коства живот. Магьосникът бе впечатлен от дисциплината им.

Отново разпростря сетивата си напред в търсене на други магически клопки и аларми, но не откри нищо. Явно обитателите на цитаделата разчитаха, че външните заклинания ще ги предупредят за

евентуална заплаха. Магнус продължи напред, защото усети в далечината нещо, от което настръхна.

Вдигна ръка и от дланта му излезе бледа светлина и освети пространството между външните и вътрешните порти, които бяха затворени и вероятно залостени. Войниците се събраха мълчаливо зад него. На тази светлина бялата коса и бледата кожа му придаваха почти неестествен вид. Но дори войниците да имаха възражения, че ги командва магьосник, явно бяха успели да ги потиснат и търпеливо чакаха заповеди.

Магнус затвори очи и се съсредоточи. След това отпусна сетивата си, опипа ментално вратата и успя да проникне от другата страна. Все едно виждаше картината с очите си. Дървената греда бе наместена в две метални скоби. Той провери всеки сантиметър, след което отвори очи, отстъпи и се обърна към офицера.

— Това е капан.

— Какво предлагате?

— Да минем през вратата, без да вдигаме резето.

Протегна ръка и най-близките до него чуха леко бучене. Внезапно в долната част на портата се отвори дупка, през която можеше да пропълзи човек.

— Един по един — нареди Магнус. — И внимавайте да не докоснете вратите.

Пригответи се да контрира заклинанието, ако някой от войниците го задейства, без да иска, но се оказа, че не е нужно — бойците се движеха точно според инструкциите.

Дойде неговият ред и той внезапно откри, че робата му се превръща в пречка — точно по средата на дупката му се наложи да издърпва застъпените ѝ поли.

— Има моменти, когато ми се иска да питам баща си защо магьосниците трябва да носят роби — засмя се той, щом премина.

— Милорд? — учуди се лейтенантът, който очевидно беше лишен от чувство за хумор.

— Нищо — въздъхна Магнус и се обърна към войниците. — Стойте зад мен, освен ако не ви заповядам да минете напред, защото на това място има опасности, които без моето изкуство са непреодолими и за най-смелите. Убивайте на място всеки, който не е Ралан Бек или някой от вашите.

След това се обърна и закрачи в мрака. Светлинката в дланта му мъждукаше като подскачащ фенер.

Бек вървеше право напред, сякаш се разхожда по улица, без да обръща внимание на тъмнината. В дъното на някои от страничните коридори се виждаха светлини, но той не им обръщаше внимание. Не можеше да го обясни, но усещаше, че трябва да мине през цялата цитадела и да стигне до главната зала в предната част.

Очакваше с нетърпение предстоящия бой. Някои от нещата, които бе извършил за Накор, му допадаха, но не бе участвал в истинска битка от твърде дълго. Беше разбил няколко глави в кръчмарски сбивания, но не бе проливал кръв, откакто беше убил онзи император миналата година. Това беше забавно. Почти се засмя, като си спомни изумените изражения на всички, когато видяха как мечът му щръква от гърба на стареца.

Изад ъгъла се появи мъж с черна броня и без шлем. Преди да успее да реагира, Бек посече гърлото му, точно където свършваше бронята. Мъжът падна с трясък, но на Ралан не му пукаше. Светлината беше само на стотина крачки и той вече нямаше търпение да почне да сее унищожение.

Измина последните метри и се озова в зала с висок таван. Беше построена в стар стил, за да може в най-студените зимни нощи в нея да спят владетелят и семейството му. Само че в момента бе доста западнала.

Високият таван се поддържаше от масивни греди, толкова стари, че бяха станали твърди като желязо, някога варосаните стени бяха вече тъмносиви, а в тъмнината се чуваше пърхането на прилепи. От стените не висяха гоблени, които да предпазват обитателите от студа, а на пода нямаше никакви кожи. Все пак в камината вляво от вратата, през която бе влязъл, гореше огън. Бек огледа с маниакална усмивка двайсетината мъже край него.

В центъра на групата на старовремски столове с кожена тапицерия седяха двама души. Останалите се бяха разположили на ниски столчета или направо на наметалата си на пода. Всички освен двамата на столовете носеха черните брони на Нощни ястреби.

Единият от двамата беше с фина туника и панталони, достойни за благородник. Дрехите му обаче висяха, сякаш е изгубил доста тегло в последно време. Другият беше с черна роба на жрец или магьосник. Мъжът с туниката носеше масивен златен амулет, като този, който му бе показал Накор, а другият нямаше никакви украшения. Беше много слаб и без косми по главата и лицето.

Секунда след появата на Бек мъжете се раздвижиха, двама надуха свирки, за да вдигнат тревога.

— Убийте го! — изкрещя мъжът със златния амулет.

Ралан стисна меча си с две ръце и присви очи, готов за предстоящото клане.

— Не! Спрете! — изкрещя мъжът с робата и загледа Бек с почуда.

Всички замръзнаха, а плешивият си проправи път между тях и спря пред младежа. Младият воин усещаше, че човекът пред него има някакви странни способности, и късметлийските му предчувствия подсказваха, че ще се случи нещо необичайно. Той се поколеба, след което понечи да го съсече.

— Спри — мъжът вдигна ръка и сложи длан на гърдите на Бек. — Чакай.

След това падна на колене и гласът му премина почти в шепот:

— Какво повелява нашият господар?

Човекът с амулета гледаше изумено, а после също се смъкна на колене, последван от всички мъже в залата. Още неколцина убийци се появиха от другите части на цитаделата, повикани от сигнала за тревога, и щом видяха коленичилите си събратя, също последваха примера им.

Бек отпусна меча и попита:

— Какво?

— Какво повелява нашият господар? — повтори мъжът с робата.

Ралан се зачуди какво да отговори. Спомни си подочутите дискусии между Пъг, Накор и останалите на Острова на чародея и каза:

— Варен го няма. Избяга в някакъв друг свят.

— Варен не е господар — отвърна онзи с робата. — Той беше от най-издигнатите слуги — отново докосна гърдите на Бек. — Усещам

нашият господар вътре в теб. Той живее в теб, говори чрез теб. Какво повелява нашият господар?

Ралан беше дошъл за битка и това, което ставаше, надхвърляше неговите възможности за разбиране. Огледа бавно стаята и усети, че се изпълва с гняв.

— Не знам... — внезапно вдигна меча и закрещя: — Не знам!

Магнус и хората на Ерик влязоха през главния вход. Друг отряд влезе през вратата, от която бе дошъл Бек. Всички спряха при вида на жестоката картина. На пода лежаха двадесет и шест тела, но нямаше следи от борба. Двадесет и шест обезглавени трупа сред езеро от кръв. Главите се търкаляха навсякъде.

Огънят пращеше. Бек стоеше до него, целият в кръв. Ръцете му бяха алени чак до лактите, лицето му бе омазано с мръсотия. Магнус можеше да види лудостта в очите му. Младежът трепереше толкова силно, че сякаш щеше да се сгърчи в конвулсии.

Ралан Бек отметна глава и нададе вой, който отекна високо в камъните на тавана. Беше вик на раздразнение и ярост. Докато ехото още се носеше, погледна Магнус и извика като обидено разглезено дете:

— Това не беше забавно!

Обърса меча си в най-близкия труп и го прибра в ножницата. Взе едно от ведрата, които се топлеха до огъня, и го изсипа на главата си, без въобще да сваля шапката. След това вдигна от пода едно по-чисто наметало, за да го използва за кърпа. Щом се почисти, заговори пак:

— Магнус, като не се съпротивляват, не е интересно — след това се обърна към войниците. — Гладен съм. Някой носи ли ядене?

5

ПОДГОТОВКА

Миранда крещеше.

— Да не си полудял?

Викаше по-силно от необходимото в малкото помещение.

Магнус наблюдаваше с прикрита усмивка как майка му гневно се отдалечава от писалището на баща му, прави няколко крачки в тесния кабинет и се обръща намръщено. Тя често правеше шумни скандали за неща, които в крайна сметка се развиваха според желанието на баща му. Но Пъг бе опознал през годините жена си и знаеше, че има нужда от физическо изразяване на гнева, за да се отпусне.

— Полудял ли си? — извика пак Миранда.

— Не повече от теб, когато изкара половин година да следиш армията на Изумрудената кралица на Новиндус — отвърна Пъг спокойно и се изправи.

— Това беше различно! — извика Миранда, все още не се бе успокоила. — Пантатийските жреци не можеха да ме открият, нито да ми се противопоставят, дори да бяха успели. Освен това аз мога да се транспортирам без цуранските сфери, забрави ли?

Магнус видя, че баща му се кани да направи някакъв коментар — вероятно за това, че с Накор вече постигат сериозен напредък в транспортирането, но явно размисли и се отказа.

— Говориш за ходене в друг свят! При това в друго ниво на реалност! Кой знае с каква част от уменията си ще разполагаш там? — тя вдигна обвинително показалец. — Дори нямаш представа как да отидеш там. И не ми обяснявай, че ще използваш талноя на Келеуан, за да отвориш разлом. Запозната съм с разломите и знам, че може да се озовеш в някое отровно езеро, посред битка или кой знае какъв друг ужас! Ще скочиш абсолютно на сляпо!

— Няма — Пъг вдигна примирително ръце. — Моля те, трябва да научим повече за дасатите.

— Защо? — настоя Миранда.

— Защото ходих при оракула — нямаше нужда да им обяснява при кой оракул е ходил.

Любопитството на Миранда взе за момент връх над гнева.

— И какво ти каза тя?

— Те идват. За момента имаше твърде много неясноти за по-подробно предсказание. Ще я посетя отново. Но засега трябва да научим повече за тези същества.

— Но талноите на Новиндус са защитени и си седят в покой безброй години — контрира Миранда. — В такъв случай как дасатите ще ни открият?

Пъг само поклати глава.

— Не знам. Оракулът рядко греша.

Магнус усети, че спорът ще се задълбочи, и ловко смени темата.

— Пак ще попитам: как изобщо са попаднали в пещерата?

Пъг знаеше, че въпросът е реторичен, защото имаха множество хипотези, но беше благодарен на сина си за отклоняването на вниманието. Първата им идея беше, че някой от валхеру е пренесъл талноите като трофеи след завоевание в чуждия свят, но нямаше доказателства за това. Приятелят на Пъг, Томас, разполагаше със спомените на валхеру и според него опитът за нашествие бе завършил с унижително поражение за Драконовите господари, без да е пленен нито един талной. Дори неколцина драконови ездаци загинали при сблъсъка в света на дасатите. Така че оставаше едно-единствено заключение.

— Макрос.

Миранда кимна. Баща ѝ, Макрос Черния, беше агент на Бога на магията.

— Всеки път като се обърнем и попадаме на някоя от схемите на баща ми — тя скръсти ръце и се замисли. — Помня... веднъж... — лицето ѝ посърна, сякаш се връщаше към болезнен спомен. — Толкова години бях ядосана, че ме изостави...

Пъг кимна съчувствено. Беше присъствал на последната среща на жена си с Макрос и помнеше зле прикрития ѝ гняв заради годините отчуждение. Освен това помнеше мъката ѝ, когато чародейт саможертвено бе запечатал отвътре разлома, удържащ демонския лорд Маарг, в отчаян опит да спаси света.

— Ето че пак сме затънали в една от кашите му — в тона на Миранда имаше и горчилка, и следи от хумор.

Магнус се намеси, преди майка му отново да изпадне в мрачно настроение.

— Знаем, че дядо е поставил защити около първия талнои и останалите в пещерата и че те още действат.

Двамата се обърнаха към него.

— Знаем го, Магнус. Каква е мисълта ти?

— Дядо никога не е правил нищо без причина. От това, което сте ми разказвали, стигам до заключението, че той е знаел, че един ден ще откриете талноя. А от това следва, че е знаел, че ще има конфронтация с дасатите.

Пъг въздъхна и се обърна към съпругата си.

— Баща ти знаеше повече от всички за пътуванията във времето. Дори да комбинираме знанията си, сигурно ще са една стотна от неговите. Това, което направи с Томас и древния валхеру Ашен-Шугар, способността да разгадае времевия капан на пантатийците и още много други неща. Опитвах да изуча колкото се може повече от работата му, но голяма част си остава мистерия. Но поне по този въпрос съм съгласен с Магнус. Той е оставил талноите на Новиндус по някаква причина и смятам, че тя засяга Конклава.

Миранда не изглеждаше убедена, но не възрази.

— Майко, ако дядо не е искал да намерим талноите, е щял да ги погребее под някоя планина и да останат там хилядолетия. Задава се нещо могъщо и опасно — Магнус направи помитац жест с ръка. — И то ще дойде, без да се съобразява с нас.

— Това, което можем да направим, е да проучим врага си, за да го разберем по-добре — добави Пъг.

— Не съм готова да се съглася, че идеята е добра — отвърна Миранда. — Но очевидно вие двамата сте си го наумили. Обаче как предлагате да се стигне до света на дасатите, да се оцелее там и човек да се върне с информация? Или смятате, че тези подробности не са съществени?

Пъг се засмя насила.

— Съществени са, любима. Мисля да открия някой, който е бил в онова селение и би могъл да ни заведе там.

— И къде ще намериш такъв човек? Нима на нашия свят има някой, който е слизал до второ ниво на реалността?

— Едва ли — отвърна Пъг. — Но не смятам да търся на нашия свят. Планирам да посетя „Честния Джон“.

При споменаването на заведението в центъра на Пътя на световете Миранда се намръщи, след това кимна рязко.

— Да, и аз бих започнала оттам.

— Татко, кого ще вземеш?

Пъг погледна предупредително сина си, защото този въпрос щеше да предизвика нов спор с Миранда, която вече бе наострила любопитно уши.

— Теб, Накор и Бек.

— Защо? — попита простичко Миранда вместо очакваното избухване.

— Магнус, защото вече е готов, а и ще ми трябва някой мощен колкото мен. Ти трябва да останеш тук и да ръководиш Конклава. Освен това трябва да посетиш Келеуан и да видиш напредъка на Събранието — Пъг направи пауза, но не последва оплакване. — Бек, защото нещо ми казва, че той е важен, а Накор е единственият, който може да го контролира. Освен това, ако някой може да ни измъкне от невъзможна ситуация, това е Накор.

— Виждам, че си планирал всичко и че няма смисъл да споря. Дори не съм сигурна, че ще намерите начин да се прехвърлите на второ ниво.

— Все пак трябва да опитаме.

— Кога тръгваш? — попита Миранда.

— За Пътя ли? Утре. Все още трябва да довърша няколко неща тук. Магнус, защо не видиш как се справят момчетата в Ролдем? После се върни тук и разкажи на майка им.

Магнус кимна и попита:

— Ами талноите на Новиндус?

Пъг спря на вратата на кабинета.

— Росенвар и Джейкъб ще ги наглеждат. Ако се случи нещо необичайно, аз или Накор можем да се върнем веднага. Няма да тръгнем незабавно за света на дасатите. Мисля преди това да се отбия до Келеуан и да проверя дали няма следи от Варен.

— Дали ще е толкова глупав, че да се разкрие? — попита Магнус.

— Той е умен — отвърна Пъг. — Дори гениален по някакъв извратен начин, но освен това е луд. Лудостта му го прави по-импулсивен с всяка изминала година. Времето между атаките му намалява всеки път. Или ще направи някоя глупост там, или ще се върне на Мидкемия. Рано или късно ще го намерим и този път няма да успее да се прехвърли в друго тяло толкова лесно.

— А ако го направи трудно? — попита Миранда.

— Какво?

— Казваш, че няма да има лесен начин за прехвърляне, защото унищожил хранилището на душата му, но той все още знае как да се всели в друго тяло, въпреки че ще му е по-трудно.

— Хм — каза само Пъг. — Не се бях сетил.

Миранда едва прикри самодоволното си изражение.

— Значи трябва да сме по-внимателни — реши да не ѝ обръща внимание Пъг. — Аз ще проуча из по-низшите кръгове на Келеуан, а ти виж какво ще откриеш в Събранието. Вярвай само на Аленка.

— Как бих могла да вярвам на някого? След като успя да обсеби императора на Кеш, Варен би могъл да е всеки на Келеуан, включително техният император.

— Не мисля. Той беше сложил съда с душата си в подземията близо до двореца. Предполагам, че от това зависи обхватът му. Вероятно без съда е трябвало да скочи на сляпо и да обсеби най-близкото тяло. Понеже неговият смъртен разлом е подобен на нормалните, предполагам, че го е отпратил близо до Събранието, ако не и вътре. Понеже е бил безтелесен дух, защитите им не са се задействали. Впрочем, той вероятно не би могъл да обсеби жрец, защото в храмовете изобилства от защити срещу духове.

— Добре — съгласи се Миранда. — Ще говоря с Аленка. Остава още един въпрос.

— Да? — попита Пъг. Очевидно нямаше търпение да излезе.

— Ако искаш да посетиш Келеуан, без Събранието да разбере, как ще се промъкнеш незабелязан през разлома?

Пъг се усмихна и сякаш изглеждаше подмладен.

— Чрез номер, както би се изразил Накор.

И излезе от стаята, а Магнус започна да се смее на изражението на майка си.

Тя му се намръщи и заяви:

— Досадният дребосък оказва лошо влияние навсякъде!

Магнус се засмя още по-силно.

Пъг зави по една уличка и придърпа качулката над лицето си. В Цуранската империя носенето на бради не беше популярно и се срещаше предимно при тези с кръв от Мидкемия и по-буйните младежи. Ако стражата го засечеше толкова късно през нощта, най-вероятно щеше да го спре за разпит. Рангът му на член на Събранието на магьосниците щеше да го отърве от подобни проблеми, но Пъг не желаше да разкрива присъствието си.

Намираше се в един от по-бедните квартали на град Джамар. Въпреки това сградите бяха варосани и по улиците нямаше боклук. На един ъгъл даже имаше улична лампа.

Пъг стигна до желаната къща и почука на дървената врата.

— Влез, Миламбер.

Той се вмъкна в къщата — тя всъщност беше само малко по-голяма от едностайна барака.

— Здравей, Синбоя.

Старецът седеше на тръстикова рогозка до ниска масичка, на която бе поставена лампа. В ъгъла имаше малко огнище за готвене — температурите в Империята рядко падаха дотолкова, че да има нужда от отопление. Спалнята беше отделена със завеса, а в задния край имаше врата, която водеше към малка градинка.

Старецът беше много хилав и си личеше, че е над осемдесетгодишен. Косата му беше изцяло побеляла и имаше пердета на очите, но Пъг знаеше, че умът му е все така остър, както преди петдесет години, когато се бяха запознали.

— Знаеше ли, че идвам? — попита Пъг.

— Може и да ми липсват могъщите ти умения, Миламбер — Синбоя използваше цуранското му име, — но съм майстор в занаята си и защитните ми заклинания са несравними. Усещам приближаването на приятели, както и на врагове — на масата имаше две порцеланови купи и старецът ги напълни с гореща вода от метално котле. — Чоча?

— Благодаря.

— Сядай тогава.

Пъг се намести на пода, като нагласи полите на дрехите си — обикновена синя роба и наметало с качулка.

Старият мъж не виждаше много добре, но все пак забеляза необичайното за него облекло.

— Пътуваш инкогнито?

— Не искам Събранието да разбере, че съм тук.

Мъдрият магьосник се подсмихна.

— Имаш интересни взаимоотношения със Събранието. Ако не се лъжа, по едно време си бил изключен и дори обявен за предател.

— Не беше чак толкова зле. Но в момента имам притеснения, или по-точно, не мога да се доверя на никого в Събранието.

— Как да ти помогна аз?

— В Империята се подвизава беглец от моя свят. Изключително коварен и изкусен магьосник. Ще е много трудно да бъде открит.

— Думите ти рисуват мрачна картина — отвърна Синбоя. — Щом и ти не можеш да го откриеш, значи наистина ще е много трудно.

Пъг кимна и отпи от горещото питие. През четирите години обучение в Конгрегацията, както тогава наричаха Събранието, беше развил привързаност към тази напитка, която можеше да се сравни само с горчивия силен чай в Новиндус.

— Той разполага с уменията да обсебва друго тяло и е страшно труден за откриване, дори от близките на приемника.

— Обладаващ. Чувал съм истории за такива, но досега нямаше доказателства — Синбоя беше маг от Низшия път, почти като стария му учител Кълган. Магия, която Пъг бе започнал да разбира чак в късните стадии на обучението си. Въпреки че бе натрупал знания във всички насоки, определено не беше специалист като Синбоя. — Предполагам, че това посещение не е заради удоволствието от компанията ми, а заради устройствата, които бих могъл да направя?

— Извинявам се, че не съм се обаждал от години.

— Няма нужда. Ако половината слухове за теб са верни, то имаш нужда от два пъти по-дълго денонощие.

— Трябва ми нещо, което да засича некромантството — каза Пъг.

Старият магьосник замълча за момент.

— Знаеш, че е забранено.

— Знам, но някои хора не се притесняват от това.

— Вярно е, че тъмните изкуства могат да донесат могъщество. Възкресяване на мъртвите, източване на чужди жизнени енергии, създаването на фалшив живот, всичко това е забранено от храмовете и магьосниците в Събранието не гледат с добро око на подобни занимания — старецът се засмя. — Няма да ги чуеш да го признават, но магьосниците от Низшия път могат да постигнат невероятно могъщество. И двата пътя изискват време за усвояване, но Висшият е по-бърз вариант да придобиеш сила. Малцина знаят, че Низшият е по-бавен път към по-голяма сила. Ако имам достатъчно време и материали, бих могъл да създам устройство, което ще върши неща, непостижими за маг, следващ Висшия път, освен може би за теб. За достатъчно време мога да изработя кутия, която ще освобождава разрушителна буря, или флейта, която би могла да командва хиляди животни. Ние от Низшия път можем да постигнем много неща, които обикновено се подминават от Събранието. Какво точно устройство ти трябва?

— Нещо, което да засича всяка по-сериозна проява на некромантство, като пленяване на душа или възкресяване на мъртвец.

Старецът замълча за няколко минути.

— Трудно. Това са трудни за откриване прояви, особено ако става дума за единични случаи.

— Но може ли да се направи?

Синбоя се умисли.

— Разбира се. Но ще ми трябва време и помощ.

Пъг се изправи.

— До няколко дни с теб ще се свърже някой и ще ти осигури всичко нужно. Освен това ще бъдеш възнаграден. Мъжът, когото търся, може да донесе най-голямата беда в историята на Империята.

Старецът се подсмихна.

— Не се обиждай, приятелю, но Империята е виждала много беди в дългата си история.

Пъг се наведе по-близо.

— Знам, защото ние от Висшия път изучаваме история. Синбоя, в този случай не преувеличавам. Това може да е освобождаването на Унищожителя на души.

Старецът не каза нищо. Унищожителят на души беше от основните същества в цуранската митология. Според легендите в последните дни на Келеуан Унищожителят на души щеше да се появи и да погълне душите на покварените.

Докато вратата зад Пъг се затваряше, Синбоя изпита неочаквано желание да посети храма на Чочокан, Бога на Доброто, за молитва и дарение, нещо, което не бе правил от петдесет години.

Когато напусна дома на Синбоя, Пъг усети някакво странно познато чувство. Огледа се, не видя нищо и продължи напред.

Беше отворил разлом от Острова на чародея, близо до мястото, където се бе намирал оригиналният преди стотина години. Оттам бе използвал един стар номер — телепортиреше се докъдето стигаше погледът му.

За връщането нямаше нужда от чак такава сложност. Просто му трябваше уединено кътче, откъдето да се прехвърли.

Щом Пъг изчезна, от сенките на близкия ъгъл се показва набит мъж в черна роба. Почака минута и въздъхна.

— Какво правеше в тази къщурка, Пъг? Я да проверя — и тръгна напред. Подпираше се на тежък жезъл, защото накуцваше с десния крак. Беше наранил коляното си и използваше жезъла за удобство.

Отвори вратата, без да чука, и влезе.

6

„ПРИ ЧЕСТНИЯ ДЖОН“

Пъг отстъпи.

Виждаше кервана, който приближаваше по Пътя на световете, и знаеше, че на това място всичко е възможно. Пътят свързваше различните светове и човек можеше да обикаля планетите, ако разполагаше с необходимите умения. Огледа най-близките врати до позицията си, но за съжаление нямаше къде да изчезне. Две водеха към светове с отровна атмосфера и смазваща гравитация, а другите две — към места със съмнителна репутация, където не беше добре да се появява неподготвен.

Нямаше избор и трябваше да остане на място, защото пазачите вече го бяха забелязали. Приближаваха с извадени оръжия, в случай че се окаже заплаха за тях. Което щеше да се случи, ако му дадяха повод.

Стражите бяха хора — или поне така изглеждаха отдалече. Спряха по средата между него и водещия фургон, теглен от нещо, което приличаше на лилава неедра — шестокракото товарно животно, което използваша на Келеуан. Четирима от стражите бяха с прости сиви униформи и сиви тюрбани, а бронята им се състоеше от позлатени нагръдници. Всичките имаха странно закривени ятагани, а двама носеха някакви далекобойни оръжия — цилиндрични тръби на раменни стойки, които бяха насочени към Пъг.

Магьосникът не помръдна.

След като и двете страни постояха неподвижни известно време, един дребен мъж със светлосиня роба и бял тюрбан се приближи, спря зад стражите, огледа Пъг и извика нещо.

Чародеят не разбра езика. Според теориите Пътят даваше достъп до всички планети във вселената. Никой не беше стигал до края и в „Честния Джон“ непрекъснато идваха сведения за нови светове. В резултат на това можеше да се срещнат същества от стотици и хиляди раси, говорещи на различни езици.

В Прохода се срещаха три типа същества — обитатели, преминаващи и изгубени. Последните бяха бедни души, които някак бяха успели да попаднат тук, но не разполагаха със знанията и уменията да се върнат на собствените си светове и често ставаха жертва на по-хищните обитатели. Повечето, подобно на Пъг, преминаваха, за да преодолеят огромни разстояния максимално бързо. Все пак имаше и същества, които бяха избрали да живеят в Пътя, и те бяха установили някакви порядки и норми.

Една от тези норми беше Търговската реч. Пъг я владееше добре.
— Моля, повторете въпроса.

Дребосъкът се обърна за момент към фигурата на капрата на първия фургон, после погледна Пъг и заговори на Търговската реч:

— Попитах накъде отиваш.

Пъг посочи напред.

— Натам.

— А откъде си? — продължи леко раздражено дребосъкът.

Магьосникът посочи с палец през рамо.

— От там.

— По каква работа? — настоя мъжът.

Пъг започна да се изнервя. Беше само на пет врати от най-близкия вход на „При Честния Джон“ и нямаше търпение да продължи пътя си. Все пак опита да прикрие раздражението си.

— По моя си.

— Ходиш през прохода сам и не виждам оръжия. Или имаш невероятна мощ, или си глупак.

Пъг пристъпи напред и стражите леко вдигнаха оръжията си.

— Нямам нужда от оръжие. Ще ми попречите ли да мина?

— Господарят ми просто желае да се разминем възможно най-лесно — дребосъкът се усмихна хищно.

Пъг кимна и каза:

— Тогава вървете към мен, а аз към вас.

— Откъде да знаем, че няма да ни нападнеш, щом стигнеш до нас?

Магьосникът въздъхна гневно.

— Достатъчно.

Едно движение на ръката му предизвика въздушна вълна, която събори шестимата стражи и дребосъка. Пъг тръгна напред, но един от

мъжете се окопите и замахна с ятагана си. Пъг вдигна ръка и острието срещна невидима бариера. Сблъсъкът накара ръката на стража да потрепери.

Един от мъжете с цилиндричните оръжия се обърна и изстреля към магьосника мрежа. Пъг очакваше стрела или нещо подобно и мрежата го изненада. Оплете се и останалите стражи го наобиколиха. Той затвори очи, съчета телепортационното умение, усвоено от Миранда, с нещата, които бе научил от цуранските Велики, и си се представи на двасетина крачки встрани. В един момент се гърчеше под стражите, а след миг вече гледаше объркването им отстрани.

Обърна се към собственика на кервана, който гледаше смаяно от капрата.

— Ако предпочитате да ви изпепеля, мога.

— Не! — извика мъжът и вдигна ръце. — Не ни наранявай, страннико!

— Да ви наранявам ли? — възкликна ядосано Пъг. — Аз просто се опитвам да мина. Защо ми пречите?

— Хм... моят агент действа малко прибързано. Ще го порица. Вероятно е видял в теб предмет с търговска стойност.

— Вероятно — сухо се съгласи Пъг. Керванът се състоеше от десетина фургона и върволица хора зад тях. — Търговец на роби ли си?

— В известен смисъл... би могло да се каже... да — мъжът разпери ръце. — Но това е странична дейност. Просто допълнителен източник на доходи. Не е основната ми търговия.

— А каква е тя? — Пъг не обичаше търговците на роби, особено след четирите години на Келеуан, преди да открият магическите му заложби. Но на Пътя имаше неписано правило, че не трябва да се пречи на търговията без сериозна причина. Вярно, че го бяха нападнали, но това можеше да се очаква от търговци на роби.

— Търгувам с уникални предмети, магически устройства и реликви. Може би мога да ти предложа нещо?

— Друг път. Сега бързам — Пъг се замисли. — Но вероятно можеш да ми продадеш информация.

Мъжът се усмихна, сложи ръка на сърцето си и се поклони.

— Вероятно.

— Търгувал ли си с някой, който знае пътя за втората реалност.

Търговецът явно се обърка.

— Май не разбирам достатъчно ясно Търговската реч. Втората реалност ли?

— Второ ниво. Вторият кръг. Това, което е под нас.

Очите на мъжа се разшириха.

— Ти си луд, но ако нещо подобно съществува, тогава потърси при Джон. Питай за Вордам от Ипилиак.

Пъг кимна и каза:

— Натам бях тръгнал. Но все пак благодаря за името.

— Може би ще се срещнем пак?

— Пъг от Мидкемия. Наричан също Миламбер от Келеуан.

— Аз съм Тосан Беада. От Дубенгее. Може би си чувал за мен?

— Съжалявам — Пъг се приготви да продължи. — Късмет в търговията, Тосан Беада от Дубенгее.

— Лек път, Пъг от Мидкемия, наричан също Миламбер от Келеуан — отвърна търговецът.

Пъг хвърли едно око на фургоните и се насили да не обръща внимание на робите. Бяха поне петдесет, приковани към обща верига, и изглеждаха мизерно. Повечето бяха хора, или поне достатъчно човекоподобни, за да могат да се движат в колона. Пъг можеше да ги освободи, но щеше да пропилее от безценното си време. А и какво щеше да ги прави? Повечето щяха да знаят само местното име на света си и едва ли имаха представа къде се намират съответните врати. Пъг беше научил още преди години, че когато пътува по Пътя, трябва да загърби етичните и моралните си ценности.

Нямаше проблем да стигне до най-близкия вход към „При Честния Джон“. Поколеба се за момент, защото колкото и пъти да го правеше, всеки път, като пристъпваше между вратите, го обземаше моментна паника. Разпознаваше символите и знаеше, че е на вярното място. Никой не знаеше какво би станало, ако залитнеш, докато минаваш между вратите. Никой не се бе завърнал да разкаже. Той потисна лекото свиване на стомаха и пристъпи, сякаш слизаше по стълбище.

Внезапно се появи в малко антре с фалшива врата на стената. Знаеше, че е нарисувана, но все пак вдъхваше спокойствие в процент от клиентите на „При Честния Джон“.

Над него се надвеси масивно същество, високо поне девет стъпки, с големи сини очи. Имаше бяла козина и приличаше на маймуна, освен лицето, което имаше малко кучешки черти. Щеше да изглежда добродушно, ако не бяха големите нокти и зъби.

— Оръжия? — попита коропабанът.

— Едно — отвърна Пъг и извади камата, която криеше в робата си. Съществото му махна да продължи и той пристъпи в „При Честния Джон“.

Салонът беше огромен като игрище. Покрай дясната стена имаше дълъг бар с множество бармани. От другата страна имаше две галерии, една над друга, претъпкани с маси и столове, които предлагаха гледка към долния етаж.

Имаше всевъзможни комарджийски игри. Карти, зарове, колела на късмета и дори малък пясъчен ринг за двубои. Клиентите бяха от всичките му познати раси, а имаше и множество нови, каквито не беше виждал. Повечето бяха двукраки, макар че някои имаха повече крайници, включително едно същество с размер на човек, приличащо на кльоцав дракон с ръце на върха на крилата. Обслужващият персонал се въртеше между масите и носеше подноси, отрупани с всевъзможни чаши, купи и ведра.

Пъг си проправи път и откри собственика на обичайната му маса. Джон с Неопровержимата Етика, както бе известен на планетата Сайношур, седеше до близкия край на бара, откъдето имаше добра видимост към входа. Видя го и се изправи. Имаше кафяви очи, нормален нос и комарджийска усмивка. Носеше лъскав черен костюм с жилетка и черни ботуши със заострени върхове. Ризата му беше бяла, с остра яка, а на врата си носеше лилаво шалче. Костюмът се допълваше от бяла шапка с широка периферия и червена копринена панделка.

— Пъг! Винаги се радвам да те видя! Миранда не е ли с теб? — мъжът подаде ръка за здрависване и му махна да седне.

— Няма я — отвърна Пъг и се настани. — В момента е заета с друго.

— Отдавна не сме се виждали.

— Както обикновено — отговори магьосникът, включвайки се в шегата. В „Честния Джон“ времето беше спряло. Съществата на Пътя не остаряваха. Тук нямаше дни, седмици и месеци, а просто часове.

Пъг бе готов да се обзаложи, че Джон би могъл да му каже точно колко време е минало от последната му визита.

— Не че не се радвам да те видя, но предполагам си дошъл заради нещо. С какво да ти помогна?

— Трябва ми водач.

Джон кимна.

— В заведението ми има множество компетентни водачи, а ако се наложи, мога да извикам още повече. Въпросът е къде искаш да отидеш.

— В света на дасатите във Втората реалност — отвърна Пъг.

Джон имаше огромен опит. През годините си тук бе чувал всякакви неща. За пръв път оставаше без думи.

Миранда вървеше бавно до стария мъж в черна роба през градината от южната страна на сградата на Събранието. Беше приятен следобед, лекият ветрец от северните планини омекотяваше обичайно горещото цуранско време.

Масивната постройка на Събранието доминираше над острова, но отсрещните брегове бяха оставени непокътнати и предлагаха прекрасна гледка, която успокояваше нервите на Миранда. Никак не ѝ беше приятно, че Пъг го няма.

— Радвам се, че те виждам, Миранда — каза старецът. — Но трябва да разбереш, че много от моите колеги са все още...

— Старомодни?

— Бих казал традиционалисти.

— С други думи, не обичат да приемат съвети от жена.

— Нещо такова — отвърна Аленка, най-старият член на Събранието. — Цураните преживяха много промени през последния век, като се почне от сблъсъка с вашия свят и действията на съпруга ти, но все още си оставаме консервативни.

Лицето на магьосника беше покрито с бръчки и старчески петна и бе останал почти без коса, но очите му бяха все така млади и жизнени. Миранда го харесваше.

— Работата с талноя предизвика спорове сред нашите групи и в крайна сметка слухът е стигнал до Свещения град.

— Някой е подшушнал на императора? — учуди се Миранда.

Старият магьосник махна с ръка.

— Нима си мислила, че такава потенциална заплаха като талноя ще остане в тайна от императора? Все пак първата ни задача е да служим на Империята.

Миранда се загледа към спокойните води на езерото.

— Не съм чак толкова изненадана. Всъщност дойдох да видя дали сте постигнали някакъв напредък.

— Предполагам, че Миламбер и Магнус са заети с друга работа, щом не могат да дойдат?

— Забрави да споменеш Накор — отвърна сухо Миранда.

Старецът се засмя.

— Той е изключително забавен. Смятам, че знае повече за Висшето изкуство от мен, а продължава да твърди, че няма магия и че всичко е въпрос на трикове и номера.

— Да, Накор е постоянен извор на забавление, но нека се върнем на основната тема. Императорът казал ли е нещо за талноя?

— Не, освен че не го иска на нашия свят.

Миранда мушна длани под мишниците си въпреки че ветрецът беше топъл.

— Издал ли е заповед?

— Ако го беше направил, вече щяхме да сме ви върнали талноя — отвърна Аленка и потърка длани. — Мнозина вярват, че сме изправени пред опасност, и се притесняват от произволните разломи. Един от нас вече загина при подобен случай.

Миранда кимна.

— Макалатана. Пъг ми каза. Но не знам подробностите.

— Някакво малко същество от друг свят се промъкнало и доколкото разбрах, избухнало. Можеш ли да повярваш?

— Мога да повярвам в много неща.

— Винтаката, който беше с него, се разстрои толкова много, че изкара цял месец в имението си в Амболена, преди да се завърне — Аленка понижи глас. — Ако питаш мен, и досега не се е оправил.

— Събранието ще поиска ли да преместим талноя?

— Да, ако не измислите начин да спрем тези разломи.

Миранда замълча за момент. Беше посещавала Келеуан само няколко пъти и не й допадаше. Мъжете бяха твърдоглави и се държаха отвратително с жените, особено с тези, които практикуваха магия,

времето беше горещо, а градовете бяха претъпкани. Тя погледна към отсрещния бряг и величествените върхове в далечината. Трябваше да признае, че гледката бе пленителна.

— Колко време измина между пренасянето на талноя и появата на тези разломи?

— Няколко месеца.

— Тогава трябва да го върнем на Острова на чародея — заяви Миранда.

— Защо?

— Защото или разломите следват талноя по естествен път, или някой ги манипулира. Ако някой го прави съзнателно, ще му трябват месеци да открие талноя на Мидкемия — тя се обърна към Аленка. — Чудя се дали не можем да го пренесем на някой от безлюдните светове, за които знае Пъг, и да продължим проучванията там.

Въпросът беше риторичен и старият магьосник реши да не отговаря.

— Каза, че един от вашите членове е бил унищожен от избухнало създание. Пъг не ми обясни подробностите.

— По-добре аз да ти разкажа, Миранда — чу се глас зад тях.

Тя се обърна и видя набит мъж в черна роба. Носеше жезъл — нещо необичайно за цуранските магьосници. Явно беше чул част от разговора им.

— Радвам се да те видя — каза той, въпреки че Миранда не го познаваше.

— Срецали ли сме се? — не използва титлата „велики“, защото самата тя бе изключително могъща магьосница.

Мъжът се поколеба за секунда, после се усмихна. Черната му коса беше необичайно дълга, а лицето бе избръснато в съответствие с цуранските традиции.

— Не. Не мисля. Но репутацията ти те изпреварва. Трябваше да кажа „радвам се да се запознаем“ — мъжът наклони глава. — Аз съм Винтаката. Присъствах на смъртта на Макалатана.

— Ще бъдеш ли така любезен да ми разкажеш?

— Получихме сведения, че един пастир е видял разлом на половин ден път североизточно от град Джамар, в провинцията Хокани. Когато пристигнахме, открихме, че разломът е не по-голям от две педи и е малко над земята. Пред него стоеше дребно същество.

Исках да сме по-предпазливи, но Макалатана нямаше търпение да го проучи. Вероятно смяташе, че съществото не е опасно, заради размерите му. Но когато се доближи до него, то избухна и овъгли малко от земята наоколо. Разломът изчезна. Веднага се върнах в Събранието с лошите новини, а после колегите ми отидоха да приберат тялото на Макалатана.

— Успя ли да огледаш съществото? — попита Миранда.

— Не, за съжаление. Видях го само за няколко мига. Беше малко, стоеше на два крака и не носеше дрехи, нито никакви предмети. Вероятно беше диво същество, което случайно е преминало през разлома.

— Това е общото мнение — добави Аленка и се засмя. — Освен ако дасатите не разужнават голи.

— Имаме твърде оскъдна информация за тях — отвърна Миранда, без да обръща внимание на опита му за остроумие, — но едва ли ходят голи — обърна се към Винтаката. — С Аленка тъкмо обсъждахме идеята да върнем талноя на Острова на чародея.

— Това би било прибързано — каза той.

— Дали?

— Вярно е, че имаме сведения за разломи, но лично съм се нагърбил със задачата да проверя колкото се може повече от тях...

— И? — прекъсна го Аленка.

— ... и мога да кажа, че повечето сведения са фалшиви. Породени от немагически неща, като природни явления и детски хвърчила! Единственият разлом, който открих, беше голям колкото юмука ми и се затвори след няколко минути. Убеден съм, че тези малки разломи са естествено свързани с талноя и зад тях не стои съзнателна сила, търсеца път към Келеуан. Според мен скоро ще научим много за талноя и едно евентуално забавяне на изследванията ще е загуба на вече вложеното време.

— Ще предам това на съпруга ми — усмихна се Миранда. — Време е да се сбогуваме и да се върна у дома. Аленка, ще ме придружиш ли до разлома?

Старият мъж кимна. Винтаката се поколеба за момент, след което се поклони и тръгна в друга посока.

— Винтаката има странен акцент — каза Миранда, щом се отдалечиха достатъчно.

— Израснал е в провинция Дустари, отвъд Кървавото море. Там говорят доста меко.

Миранда се усмихна.

— Искам да питам още нещо.

— Кажу ми, скъпа?

— Чувал ли си слухове някой в Империята да практикува некромантство?

Старецът спря.

— Това е забранено! Дори в старите времена, когато бяхме на върха на могъществото си, подобно нещо се наказваше със смърт — отново продължиха напред. — Защо питаш?

— Пъг смята, че един от най-опасните некроманти от нашия свят се крие в Империята. Той е сериозна заплаха и може да се е спотаил навсякъде. Но природата му е такава, че няма да стои твърде дълго мирен.

— Ще поразпитам.

— Бих предпочела да не го правиш. Пъг е притеснен по много причини, но по-добре да ти обясни лично. Той вярва само на теб. Трябва да те предупредя, че този човек, Лесо Варен, разполага с уменията да обсеби всяко тяло. Не знаем как точно, но включва некромантство и насилствена смърт. Много смърт. Смятаме, че може би е попаднал тук. В такъв случай трябва да го издирим и унищожим, веднъж завинаги.

— Мислиш, че е тук? — Аленка се огледа, сякаш внезапно се притесни, че може да ги наблюдават.

Миранда осъзна, че е допуснала грешка.

— Може би не. Изборът му на тяло изглежда случаен, но предния път беше обсебил доста влиятелна личност. Моля те да не разгласяваш тези неща, докато Пъг не дойде да поговори с теб.

— Разбира се — отвърна старецът, докато влизаха в сградата на Събранието. — Ще продължи работата по талноя. Моля те, като видиш Накор, му предай, че все още чакам теорията му за това как да контролираме талноя без пръстен — той я потупа по рамото с театрален жест. — Ще те уведомя, ако чуя нещо... по другия въпрос.

Миранда му позволи тази фамилиарност. По принцип не обичаше цуранските Велики, но Аленка беше изключение.

Влязоха в помещението, където беше разломът към Мидкемия. Пъг беше настроил машината така, че вече можеше да се излезе на няколко места, а не само в Звезден пристан. Миранда избра Острова на чародея и двамата магьосници, които отговаряха за уреда, започнаха работа.

Преди години магията на разломите беше слабо проучена. Проучванията на Пъг през четирите му години в Събранието, а и след това, бяха направили пътуването рутина, като да си вземеш карета в Ролдем, за да стигнеш до „Речната къща“.

Миранда пристъпи в разлома замислена за заплахата от нашественическа армия от втория кръг на ада.

Пъг вървеше в горната галерия на „При Честния Джон“ и търсеше споменатия търговец. Джон му бе признал, че няма представа как да се проникне във втората реалност, но бе предположил, че някой ще познава някой, който ще познава друг, който все ще знае...

Търговецът, когото бе споменал Тосан Беада, се казваше Вордам от Ипилиак и беше делекордиец. Пъг беше чувал малко за Делекордия. Най-забележителното за този свят беше местоположението му. Беше един от най-отдалечените от „Честния Джон“ цивилизовани светове и даваше достъп до други, непроучени места.

Откри магазинчето на Вордам и още щом пристъпи вътре, усети нещо странно.

Беше посещавал две места, които се намираха във вселената, но не бяха част от нея. Първото беше Вечният град и неговата Градина, за които не се знаеше от кого са построени. Второто беше Пътят и съответно „Честният Джон“.

Магазинчето беше нещо подобно, защото хем се намираше в заведението, хем на друго място. Докато Пъг се мъчеше да асимилира това, иззад завесата в дъното се появи някакво същество. Започна да говори, но Пъг разбираше, че думите са само илюзорни.

Магията не беше често срещана в „При Честния Джон“, защото създаваше предпоставки за конфликти. Имаше множество защитни заклинания, които пречеха на практикуването ѝ. Така се поддържаше честността на хазартните игри и в преговорите между търговците и се избягваха кръвопролитията. Имаше само няколко заклинания, които се

поддържаха постоянно от Джон и помощниците му. Едното позволяваше на всички да се разбират, въпреки че някои от посетителите, от по-далечните светове, бяха толкова различни, че на практика с тях почти не можеше да се общува. Друга магия поддържаше условия за живот, подходящи за всяка раса. Последното заклинание беше защитно, за да няма сериозни щети, ако някой се опита да нарани Джон или персонала му. От време на време ставаше по някое сбиване, но никой от посетителите не помнеше да е имало сериозен конфликт.

В този магазин имаше нещо магическо, което надхвърляше внушителния опит на Пъг. Съществуто повтори въпроса си и той му кимна. Изглеждаше като човек, но тялото, ръцете и краката бяха малко по-дълги от нормалното. На лицето имаше уста, нос и две очи, но скулите бяха доста по-изпъкнали от човешките. Кожата му беше със синкав оттенък, а косата бе черна с виолетови проблясъци.

Пъг разтвори сетивата си, за да разбере разликите между това място и останалата част на „Честния Джон“. За момент му се стори доста познато. Внезапно се сети. Приличаше му на капаните, които бяха преодолели с Томас, докато търсеха Черния Макрос.

— Търся Вордам от Ипилиак — каза Пъг на търговеца.

Съществуто — бе облечено в проста сива роба с бял колан — сплете ръце и се поклони.

— Аз съм.

Пъг замълча за момент, за да се настрои към вибрациите, които минаваха през магазина. Най-накрая разбра и се обърна към Вордам.

— Ти си дасат!

7 РИЦАР

Мечът се спусна надолу.

Петдесетимата бронирани Ездачи на Садхарин изкрещяха и удариха стоманените ръкавици в нагръдниците си. Шумът отекна в покритата Зала за изпитания и дървените скамейки около арената потрепериха.

Единственият оцелял син на лорд Аруке погледна току-що убития си съперник и го споходи неочаквано странна мисъл. „Колко жалко.“ Затвори за момент очи, за да изчисти мислите си, и се обърна, за да приеме поздравленията.

Седемнайсетгодишният Валко от Камарийн, въпреки трите сериозни рани и множеството дребни охлузвания, кимна по веднъж към всяка от четирите високи трибуни. След това се обърна към мъртвия си противник и кимна отново — ритуален поздрав за хубавата схватка. Боят наистина бе протекъл много оспорвано.

Хвърли бърз поглед към бащата на загиналия боец и видя, че го поздравява, но без да се радва. Вторият син на лорд Кеско лежеше в краката му. Ако момчето бе спечелило, двама сина щяха да донесат почит и по-високо място за лорд Кеско в Ланградин. Другият син на лорда стоеше до баща си и се радваше искрено. Валко му бе направил услуга, като бе отстранил възможен претендент за титлата. Младежът се обърна и видя, че двама слуги изнасят скопения му варнин, наречен Кодеско на високата вълна, която излизаше на нос Сандос, в най-западния край на владенията на баща му. Варнинът на противника му бе умрял в схватката — един удар бе разкъсал главната артерия. Тъкмо въпросният удар бе донесъл успех на Валко, понеже при падането на варнина противникът му бе загубил концентрация и бе получил фаталната рана.

Един лечител, Майстор Първи клас, се приближи заедно с помощниците си, за да се погрижат за нараняванията му. Валко знаеше, че скоро ще падне в несвяст от загуба на кръв, но не искаше да

показва слабост пред баща си и избута лечителя настрани. Свали черния стоманен шлем, пое си дълбоко дъх и изкрещя:

— Аз съм Валко, син на Аруке от дома Камарийн!

Трябваше да впрегне цялата си воля, за да вдигне меча с дясната ръка, която бе порязана дълбоко под рамото, но все пак успя да докара приличен поздрав.

Баща му, лордът на Камарийн, се изправи и удари с ръкавица по нагръдника си.

— Това е моят син! — викът му се чу в цялата зала.

Ездачите отново извикаха окуражително и се обърнаха да поздравят домакина си. Валко знаеше, че неколцина от най-доверените ще останат за вечеря, но повечето ще се отправят към крепостите си, за да не бъдат нападнати по пътя от съперници и разбойници.

— Лорд Кеско, това нещо не може да ви е син! — успя да извика Валко; усещаше, че му се завива свят.

Лордът се поклони на комплимента. Той щеше да е от първите напуснали замъка, защото макар че не беше срамно да загубиш кандидат-син в изпитание, не беше и повод за празнуване.

— Много смело, млади господарю, — прошепна главният лечител, — но ако не ви свалим доспехите, скоро ще лежите до победения си противник — и без да чака позволение, даде знак на помощниците си да се заемат с каишките на бронята.

Слугите го подпиреха леко, за да остане на крака, докато баща му приемаше поздравите на Ездачите. Младият воин беше висок според стандартите на расата си, почти с половин глава по-висок от баща си, който бе поне шест стъпки и половина. Тялото му беше мускулесто, а дългите ръце даваха по-голям замах с меча, от което се бе възползвал при схватката с по-дребния си противник. Минаваше за красив младеж, с дълъг правилен нос и месести, но не женствени устни.

Аруке се приближи към него.

— Шестнадесет кандидати за моето име минаха преди теб. Ти си едва третият, който мина изпитанието с мечове. Първи беше Джастмон, който загина в битката при Трикамага; вторият бе Дуста. Той умря, защитавайки тази крепост, преди единадесет години. С гордост те обявявам за техен брат.

Валко погледна в очите баща си, когото допреди седмица не бе срещал.

— Ще почета паметта им.

— Ще получиш покои близо до моите — продължи Аруке. — От утре ще започнеш да се обучаващ за мой наследник. Дотогава почивай... сине.

— Благодаря, татко — Валко огледа лицето на мъжа и не можа да открие много прилики. Неговото беше дълго и благородно според стандартите на народа им, докато това на баща му бе месесто, с бръчки и странни бенки над лявата вежда. Дали пък майка му не беше излъгала?

— Как се казваше майка ти? — попита Аруке, сякаш прочел мислите му.

— Наруййн, на служба при лорд Бекар.

Аруке замълча за момент, после кимна.

— Помня я. Ползвах я около седмица, когато гостувах на Бекар — изгледа Валко, който бе останал само по препаска, за да може лечителите да си свършат работата. — Имаше слабо, но приятно тяло. Височината сигурно е дошла от нейното семейство. Жива ли е още?

— Не. Загина при прочистване, преди четири години.

Аруке кимна. И двамата знаеха, че всеки, който остане навън при първия намек за прочистване, е слаб и глупав — и не е загуба.

— Жалко — каза все пак Аруке. — Не беше лоша, а този дом има нужда от женска ръка. Все пак, щом вече си признат, амбициозните бащи ще започнат да предлагат дъщерите си. Ще видим каква възможност ще се отвори. Сега си почивай, а довечера ще седиш на моята маса.

Валко успя да кимне, докато баща му се отдалечаваше. После каза на главния лечител:

— По-бързо! Помогнете ми да стигна до стаята си. Няма да припадна пред слугите.

— Да, млади господарю — и мъжът веднага даде знак на помощниците си да заведат новия наследник на Камарийн в покоите му.

Валко се събуди, когато един слуга нежно разтърси леглото му, защото не смееше да го докосне.

— Какво искаш?

Слугата се поклони.

— Господарю, баща ви нареди веднага да се присъедините към него — посочи дрехите на стола. — Каза да носите тези дрехи, като знак за новия ви ранг.

Валко се надигна с леко мръщене. Погледна дали слугата е забелязал тази проява на слабост, но видя само празно изражение. Младежът беше само с година-две по-голям от него, но очевидно бе добре обучен.

— Как се казваш?

— Нолун, господарю.

— Ще ми трябва личен слуга. Ти си.

Нолун се поклони раболепно.

— Благодаря за високата чест, но господарят скоро ще ви назначи личен слуга.

— Вече го направи — отвърна Валко. — Ти си.

— Благодаря за честта — повтори Нолун.

— Заведи ме при баща ми.

Слугата се поклони, отвори вратата и забързано го поведе към главната зала. Когато Валко дойде като претендент за името, го настаниха в най-мизерната част, отделена за тези, които можеха да понесат обида — търговци, лечители, певци и далечни роднини. Стаите бяха малко по-добри от килия със сламеник и фенер.

А сега новото легло вече му липсваше. Най-мекото, в което бе спал. През годините на Криене бе свикнал с доста мизерни условия.

— Нолун, почакай — каза Валко, щом завиха по коридора.

Слугата се обърна и видя, че младежът гледа през прозореца към морето Хеплан. Отвъд доковете на Камарийн движението на водата ѝ придаваше цветовете, каквито не бе виждал никога. Майка му го бе отвела в планините за Криенето и бе зърнал морето едва когато тръгна за Камарийн. Гледката от проходите на Снежните стражи, както се наричаше планинската верига, бе впечатляваща, но въобще не можеше да го подготви за нощната красота на водната шир.

— Какви са тези проблясъци навсякъде?

— Риби. Наричат се шагра, господарю — отвърна Нолун. — Изскачат на повърхността без никаква видима причина.

— Това е... впечатляващо — Валко за малко щеше да каже красиво, но думата не беше никак мъжествена. Забеляза, че Нолун го гледа. Слугата беше с една стъпка по-нисък, но с широк гръден кош и здрави юмруци. — Биеш ли се?

— Когато се наложи, млади господарю.

— Добър ли си?

За момент нещо проблесна в очите на слугата, но той побърза да наведе глава.

— Още съм жив.

— Да — засмя се Валко. — Вярно. Да вървим при баща ми.

Щом стигнаха голямата зала, двама бронирани стражи поздравиха новия наследник. Валко стисна зъби, пренебрегна болката в рамото и левия хълбок и се приближи до баща си. Аруке седеше в центъра на дълга маса пред голямо огнище.

— Ето ме, татко.

— Ето и твоето място — лордът посочи празния стол до себе си.

Валко заобиколи масата, като оглеждаше хората около нея. Повечето бяха различни служители. От лявата страна на баща му седеше красива жена, очевидно новата му любимка. Според слуховете предишната бе изчезнала внезапно, най-вероятно на Криене.

Беше виждал двама от мъжете, но не знаеше имената им. Бяха Ездачи на Садхарин, Рицари на Ордена, също като баща му. Вероятно бяха най-доверените съюзници, защото в противен случай щяха да са отпътували преди залез-слънце.

— Поздрави моите гости лорд Валин и лорд Санд — каза Аруке.

Валко поздрави двамата мъже и мина зад тях, за да стигне до мястото си. Фактът, че нито един от тях не се обърна, беше знак за високо доверие. Един слуга издърпа стола вдясно от лорд Аруке и младежът се настани.

— Санд и Валин са най-близките ми съюзници. Те са два от трите крака, на които се крепи мощта на Садхарин.

Валко кимна почтително.

Аруке махна с ръка и слугите започнаха да внасят храна. Бяха опекли цял капек, без главата и копитата. От препечената кожа капеше лой, а едрите мъже, които го носеха, се задъхваха под тежестта му.

— Това е добра вечер. Слабият загина, а силният оцеля — заяви Аруке, докато поставяха капека на масата.

Останалите измърмориха одобрително. Валко не каза нищо. Дишаше бавно и се опитваше да остане концентриран. Раните го боляха, а главата му бучеше. Предпочиташе да спи цялата нощ, но знаеше, че действията му през следващите няколко дни ще са критични. Всяка погрешна стъпка можеше да доведе до хвърляне от стените вместо до церемония за обявяване на наследник.

След като похапна, усети, че част от силата му се завръща. Изпи съвсем малко от качественото трибианско вино, за да не заспи на масата. От насоките на разговора усещаше, че вечерта може да продължи дълго.

Не беше свикнал с компанията на воители. Като повечето младежи, бе изкарал първите си седемнадесет години в Криене. Майка му се бе подготвила добре, с ялната цел да роди дете на благородник. Амбицията ѝ се показваше и от обучението, което му бе осигурила. Валко можеше да чете, да смята и да разбира неща, които повечето воители оставяха на слугите, лечителите и другите низши касти. Беше се погрижила да получи познания във всички области — литература, история, дори изкуства. Главното ѝ мото беше, че умът е по-силен от меча и че за да се постигнат велики дела, не трябва да се разчита само на инстинкта. Природата му казваше да е безмилостен към слабите, но майка му го бе научила, че от тяхното култивиране може да се извлекат неочаквани ползи. Непрекъснато му повтаряше, че ТеКарана е върховен владетел на Дванадесетте свята, защото предците му са били по-умни от останалите.

Беше му разказала за множеството пиршества в замъка на лорд Бекар, където бе избрана от баща му. Беше действала според закона — бе казала на благородника, че е в период на зачеване. Името ѝ беше грижливо записано от трима свидетели, преди да отиде в покоите му.

Внезапно вечерята свърши и Валко усети, че се е унесъл. Бързо погледна към баща си с надеждата, че слабостта му не е забелязана. Подобно унасяне беше опасно. Можеше да пропусне нещо важно или да решат, че е невнимателен.

— Доволен съм от тази вечер — каза Аруке и стана.

Това беше най-близкото нещо до благодарност, което един воин можеше да изрази, без да покаже слабост. Лорд Санд и лорд Валин се

изправиха едновременно и кимнаха.

— За мен беше удоволствие — казаха едновременно.

Залата се изпразни бързо. Аруке и Валко останаха само с няколко слуги.

— Претендираш ли за този? — попита лордът на Камарийн и кимна към стоящия наблизо Нолун.

— Искам го за личен слуга.

Това беше леко предизвикателство, но достатъчен повод за двубой. Валко знаеше, че въпреки годините си баща му е все още доста здрав и с огромен опит. Все пак предположи правилно, че няма да убие единствения си син заради подобна дреболия.

— Признавам искането ти. Ела с мен и нека нещото те последва. Искам да поговорим като баща и син.

Без да чака, Аруке се обърна и тръгна, знаеше, че Валко ще е на крачка зад него. Отвори една врата отляво — дори на слабата светлина тя видимо пулсираше от енергия. Това беше открито предупреждение. Вратата бе защитена с магия и само определени хора можеха да я отворят безопасно.

— Чакай отвън — нареди лордът на Нолун и взе една факла.

Валко влезе в малкия коридор и видя, че в другия край също има защитена врата.

— Няма смисъл да се прикриват защитните заклинания, защото не поставям капани, а и маговете искат умопомрачителни суми за подобни екстри.

При споменаването на заклинателите Валко усети познато свиване на стомаха. Знаеше, че е слабост да пази детските си страхове, но си спомняше вечерните разкази за зли заклинатели и за тайнствените пясъчни магове. Майка му беше успяла да насади у него недоверие към всеки, който можеше да извади неща от въздуха само с напев и мърдане на пръсти.

Стаята беше семпла, но красива, ако можеше да използва безопасно тази дума. Майка му го бе предупредила да се отнася подозрително и към красотата. Красотата можеше да прилъже глупаците.

Аруке бе обзавел стаята само с два стола и сандък. По каменния под нямаше никакви удобства като кожи и килими. Въпреки това беше красиво. Камъните бяха така излъскани, че отразяваха факлата във

всички оттенъци на видимия спектър и подът сякаш беше посипан със скъпоценни камъни. Навяваше мисли за неземни енергии.

Сякаш прочел мислите му, Аруке сложи факлата на една поставка и заговори:

— Тази стая има само една цел. Тук пазя най-ценното си — махна на Валко да седне до малкото прозорче. — Идвам тук да мисля и отраженията по стените ме освежават. Понякога водя хора, когато искам да си говорим открито.

— Мисля, че разбирам, татко.

— Точно за бащинството искам да си поговорим — Аруке седна и се отпусна.

Валко знаеше, че това може да е клопка, да го примами към ранно нападение. Не беше необичайно току-що провъзгласен наследник да се опита да вземе титлата. Този мъж може и да му беше баща, но допреди няколко дни бе напълно непозната, мъглява фигура. Валко дори не можеше да си го представи, въпреки непрекъснатите въпроси, които задаваше на майка си.

Реши да изчака.

— Според нашите обичаи ценим най-много силата. Ние сме свирепи хора и най-много почитаме насилието и мощта.

Валко не каза нищо.

Аруке го изгледа и замълча за момент.

— Ясно си спомням майка ти.

Валко мълчеше.

— Бил ли си с жена?

Младежът се замисли дали има безопасен отговор на този въпрос.

— Не. Моето Криене беше на изолиран...

— Не искам да знам къде — прекъсна го Аруке. — Никой баща не бива да узнава къде е израснал синът му. Може да се изкуши да унищожи мястото при следващото прочистване — засмя се. — А ако е място, където е израснал силен син, ще е... загуба.

— Като убиването на чужд син само защото е бил победен със съвсем малко? — изтърва се Валко.

Аруке не промени изражението си, но очите му сякаш леко се присвиха.

— Подобен въпрос граничи с богохулство.

— Не исках да покажа неуважение към Мрачния, нито към неговия Орден. Просто се чудех: ами ако този, когото убих днес, е подобър воин от победителя в някоя друга крепост? Това не е ли загуба за Ордена?

— Неведоми са пътищата Му. Подобни мисли са присъщи за младите. Но е добре да ги запазиш за себе си или да говориш само в присъствието на такива, които са под клетва за мълчание: твоя жрец, слугите или някоя наложница, като майка ти.

Аруке се загледа през прозореца към цветните светлини, които блуждаеха по морската повърхност.

— Чувал съм, че има свят, в който слънцето грее толкова ярко, че без подходящо заклинание воинът ще умре до няколко часа от жегата. Онези, които живеят там, не виждат нещата, с които сме свикнали. Виждат цветовете, но без отънъци. Чуват звуците във въздуха, но не и гласа на Великия бог, нито вибрациите на земята под краката си.

— Веднъж видях слепец. Имаше слуга.

Аруке се изплю и направи ритуален знак.

— Това е единственият възможен случай. Съжالياвам, че си се натъкнал на такава гледка толкова малък. Да, от слугите има нужда. Мрачният ми е свидетел, че нямаше да говорим сега, ако не се бяха погрижили за теб след битката. Но... слабостта... ме отвращава.

Валко не отговори. Той не изпитваше отвращение, а по-скоро любопитство. Чудеше се защо слугите са запазили подобен инвалид жив. Според майка му вероятно от него имаше някаква полза. Но с какво можеше да е полезен един слепец? Осъзна, че отново се е отплеснал, и реши да запази тези мисли за себе си.

— Трябва да ти намерим жена... — каза Аруке. — Но не тази вечер. Ти се държа мъжки и ме накара да се гордея, но съм виждал достатъчно рани, за да знам, че си изтощен. Може би след ден-два.

— Майка ти... — лордът сякаш се отплесна в мислите си. — Говореше разни работи. Докато лежахме в леглото... говореше за всякакви неща. Имаше уникален ум.

Валко кимна.

— Другите наложници, които срещнах по време на Криенето, въобще не приличаха на майка ми. Някои казваха, че тя вижда неща, които ги няма — очите на Аруке се разшириха и младежът усети, че е на път да направи сериозна грешка. Дори и намек, че майка му е била

докосната от лудостта, можеше да накара Аруке да го убие веднага. — Възможности.

Аруке се засмя.

— Да, често говореше за Възможности. Понякога думите ѝ граничеха с... Да речем, че нямаше да е добре да я чуят йерофантите. Един жрец би я предупредил и би се молил за тъмнината в душата ѝ, но аз намирах в природата ѝ нещо привлекателно — той погледна сплетените си пръсти. — Веднъж се чудеше какво би станало, ако дете отрасне до баща си.

Валко зяпна от учудване.

— Такива мисли са забранени.

— Да — отвърна Аруке с тъжна усмивка. — Но ти познаваш майка си по-добре. От всички, които обявиха пред свидетели, че ще ми родят наследник, най-често се сецам за нея — лордът се изправи. — Чудех се дали ще наследиш нещо от нейния характер.

Валко също стана.

— Признавам, че често ме караше да мисля за странни неща, но никога не съм се отклонявал от ученията на Мрачния и се опитвах да игнорирам нейните.

Аруке се засмя.

— И аз игнорирах майка си по време на Криенето — сложи ръка на рамото на сина си и го стисна здраво. — Пази се, сине. Вече съм на петдесет и четири и ще се появяват все по-малко нови синове. Нямам нищо против накрая ти да ми отсечеш главата, както аз отсякох бащината си. Още помня гордостта в очите му, когато замахвах с меч, докато той лежеше на пясъка на арената.

— Няма да те разочаровам. Но се надявам, че този ден е още далече.

— И аз. На първо място трябва да останеш жив.

— Да остана жив — повтори Валко почти ритуално. — Ако такава е волята Му.

— Ако такава е волята Му. Няма да повтаряш това, за което си говорим тук. Разбра ли?

— Разбрах, татко.

— Накарай нещото си да те съпроводи до покоите ти и се наспи. На сутринта ще започнеш обучението си, за да станеш бъдещият лорд на Камарийн.

— Лека нощ, татко.

— Лека нощ, Валко.

Младежът излезе и Аруке се върна на стола си. Погледна към морето и звездите, очарован от това, което знаеше за тях, и любопитен за това, което не знаеше. Виждаше как светлината им минава през плътния въздух на Косриди. Замисли се за третото пътуване до столицата, за да представи сина си на Карана. Младежът трябваше да се закълне на Ордена и на ТеКарана, който седеше на трона си на далечен свят. Замисли се, че ще трябва отново да изтърпи напевите на йерофантите, докато Валко се посвещава на Мрачния.

Изправи се и извади от сандъка един много древен свитък. Отвори го и зачете бавно, защото четенето не беше от силните му страни. Въпреки това знаеше почти всяка дума наизуст. Прочете целия текст два пъти и го остави, зачуден, както и преди, дали това ще е синът, споменат в пророчеството.

8

НОВИ НАСОКИ

Пъг чакаше.

— Не, господине, но не сте далеч от истината — отвърна търговецът след кратка пауза и му махна да седне на удобен стол, до малка масичка. — Разбираема грешка. Ние, ипилиакците, сме свързани с дасатите.

Пъг не беше сигурен, че може да разчете изражението на съществуването, но сякаш долавяше изненада.

— Трябва да призная, че не очаквах някой тук да е чувал за дасатите, камо ли да ги разпознае от пръв поглед.

— Разполагам с добро описание — Пъг реши да премълчи за това, че усеща разлика във вибрациите между това място и останалата част от „Честния Джон“. — Трябва ми информация, но поради множество причини не искам да обсъждам с каква цел.

— Информацията винаги е била една от най-ценните услуги — търговецът сплете пръсти и се наведе напред в много човешки жест. — Причините са си ваши, но трябва да ви уведомя, че съм под няколко клетви по отношение на клиентите, с които работя на Пътя. Предполагам разбирате, че това е съществено, за да остана в бизнеса.

— А с какво всъщност се занимавате?

— Осигурявам трудни за намиране вещи, редки антики, уникални устройства, изгубени хора. Ако търсите нещо евтино, със сигурност не съм първият ви избор. Но ако отчаяно търсите нещо, то със сигурност съм последната ви възможност — Пъг установи, че започва да разбира изражението му. Търговецът беше любопитен.

— Трябва ми водач.

— Има множество водачи, доста от които добри. Щом сте при мен, значи ви трябва специален. Къде искате да отидете?

— На Косриди — отвърна Пъг.

Този път в изненадата на търговеца нямаше съмнение. Очите му се опулиха и той дори леко зяпна.

— Не говорите сериозно.

— Напротив.

Известно време съществото го гледа преценяващо.

— Може ли да знам името ви?

— Пъг от Мидкемия.

Леко кимване.

— Тогава може би... — Вордам внимателно подбираше думите си. — Може би е възможно. Репутацията ви на Пътя нарасна значително, млади магьоснико.

Пъг се усмихна. Не го бяха наричали млад от години. От десетилетия всъщност.

— Познавах вашия наставник, Макрос.

Пъг присви очи. Цял живот, каквото и да му се случеше, се усещаше ръката на неговия тъст.

— Наистина ли?

— Да. Правихме бизнес преди няколко века. Когато минахте за пръв път по Пътя, заедно с другите двама, не останахте незабелязани. Томас от Елвандар предизвика известен смут, защото на пръв поглед приличаше на прероден валхеру, което е сериозна причина за паника на няколко свята. Според слуховете младата жена също била забележителна, но така и не разбрахме коя е.

Доколкото Пъг си спомняше, когато се прибираха на Мидкемия, след спасяването на Макрос от Градината на Вечния град, не бяха срещнали никого на Пътя.

— Явно разполагате със солидни източници на информация. Добре ли познавахте Макрос?

Търговецът се облегна и отпусна ръка на лявата облегалка.

— Дали въобще някой го познава? Във всеки случай не съм срещал друг като него.

Пъг усети, че съществото не споделя нещо, което не е готово да разкрие, и реши да се върне към първоначалния разговор.

— И как стои въпросът с водача?

Търговецът замълча за момент.

— Това е доста трудно.

— Кое?

— Същество от тази реалност да отиде до света на дасатите.

— Но вие твърдите, че имате родство с тях.

Вордам кимна и погледна към вратата, сякаш очакваше някой да влезе.

— Разберете... Велики философи и мислители от безброй светове се измъчват с размисли за устройството на реалността. Как да обяснят съществуването на толкова много светове, раси, божества и най-вече мистерии — отново се обърна към Пъг. — Не е нужно да ви обяснявам естеството на любопитството. Предполагам, че и вие сте размишлявали дълго над тези въпроси.

— Така е.

— Мислете за всичко, абсолютно всичко, като за глава лук. Под всеки пласт има друг. Или ако сте в средата, над всеки пласт има друг. Само че това „всичко“ не е сфера, а... всичко.

— Знам, че имате сериозни познания, Пъг от Мидкемия, и ми простете, ако говоря като досаден учител, но има неща, които трябва да разберете, преди въобще да помислите за пътуване до света на дасатите — Вордам въздъхна. — Под и над вселената, която обитаваме, съществуват реалности, за които имаме само индиректно знание. Повечето от това е филтрирано през мистицизъм и вяра, но мнозинството теолози и философи вярват, че над и под нас има седем нива.

— Седемте рая и Седемте ада?

— Много раси ги определят така — отвърна Вордам. — Вероятно има и други, но ако някой успее да достигне горното или долното седмо ниво, възприятията му ще са така променени, че въобще няма да разбере. Вярва се, че Седмият рай е изпълнен с толкова щастие и радост, че човешкото съзнание не може да обхване дори концепцията му. Създанията в Шестия рай са толкова великолепни и красиви, че ще умрем на мига от щастието, че сме близо до тях.

— Според някои слухове — продължи Вордам — сте имали сблъсък с демони от пето ниво, тоест Петия ад.

— Само един — отвърна Пъг навъсено. — За малко да ми струва живота.

— Петият рай е нещо обратно. Създанията там са загрижени за неща, които въобще не можем да възприемем, но не ни мислят злото. Въпреки това би било опасно дори да ги зърнем — търговецът направи пауза. — Отвъд така наречените нива лежи Бездната.

— А в нея са Ужасите — допълни Пъг.

— Аха. Репутацията ви е напълно заслужена.

— Имал съм си работа с тях.

— И сте още жив. Уважението ми към вашите способности расте с всяка секунда. Ужасите са анатема за нивата на Рая и Ада, защото Бездната ги обгръща и при възможност би ги разкъсала.

— Говорите за нея, сякаш има съзнание.

— А няма ли? — попита Вордам риторично. — Така да се изразя, точно под и над нас са Първият ад и Първият рай — погледна Пъг в очите. — За да премахна недоразуменията. Точно там искате да отидете. Там е светът на дасатите, за който говорите. Търсите водач, който да ви отведе в Ада.

— Мисля, че ви разбирам. Поне абстрактно — каза Пъг. На лицето му се бе изписало любопитство.

— Нека ви предложи по-малко абстрактна картина. Няма да можете да дишате въздуха им и да пиете водата. Въздухът ще е като отровен газ, а водата — киселина. Това е просто като аналог, не че дасатите пият киселина.

— Малко се обърках... — призна Пъг.

— Представете си поток, който тече по склон. От най-долния ад до най-високия рай енергията, светлината, магията, всичко е по-ярко, по-мощно и по-горещо. Затова енергията тече от горе на долу. Водата и въздухът на Косриди ще изсмучат енергията от тялото ви. Ще сте като суха сламка, хвърлена в огън. Ще проблеснете за миг и ще изчезнете.

— На тамошните обитатели ще им е също толкова трудно в нашето ниво, макар проблемите да са от друго естество — продължи той. — Ще черпят огромно количество енергия и ще станат по-мощни, но подобно при неконтролируема лакомия, накрая ще преядат и ще умрат.

— Тогава как вие, роднини на дасатите, оцелявате на Пътя?

— Преди да обясня това, бих препоръчал да подберете спътниците си и да се върнете с тях.

— Спътници ли?

— Виждам, че сте готов да рискувате с посещение в света на дасатите, но само безумец би тръгнал сам — търговецът го погледна преценяващо. — Бих препоръчал малка група, но достатъчно мощна.

Когато се върнете, ще ви обясня останалото. Предполагам, че дотогава ще ви намеря водач и учител.

— Учител? — повтори Пъг.

Съществува докара изражение, наподобяващо усмивка или пък боязлива гримаса.

— Върнете се след една седмица по времето на вашия свят и всичко за обучението ви ще е готово.

— Какво обучение, татко? — попита Валко.

Аруке се облегна в стола си. Отново бяха в стаята, в която си бяха говорили след вечеря.

— Империята поддържа място, където обучаваме синовете си.

— Мислех, че ти ще ме обучаваш — Валко бе предпочел да застане прав до прозореца, вместо да седне срещу баща си. — Ти си отличен воин. Управляваш владенията си от двадесет и седем години.

— За управление се изискват много повече умения от това да режеш глави.

— Не разбирам.

Аруке бе донесъл два бокала с вино, но този на Валко стоеше недокоснат. Владетелят на Камарийн отпи от своя.

— Спомням си, когато излязох от Криенето. Бях в по-лошо положение от теб. Майка ми не беше умна като твоята. Можех да се бия. Никой не може да оцелее без това, но то не е достатъчно — Аруке се усмихна на сина си. През последните няколко дни бе открил, че му е приятно да се вижда с момчето. Преди два дни го бе завел на лов и със задоволство откри, че притежава добри умения. Младокът бе застанал смело пред връхлитащ глиган и го бе обезглавил с един удар. Ако животното го бе убило, Аруке щеше да усети загуба. Чудеше се на тези необичайни емоции. Може би бяха знак за слабостта, която идваше с възрастта?

— Това място се нарича школа. Не е далеч оттук, така че ще може да си идваш понякога. Там инструкторите и куртизанките ще ти покажат всичко необходимо за след деня, когато ми вземеш главата и станеш управник.

— Това ще е след години, татко, и се надявам, че ще е с твое одобрение.

— Важното е да показваш сила и да не проявяваш слабост. Никой баща не може да иска повече.

— Какво ще изучавам?

— Като за начало умениято да се учиш. Концепцията не е лека. Ще седиш с часове и ще слушаш инструктори и ще гледаш занаятчии. Второ, ще усъвършенстваш бойните си умения. Спомням си как аз се учех като дете. Биехме се с дървени пръчки с останалите момчета, които се Криеха. След това набезите по съседните села. Крадахме каквото ни трябваше и се мъчехме да съберем достатъчно, за да си купим брони — той въздъхна. — Беше толкова отдавна.

— Но нито боят с по-възрастни момчета, нито победата над сина на Кеско значат, че си умел воин. Имаш талант, но трябва да го усъвършенстваш, преди да яздиш със садхарините — Аруке се облегна и отпи от виното си. — Колкото и неприятно да звучи, един управник трябва да се научи да се оправя с Низшите.

— Да се оправя ли? Не разбирам. Дават ти каквото ти трябва или ги убиваш.

— Не е толкова просто. Ще те научат колко по-сложно е всичко, но не се тревожи. Достатъчно интелигентен си, за да усвоиш нещата. А после ще ти покажат как да прилагаш наученото.

— Кога ще замина за тази школа, татко?

— Утре. Ще потеглиш с пълен ескорт, както се полага на наследник на Камарийн. Сега излез и ме остави да помисля.

Валко тръгна, като остави бокала си недокоснат. Докато вратата се затваряше, Аруке се чудеше дали момчето е отгатнало, че виното е отровно, или просто не е било жадно. Естествено, нямаше да го убие в толкова ранен стадий на обучението, но малко болка щеше да е добър урок. Във всеки случай бе накарал един от учителите да стои наблизко с противоотровата.

Валко затвори вратата и се усмихна едва забележимо. Знаеше, че в този момент баща му се чуди дали е отгатнал, че виното е отровно. Усмивката му се разшири. Утре щеше да започне сериозното обучение, за което му бе разказала майка му. Нямаше търпение да се срещне с нея и да ѝ каже, че уроците ѝ не са били напразни. Това, което му бе обяснила за баща му, беше вярно. Вероятно и за школата също щеше

да се окаже така. Може би някога щеше да му обясни защо го бе накарала да излъже Аруке за нейната смърт. Спомни си думите ѝ, преди да се разделят. „Винаги ги оставяй да те подценят. Нека си мислят, че са по-умни до теб. Това ще е пагубно за тях.“

— Обучение ли? — възкликна Джоми. — За какво?

— За каквото трябва — отвърна Калев, който току-що бе пристигнал от Острова на чародея.

— Пъг каза, че ще ви е нужно — добави Талвин Хокинс.

Тад и Зейн се спогледаха. Знаеха, че Джоми е изпаднал в заядливото си настроение — в такива случаи ставаше упорит като муле. Момчетата се наслаждаваха на продължителната ваканция и на забавленията, които предлагаше Опардум, столицата на Оласко, в момента част от кралство Ролдем.

Намираха се в празната столова на „Речната къща“, ресторанта на Хокинс. Заведението бе станало толкова популярно, че хората чакаха на опашка, за да влязат, и Тал се бе принудил да го разшири. Бе закупил съседната сграда и скоро щеше да удвои местата. Люсиен, личният готвач на Хокинс в Ролдем, се наричаше „шеф“ — батирската дума за майстор готвач. Двамата с жена му Маджери се бяха прочули из цяло Оласко. Момчетата работеха в кухнята и понякога помагаша като сервитьори. Най-добрата част от това бе, че се хранеха с превъзходни ястия и десерти, до които в нормален случай никога нямаше да се докоснат.

Бяха започнали да смятат Талвин за нещо като чичо, от тези, дето ти позволяват неща, които баща ти е забранил. Въпросният баща, в лицето на Калев, бе пристигнал, след като бе изкарал няколко седмици с майка им, а после бе свършил някаква работа за Пъг.

Момчето, което им се падаше нещо като братовчед, стоеше в ъгъла и се мъчеше да не оправдае името си. Смях в очите Хокинс беше на седем и едва скриваше развеселеността си. Беше кръстен на прадядо си и бе по-голямото дете на Тал. Второто беше момиченце, с красивото име Залез над върховете.

Джоми изгледа момчето сърдито и това вече го разсмя.

— Какво ти е толкова смешно, Смях?

— Отивате на училище! — детето имаше червеникаворусата коса на майка си и чертите на баща си.

— Не искам да изглеждам глупаво, но какво е училище? — попита Тад.

— Това, че не знаеш нещо, не означава, че си глупав. Глупаво е да не попиташ — обясни Калеп. — Училището е място, където един човек обучава много други.

— Аха — отвърна Зейн, въпреки че очевидно не разбираше.

— В Ролдем има училища — добави Тал. — Повечето са на различните гилдии. В Кралството и Кеш е различно — той се обърна към Джоми. — А на Новиндус е още по-различно.

— Имаме си училища — отвърна Джоми, но тонът му подсказваше, че за пръв път чува за подобно нещо. — Просто не съм виждал.

Откакто бяха пристигнали в „Речната къща“, животът им бе комбинация от тежка работа и забавления. Момчетата бяха развили братски чувства, които постоянно ги вкарваха в неприятности, когато не изпълняваха задачи на Конклава. Ако бяха на мисия, поне ги надзираваше пастрокрът им или някой друг опитен агент. Но когато ги оставеха сами, винаги имаше последствия. На няколко пъти се бе наложило Тал да се разправя с градските власти, за да ги измъкне от неприятности.

— Ще ви се отрази добре — продължи Калеп. — Тал ми каза, че в града се забърквате в повече неприятности, отколкото трябва. Така че от утре ще сте студенти в университета в Ролдем. За пред хората ще заминете с кораб, но Магнус ще ви пренесе още тази нощ.

— Ролдем! — ентусиазира се Тад. Според Талвин това бе най-цивилизованият град на света, а те вярваха безрезервно на мнението му.

— Ама нали щяхме да ходим на училище? — обърка се Джоми.

Тал се засмя.

— Това е училище. Там изучават всичко и затова името е такова. Ще се учите заедно със синовете на благородниците от държавите около Горчиво море.

— Синове ли? — възкликна Тад. — Няма ли дъщери?

Тал съчувствено поклати глава.

— Идете на баща ми да се обучават жени са почти уникални — обясни Калеп. — Ще живеете с момчета, като повечето ще са по-малки от вас.

— Ще живеем ли?

— Да, в университета, под грижата на монасите.

— Монаси? — опита Зейн. — Какви монаси?

Хокинс се изкашля, за да скрие усмивката си.

— Братята на Ла-Тимса.

— Ла-Тимса! — извика Тад. — Те са...

— Стриктни — предположи Калеп.

— Така е — съгласи се Талвин.

— Много строги — изгледа го Калеп.

— Според някои даже твърде строги, но не съм чул учениците да са умрели от малко повече дисциплина.

— Те пият само вода. Ядат сух хляб и сирене, а месото само варено — оплака се Зейн и погледна тъжно към кухнята.

— Кой орден е Ла-Тимса? — попита Джоми. — Обърквам се с вашите имена.

— Не съм сигурен за името на Новиндус — отвърна Тал и се обърна към Калеп.

— Дурга — отвърна той спокойно.

— Дурга! — викна Джоми. — Те са фанатици и проповядват безбрачие. Сами се бият с пръчки, когато имат непристойни мисли!

Тал се засмя, а след секунди го последва и синът му.

— Съберете си багажа и имате един час да се сбогувате — Калеп спря да се смее и стана сериозен. — Нека се изясним отсега. Ще дойде ден, в който ще заемете моето място и това на Тал в сърцето на Конклава. Тогава ще сте генерали, а не войници. Затова трябва да се обучите.

И излезе. Трите момчета гледаха тъжно.

— Е, щом се налага — обобщи Тад след минута.

— Все пак не могат ни държат постоянно затворени в университета, нали? — попита Зейн.

— Нека опитат — ухили се Джоми и плесна Тад по рамото. — Хайде да събираме багажа, че искам да се сбогувам с едно момиче.

— Шира ли? — попита Зейн.

— Не.

— Рут? — предположи Тад.
— Не — Джоми тръгна към кухнята.
— Миландра?
— Не — отвърна червенокосият и излезе.
— Как го прави? — възкликна Зейн.
— Не знам. Но ще спре, щом стигнем в Ролдем.
— Опардум вече ми липсва — въздъхна Зейн.
— Искаш да кажеш, че ти липсва храната — отговори брат му и тръгна към вратата.

9 РОЛДЕМ

Момчетата се приближаваха бавно.

Джоми, Тад и Зейн чакаха търпеливо. Бяха дошли пеша от пристанището, след като Магнус ги бе телепортирал в един склад на Конклава. Бяха мърляви, както се полагаше след няколкоседмично пътуване. Носеха прости туники и панталони и раници с багажа си.

Десетината студенти се подредиха в полукръг и започнаха да ги оглеждат, сякаш купуваха добитък. Варираха от около дванадесетгодишни до тяхната възраст, но Джоми вероятно бе най-старият с неговите двадесет.

Всички носеха официалната униформа на университета: черна филцова барета, наклонена наляво, бледожълта риза със син табард, жълти панталони и черни ботуши.

В лявата си ръка държаша кожени торбички. Няколко по-мургави момчета очевидно бяха от Кеш, имаше и от други нации.

Едно от по-големите момчета, с тъмна коса и зловна усмивка, се приближи до Джоми и го огледа от главата до петите. След това се обърна към един надменно изглеждащ русоляв младеж.

— Какво си имаме тук?

— Очевидно селяни.

— Познават се по миризмата на тор.

Джоми пусна торбата си.

— Виж, приятел. Току-що пристигаме след тежко плаване и преход по суша, така че не сме в настроение. Защо не почнете да тормозите новобранците от утре? Какво ще кажеш?

— Този дръвник иска да отложи посрещането, Годфри — каза тъмнокосият. — Какво мислиш?

— Мисля, че е нагъл, Серван.

— Значи да се държиш дружелюбно е наглост? — попита реторично Джоми.

Серван присви очи, сякаш се колебаеше.

— Не, започваме от днес — и ръчна Джоми с пръст в гърдите. — Селянче, сега ще те науча да не отговаряш на по-висшите!

Джоми въздъхна.

— Значи така — усмихна се и пристъпи напред. — Виж, аз по принцип съм дружелюбен, но съм пътувал доста. Знам, че където и да отидеш, без значение от нацията, ранга, денем, нощем, по което и да е време — внезапно замахна, стовари дясно кроше в челюстта на Серван и го повали в несвяст, — винаги се сблъскваш с идиоти!

Спря и се обърна към русия.

— Ти искаш ли?

— Не — отвърна стреснатото момче.

— Тогава бъди така добър и ни кажи къде да отидем, като новодошли.

— В кабинета на брат Кинан — Годфри посочи към главния вход. — Втората врата вдясно.

— Благодаря, приятел — усмихна се Джоми. — Когато твоят човек се свести, му кажи да не се притеснява. Вярвам, че всеки има право на грешка и утре можем да започнем на чисто. Но ако пак вземе да ми излиза със селските номера, ще се ядосам наистина.

Годфри само кимна.

Джоми вдигна раницата и се обърна към спътниците си.

— Да вървим.

Тръгнаха през широкия двор между главната порта и голямата сграда на Ролдемския кралски университет. „Посрещачите“ наобиколиха падналия си другар. Едно от по-малките момчета обаче закричи до Джоми и каза с ослепителна усмивка:

— Ще ви покажа пътя.

— Благодаря. Как се казваш?

— Гранди. А ти?

— Джоми. Това са Тад и Зейн.

Момчето беше някъде на тринадесет и имаше заразителна усмивка. Лицето му беше обсипано с лунички, а косата му бе тъмнокафява.

— Винаги ли си в толкова добро настроение? — попита Тад.

Гранди поклати глава.

— Не. Само когато някой цапне Серван в лицето.

— Често ли се случва? — включи се Зейн.

— Не. Днес беше за пръв път. Но ще гледам с удоволствие, ако решиш пак да го направиш.

— Голям досадник, а? — подсмихна се Джоми, докато изкачваха стъпалата към вратата.

— Не само. Той е побойник и... а бе гадняр. Не знам защо. Има си всичко, което може да поиска.

— Изненадан съм, че не го бият по-често.

— Може би защото кралят му е чичо — обясни Гранди.

Джоми внезапно спря и Зейн се блъсна в него, след което тупна по задник на земята. Тад се бе опулил като заслепен бухал.

— Кралят му е чичо? — възкликна Зейн, докато се изправяше.

— Не точно — отвърна весело момчето. — Баща му е някакъв братовчед на стария крал. Но той твърди, че му е чичо, и никой не спори. Все пак е някакъв принц, нали така.

— Този път загазих — умислено каза Джоми.

— И какво ще правиш? — попита Тад.

— Ами... или трябва да станем добри приятели, или да го опердаша така, че да го е срам да каже.

Гранди се засмя високо.

— Няма да стане така. Кой е вашият покровител?

— Покровител ли? — попита Зейн. — Какво искаш да кажеш?

— Кой ви вкара в университета? — обясни момчето, докато завиваха по широкия коридор. — Баща ми е бивш капитан от кралската флота, а дядо ми — адмирал при стария крал. И двамата са учили тук, така че ме вкараха по наследство. Като завърша, и аз ще отида във флота. А вас кой ви вкара?

Тад се замисли за инструкциите на Калерб.

— Ние сме от Долината на сънищата и познаваме хора от Кралството и Кеш...

— Турган Бей, канцлерът на Велики Кеш — прекъсна го Зейн. Момчетата го бяха видели само веднъж при осуетяването на заговора. Едва ли можеше да ги разпознае сред тълпата, но все пак се бе съгласил да направи услуга на Пъг и да се застъпи за тях.

Гранди се засмя отново.

— Е, това е достатъчно високопоставена личност, че Серван да се замисли, преди да се оплаче на баща си. Или поне баща му ще се замисли, преди да прати някой да ви пререже гърлата. Стигнахме —

спряха пред дебела дървена врата с малко прозорче. — Почукайте три пъти и изчакайте. Ще се видим после — Гранди се отдалечи бързо, а тримата новодошли свиха рамене.

Джоми се обърна и почука три пъти.

След секунда капакът на прозорчето се откряна. За момент през процеп се показаха две очи и вратата се отвори. На прага стоеше висок широкоплещест монах на Ла-Тимса, облечен с дълга роба. Качулката му бе смъкната и се виждаше обръснатата му според традициите на ордена глава.

— Да?

Джоми погледна спътниците си, които очевидно очакваха той да вземе инициативата.

— Казаха ни да дойдем при вас... сър.

— Братко, не сър. Влезте и затворете вратата.

Монахът се настани зад една широка маса.

— Аз съм брат Кинан, управител на университета. Ще се обръщате към монасите с „братко“, а към жреците с „отче“. Ясно ли е?

— Да... братко — отвърна Тад, другите повториха след него.

— Кои сте вие?

— Аз съм Джоми, а това са Тад и Зейн. Ние сме от...

— Знаем откъде сте — монахът имаше гъсти вежди и хлътнали очи, които създаваха впечатление, че постоянно се вира. А може би наистина се вираше. — Очаквах нещо по-различно, когато от Имперския двор на Кеш ме помолиха да приема „трима многообещаващи младежи“ по средата на годината — замълча и се втренчи в тях.

Джоми понечи да каже нещо, но монахът го прекъсна.

— Ще говориш само когато се обръщат към теб. Ясно ли е?

— Да, братко — Джоми очевидно не беше доволен от това отношение.

— Ще трябва да се стараете много, за да наваксате изпуснатото. Ние предлагаме най-доброто обучение в света и трябва да се смятате за привилегировани, че сте тук. Ще изучавате най-различни предмети: история, изкуство, ученията на Ла-Тимса, както и военни стратегии и тактики. Най-добрите млади благородници на Ролдем се готвят тук за служба в армията, флота или двора. След като завърши, всеки студент

трябва да изкара десет години в служба на Короната. Мнозина приемат тази кариера за цял живот.

Тад и Зейн се спогледаха разтревожено. Никой не им беше казал нищо за служба на Ролдем. Нищо не пречеше на Пъг да им нареди да изкарат десет години в двора или пък да се сражават по земя и море, но шокът щеше да е по-малък, ако ги бяха предупредили. Брат Кинан сякаш прочете мислите им.

— Гражданите на други страни нямат тази привилегия. Вместо това заплащат сериозна сума — огледа Джоми от главата до петите. — Имате мизерен вид, но това не е проблем. Като приключим, ще отидете при брат Тимоти и той ще ви даде униформи. Трябва да ги носите, докато не завършите. Сред студентите няма ранг и титли, така че ще се обръщате един към друг по име. Правилата ни са строги и не търпим неподчинение. Сега си свалете туниките.

Момчетата се спогледаха и започнаха да се събличат.

— Коленичете пред масата. Коленичете! — извика монахът, като видя, че се колебаят.

После се изправи и взе една дълга пръчка.

— Това е възпитателен инструмент. Всяко провинение се наказва с бой. Броят на ударите зависи от сериозността на провинението — той внезапно замахна и удари момчетата едно по едно. — Това е, за да знаете какво ви чака. Имате ли въпроси?

— Само един, братко — обади се Джоми.

— Питай.

— Какво е наказанието за удряне на друг студент?

— Десет пръчки.

Джоми въздъхна.

— Тогава по-добре започвайте. Преди да дойдем, ударих едно момче, казва се Серван.

Монахът удари десет пъти Джоми. Тад и Зейн стояха на колене и се мръщеа.

— Изправете се и се закопчайте. Джоми, ти си по-интелигентен, отколкото изглеждаш. Ако не си признаеш, наказанието се удвоява. Щеше да отнесеш двадесет, ако някой друг ми беше казал, че си ударил Серван.

Джоми само кимна.

— Продължете по коридора. Брат Тимоти е в последната стая вляво. Той ще се погрижи за вас.

Щом излязоха, Тад попита:

— Боли ли?

— Разбира се, че боли. Но едно време баща ми ме биеше по-тежко. А и не искам да доставям удоволствие на подобни хора.

— Какви? — обади се Зейн.

— Има два вида хора, които изпълняват наказания. Такива, които знаят, че е необходимо, и такива, които изпитват наслада. Брат Кинан е от вторите. Колкото повече показваш, че те боли, толкова по-ще се радва.

Стигнаха до последната врата и почукаха.

— Не стойте под дъжда. Влизайте — чу се глас отвътре.

— Дъжд ли? — учуди се Зейн.

Джоми се засмя и отвори вратата. Помещението беше много по-голямо от кабинета на брат Кинан и представляваше някакъв склад. Покрай стените имаше дълги полици с грижливо надписани кутии. Сигурно бяха стотици, защото складът не беше никак малък. Освен рафтовете в помещението имаше маса и стол, на който седеше невероятно дребен монах — дори джудже щеше да изглежда внушително пред него. Главата му бе традиционно обръсната, но имаше голяма червеникава брада със сиви нишки. Плюс живи очи и сърдечна усмивка.

— Нови момчета! Разбрах, че ще имаме нови! Това е чудесно!

— Брат Кинан ни каза да дойдем тук — започна Тад. — Вие ли сте брат Тимоти?

— Да, позна, аз съм — мъжът продължи да се подхилва. — Да започваме. Смъквайте си дрехите — надигна се, тръгна покрай левия рафт и изчезна някъде навътре.

— Сигурно отиде за униформи — прошепна Зейн.

— Да бе. Вярно ли? — заяде се Тад.

Джоми си свали ризата, като се мръщеше от болка. Брат Тимоти се върна с три големи кутии, които едва крепеше.

— Братко, нека ви помогна — обади се Тад и взе най-горната.

— Благодаря. Ето и на вас — в кутиите имаше туники, панталони, барети, ботуши и бельо. — Не стойте като глупаци. Обличайте се. Да видим дали са ви по мярка.

Наложи се Джоми и Зейн да си разменят униформите. С ботушите беше още по-сложно и монахът направи няколко пътешествия между рафтовете, за да намери подходящи. Накрая и тримата бяха облечени еднакво.

Тад погледна другите и се засмя.

— Какво? — намръщи се Джоми.

— Съжалявам, но...

— Изглеждаш нелепо — довърши Зейн.

— И вие няма да впечатлите момичетата около фонтана в Кеш, където се срещнахме.

Тад се засмя още по-силно.

— Момичета — намеси се брат Тимоти. — Не може да говорите за момичета. Забранено е.

Тримата спряха да се смеят.

— Без момичета? — попита Тад.

— Никакви — отвърна монахът. — О, добре си спомням как беше едно време. Това, че сме положили клетва за целомъдрие, не значи, че не помним. Въпреки че не е много хубаво. Като бях млад... — той направи пауза. — Не, никакви момичета. Трябва да учите. Да, да учите и да се упражнявате, много. Но никакви момичета.

Старият монах очевидно се отплесна.

— Братко, а сега какво?

— Какво какво?

— Какво ще правим?

— А, какво ще правите! — монахът отново се усмихна. — Ами ще учите и ще се упражнявате.

Тад завъртя очи, а Зейн се опита да помогне.

— Пита какво да правим след като излезем оттук.

— Ако ви свършат пособията, елате пак. Или ако си скъсате дрехите и обувките. Но отецът хич не обича такива работи.

— Какви пособия? — попита Тад.

— О, да, пособия! — дребният монах отново изчезна някъде и след малко се върна с три кожени торбички, каквито носеха останалите студенти. — Ето ви учебните пособия. Вижте вътре.

В торбичките имаше нож, мастилница, пера, хартия, някаква кутия и няколко пакета, увити в промазана хартия.

Джоми понечи да извади кутията, но брат Тимоти го спря.

— По-късно. Просто исках да съм сигурен, че комплектът е пълен. Трябва да се научите да пишете ситно.

— Ситно ли? — попита Зейн.

— Така хартията ще ви стигне за повече време.

— А сега къде да отидем, братко? — обади се Джоми.

— В спалните помещения. Търсете брат Стивън. Той е прокторът. Тръгвайте!

— Братко, къде са спалните? — попита Тад, докато отваряше вратата.

— В другото крило. Върнете се по коридора.

След малко тримата се озоваха в обширно помещение, в което се влизаше през арка без врата. Покрай стените бяха наредени легла, а до всяко имаше сандък.

Покрай редиците вървеше монах, този път без брада.

— Вие сте новите момчета — беше твърдение, а не въпрос.

— Да — отвърна Зейн и добави бързо, — братко.

— Аз съм брат Стивън, прокторът. Аз отговарям за студентите, когато не са в клас или не се занимават с други задачи. Последвайте ме — поведе ги към дъното на помещението и посочи едно легло от дясната страна. — Един от вас ще спи тук. Другите двама са от лявата страна.

Момчетата свиха рамене и Тад и Джоми се отправиха наляво, а Зейн взе дясното легло.

— Недей да сядаш! — спря го монахът.

— Извинявайте, братко.

— Вижте в сандъците си.

Вътре имаше четка за ботуши, гребен, кърпа, бърснач и парче твърд сапун.

— Не пипай нищо! — извика монахът, когато Зейн посегна към гребена.

Момчето го погледна измъчено.

— Извинявам се, братко...

— Вижте как е подредено всичко. Всяка сутрин ставате, оправяте си леглата и отивате в банята. Къпете се, бърснете се и давате кърпата на слуга, който ви дава чиста. Връщате се и обличате дрехите си, които са сгънати и поставени в сандъка. Всички останали предмети трябва

да са подредени, както ги виждате. Ако нещо не е на мястото си, ще получите пет тояги, ако липсва — двадесет. Разбрахте ли?

— Да, братко.

— Не може да седите на леглата си, докато не мине вечерната молитва. Ако ви хванат да седите преди това, ще получите пет тояги. Идете при ректора и той ще ви обясни останалото. Кабинетът му е срещу входа.

Зейн се застоя за момент, взрян в сандъка, след което затвори капака.

— Кой от вас удари Серван? — попита брат Стивън.

— Аз, братко — отвърна Джоми тъжно.

Монахът само изсумтя и се отдалечи.

— Зейн, какво гледаше? — попита Тад, докато излизаха от спалното.

— Опитвах да запомня подредбата на предметите. Нямам желание да ям бой.

— Ще свикнеш — обади се Джоми. — Освен това ще имаш цял час преди лягане да ги запомниш.

— Вярно — отвърна Зейн без ентузиазъм.

Трите момчета се намръщиха. Какво им беше натресъл техният пастрок?

10

ПРОЧИСТВАНЕ

Валко се приготви за двубой.

Воинът, който стоеше срещу него, беше стар и окичен с множество белези като с медали. Не приличаше обаче на старец, който очаква синът му да го изпрати при Мрачния бог. В този мъж имаше още много битки.

Намираха се в центъра на помещение, приличащо на Залата за изпитания в Камарийн, но много по-широко. По трибуните можеха да насядат поне петстотин Ездачи, а на арената можеха да се провеждат по десетина схватки едновременно. Валко се огледа и видя, че останалите младежи също са готови за бой.

Възрастният воин беше облечен в броня на Опустошителите, подобна на тези на Садхарин. Тъмносив шлем без забрало, броня и предпазители за ръцете и краката. За разлика от високия пискюл на садхаринските шлемове, неговият завършваше с остър шип, на който бяха вързани две кървавооранжеви панделки. Говореше заповедно, но без да повишава тон.

— Вие ще умрете — няколко от младежите се напрегнаха и посегнаха за оръжията си. — Но не днес.

Изгледа шестнадесетимата млади воители, които стояха в полукръг около него, и продължи:

— Вие сте при мен, защото сте оцелели след първото си изпитание. Това е добре. Не може да служите на ТеКарана, ако сте мъртви. Не може да направите силни синове и умни дъщери, ако не оцелеете. Ще искате силни синове, които един ден да стоят на това място, и умни дъщери, които да крият внуците ви, докато не дойде време за изпитание. Такъв е пътят на дасатите.

— Такъв е пътят — отвърнаха младежите в един глас.

— Второто най-славно нещо, което може да направите, е да умрете смело за Империята, когато не остава друг изход. Най-славното нещо е да накарате враговете да умрат. Всеки може да загине глупаво.

Глупостта е слабост. Няма слава в това да умреш глупаво. Такъв е пътят на дасатите.

— Такъв е пътят.

— Аз съм Хиреа, Ездач от Опустошителите — продължи старият воин. — Сред вас има синове на Опустошителите.

Няколко от младежите извикаха одобрително.

— Вече не — Хиреа повиши тон, за да покаже, че не му е приятно. — Вече не сте Опустошители. Не сте синове на Садхарин. Нито на Калмак, Кървав прилив или Ремалу. Каквито и да сте били, преди да дойдете, вече е минало. Сега сте мои, докато не преценя, че сте готови да се върнете при бащите си, или не загинете. От тази арена можете да се върнете при бащите си или да отидете при Мрачния. За мен е все едно къде — изгледа ги един по един. — Ще бъдете разделени по двойки и ще спите в една стая. Воинът, с когото делите стаята, ще ви е като брат. С радост ще дадете живота си за него и той за вас. Ако бащите ви са врагове, това не е от значение. Вие сте братя. Това е първият урок.

— Сега — продължи воинът и посочи двамата младежи в краищата на полукръга. — Вие, излезте напред и си кажете имената.

Бойците се представиха.

— Вече сте братя, докато не напуснете това място. След това може да се убиете, но дотогава трябва да сте готови да се жертвате един за друг. Застанете зад мен.

Упражнението се повтори още два пъти, докато стигне до Валко. Падна му се младеж от Ремалу, Сиилет, син на Силт, лорд на Рианта. Валко не каза нищо, но изпитваше известни съмнения към новия си „брат“. Ремалу бяха известни като фанатици. Много от синовете им оставяха меча и ставаха жреци. Да се служи на Мрачния несъмнено беше чест, но мнозина смятаха, че не е съвсем мъжко. Жреците доживяваха до старини и не признаваха синове. Всеки син на жрец беше обречен да е в низшите касти, а воините не можеха да понесат такъв срам. Бе по-добре Низшите да се размножават помежду си.

Според слуховете мнозина от Ремалу бяха магьосници. Бяха свързани с могъщи същества от други светове и съветваха ТеКарана. На Косриди на тях се гледаше с омраза, страх и недоверие.

— Много от тях ще умрат скоро, братко — прошепна Сиилет.

Валко кимна сдържано.

Хиреа огледа двойките.

— Получавате двойни стаи. Тези, които стояха отляво, да пренесат багажа си при своите братя. После отидете на вечеря и след това се върнете тук за първата тренировъчна битка.

Младежите тръгнаха под строй. След малко Валко наблюдаваше Сиилет, който прибираше вещите си в сандъка до второто легло. Имаше няколко мистични предмета, от типа, който притеснените майки даваха на синовете си. Може би неговата майка бе заела почетно място в двора на баща му. А може би му ги беше дала, преди да излезе от Криенето. Няколко от предметите имаха по-мрачен аспект и буквално се усещаше струящата от тях магия. Амулети? Талисмани за късмет?

Сиилет му се усмихна и седна на леглото. Валко реши, че прилича на заркис — страховития нощен хищник на равнините.

— Ще извършим велики дела, Валко — прошепна Сиилет.

— Защо шепнеш?

— Не се доверявай на никого, братко.

Валко кимна. „Защо тогава да се доверявам на временен брат?“ Сиилет очевидно беше странен. Май спадаше към онези, които бяха склонни да станат жреци.

— Да вървим на вечеря.

Сиилет се изправи и го погледна в очите. Това беше или акт на предизвикателство, или на доверие. Понеже не беше извадено оръжие, Валко реши, че е знак на доверие.

— Ще извършим велики дела — прошепна Сиилет. — Може дори да открием и унищожим Бялото.

— Бялото е мит — отвърна Валко. — Лудост е дори да си представяш подобни същества.

Сиилет се засмя.

— Много се палиш за един мит.

Валко усети, че гневът му се надига.

— Ние сме тук, за да се обучим, братко. Не ме интересуват амбициите на някакъв син на Ремалу. Нито приказките за величествени подвизи. Те са за децата, които си играят по време на Криенето. Баща ми ме изпрати тук и аз дойдох. Хиреа нареди да те наричам брат и да съм готов да се жертвам за теб. Подчиних се. Но не се опитвай да си играеш игрички с мен, или ще те убия.

Сиилет се засмя отново.

— Отговаряш като истински воин — обърна се и тръгна към столовата.

Валко бе озадачен. За какво бе всичко това? Бялото беше богохулство и никой не говореше за него, ако искаше да оцелее. Признаването на неговото съществуване означаваше да се отрече всемогъществото на Мрачния. Но ако все пак го имаше и някой успееше да го победи, щеше да спечели огромна слава. Нямаше логика Мрачният да не е всемогъщ. Дали тези приказки не бяха достатъчни, за да убие Сиилет, без да се налага да се защитава от Хиреа? Ако убиеше Ремалу, със сигурност щеше да заслужи уважението на баща си. Поколеба се за момент, след което изостави тези мисли и тръгна след Сиилет към столовата.

Беше дребна грешка, но кръвта от прободения корем бликаше силно между пръстите на младия воин.

Хиреа се приближи и погледна ранения. Противникът му стоеше наблизко с безизразно лице.

— Върви там — каза Хиреа на победителя и посочи края на арената. След това се обърна към поваления младеж. — От какво имаш нужда?

Боецът се държеше за корема и почти не можеше да говори.

— Довърши ме.

Със светкавично движение, което младежите едва успяха да проследят, Хиреа измъкна мечата си и отне живота на поваления. Неколцина се засмяха, но Валко и Сиилет не бяха сред тях.

— Той беше слаб! Но не толкова слаб, че да поиска лечител. Това не е смешно. Не си струва да го съжаляваме, но не е смешно — Хиреа махна на слугите да изнесат тялото. Щяха да го отнесат в Смъртната стая, където да извадят полезните части от трупа. С останалото щяха да нахранят животните. Това щеше да е последната полза от младежа.

— Има ли някой, който не разбира? — никой не посмя да отвори уста. — Позволено е да питате. Няма да се изучите, ако постоянно мълчите.

— Хиреа, какво щеше да стане, ако беше поискал лечител? — обади се един младеж.

Ветеранът прибра оръжието си.

— Щях да стоя и да гледам как му изтича кръвта. Подобна слабост заслужава страдание.

— Това вече щеше да е наистина забавно — каза Сиилет.

Хиреа го чу и се обърна.

— Така е — засмя се и викна на останалите да се върнат по местата си, след което се обърна към противника на мъртвото момче. — Аз ще съм твой партньор, докато не загине някой друг. След това победителят ще е новият ти брат. Добро убийство.

Младежът кимна, без да се усмихва. Разтревоженото му изражение показваше, че се чуди дали ще оцелее до края на днешната тренировка.

Слугите разбудиха младите воители посред нощ. Бяха много внимателни, защото младежите бяха готови да излеят гнева си върху първия Низш. Все пак съобщението беше предадено. „Хиреа иска да се пригответе за езда веднага.“

Воините спяха с традиционните черни ризи, но оръжиата им бяха подръка. Слугите бързо им помогнаха да се облекат. Проста препаска, риза без ръкави и стягане на глезените. След това идваше ред на панталоните, елека и бронята. Когато се върнеха у дома, щяха да получат пълен гардероб за всякакви случаи. Но по време на обучението разполагаха само с нощница и доспехи. Носеха броня дори по време на теоретичните уроци.

Младежите забързаха към вече оседланите от слугите варнини. Животните драскаха с нокти по земята в предчувствие за предстоящия лов. Валко се приближи до своето — млада женска, която още не бе раждала, и я погали по врата, преди да стегне подпруга. След това хвана юздите и дръпна веднъж, силно, за да покаже, че той командва. Варнините бяха глупави животни и непрекъснато трябваше да им се подсказва кой е господарят. Мнозина предпочитаха самците заради тяхната агресивност, но по-често се яздеха скопци и млади женски.

Валко изчака останалите воители. Бяха останали десетима от първоначалните шестнадесет. Валко знаеше, че загиналите заслужават съдбата си, но нещо в смъртта на последния, Малка, го притесняваше. Беше се сражавал със Сиилет и бе получил лека рана. Просто

порязване в предмишницата, от което дори не бе изтървал меча си. При подобни случаи бе позволено да се превържеш сам. Малка поиска пауза от Сиилет и той прие. А после го изчака да премести меча в лявата си ръка и в момента, в който остана незащитен, го уби с един удар.

Никой не възрази. Валко знаеше, че нищо не убягва от погледа на Хиреа. Но ветеранът не направи нищо. Валко очакваше Сиилет да бъде порицан или дори убит за това, че е нарушил правилата на битката, но старият воин бе обърнал гръб безмълвно.

Валко беше разочарован, но не посмя да зададе въпрос. Неочакваните въпроси бяха опасни и показваха, че воинът не е уверен. Липсата на самочувствие беше слабост. Слабостта беше смърт.

Въпреки това бе притеснен. Правилата бяха нарушени и не бе последвало наказание. Какъв ли беше урокът? Че правилата може да се заобикалят в името на победата?

Хиреа — яздеше възрастен sameц с не по-малко белези от самия него — вдигна ръка и призова за внимание.

— Воинът трябва да е готов да отговори на призива по всяко време. Потегляме!

Младежите последваха инструктора си по пътя, който се виеше от старата крепост. В далечните времена тук бе живял някакъв племенен вожд, чието име вече се помнеше само от архиварите. Подвижните пясъци, на които се крепеше дасатското общество, бяха погълнали поредния род. Може би съюзите бяха развалени в търсене на по-могъщи покровители.

Валко никога нямаше да узнае, освен ако не потърсеше историк. Нещо, за което нямаше нито време, нито желание.

Опита да настрои сетивата си към нощта. Обичаше това време. Липсата на светлина се компенсираше от умението му да вижда топлина и да усеща движение. Като повечето представители на расата си, той се приспособяваше бързо към всякакви условия, ориентираше се дори в непрогледни пещери и тунели. По време на Криенето бе прекарал дълго време по такива места и можеше да прецени разстоянията по ехото.

Сега яздеше и попиваше пейзажа. Широкото поле и хълмовете в далечината — малко по-тъмни на фона на небето. Тук-там горещи петна показваха хищниците и тяхната плячка. В далечината глутница

заркиси преследваше някакво животно, може би лопър или дартър. Заркисите бяха опасни за сам човек, но нямаше да нападнат единадесет ездаци. Дългогодишното избиване ги бе научило да стоят настрана от бронираните воители. Все пак в нощта имаше и по-опасни животни. Кескаш, горските двукраки хищници, нападаха от засада, а челюстите им пробиваха броня. Кожата им изпускате секрет, който бързо се изпаряваше и скриваше телесната им температура.

Във въздуха кръжаха нощни птици, чийто ограничен интелект бе съсредоточен в изчисляването на шанс за оцеляване, докато се спускаха върху различните си жертви. По тези земи нищо не се предаваше без борба. Мембранните крила на птиците понижаваша температурата и ги прикриваха от плячката и от реещите се по-нависоко летящи нокти. Ноктите обитаваха горните слоеве на атмосферата и бавно изпускате газа, които им придаваше летливост. Щом се изпразнеха, се стрелваха стремително надолу към нищо неподозиращата си плячка. Крилата им изплющяваха като гръмотевица, а куките им нокти сграбчваха жертвата. След това започваха да се издигат, изсмуквайки през ноктите флуидите на плячката. Щом привършеха, просто пускаха изсмуканото тяло на земята. Ноктите им бяха достатъчно силни да повдигнат варнин и да пробият доспехи. Не беше често, но понякога и ездачите ставаха техни жертви.

Валко харесваше нощта. Като повечето младежи в Криене, бе прекарал повечето дни в сън и излизаше след залез, за да открадне припаси. Според майка му, щом се докажеше и заемеше място до баща си, щеше да започне да цени дневната светлина. Знаеше, че майка му има невероятен интелект и не греша, но се чудеше дали някога ще може да се отпусне напълно през деня.

Питаше се каква е целта на този внезапен нощен поход, но не смееше да задава въпроси. Хиреа щеше да им каже, когато преценеше за необходимо. Отношенията в дасатското общество бяха сложни и когато се изискваше сляпо подчинение, въпросите можеха да донесат смърт.

При изкачването на следващия хълм варнинът му се задъха. Тези същества бяха създадени да нападнат на скорост, а не за продължителна езда. За съжаление в стария замък нямаше товарни варнини. Те не бяха добри за битка, но издържаха много повече. Валко реши, че или

обстоятелствата са сериозни, или на Хиреа не му пука за животните. Самият той не се интересуваше дали варнинът страда, но не искаше да съсипва обучено бойно животно или да се връща пеш, ако то издъхне.

Щом стигнаха до билото, Хиреа им махна да спрат. Варнините запръхтяха, поемаха си дъх. Валко се зачуди дали двете породи не може да се кръстосат, за да се създаде животно с издръжливост и кураж за битка. Реши да запази този въпрос за след като се прибере при баща си. Подобен вид щеше да донесе мощ на Камарийн, да ги издигне сред Садхарин и да ги доближи до двора на Карана.

В този момент го усети. Чувството, че е близо до Криене. Обзе го колебание, раздвоение между чувствата и мислите. Другите ездаци също изглеждаха объркани и раздразнени.

Допреди няколко седмици и те щяха да са сред тези, които сега търсеха убежище в нощта.

Но защо имаше Криене сред тази равнина, с всички заркиси, кескаши и други опасности? Валко се разкъсваше между желанието да се скрие и да ловува. Ето! Забеляза ги. На изток от хълмовете се спускаше малко поточе. Очевидно бегълците идваха от планините. Може би някой тамошен лорд ги бе надушил и ги беше прогонил. А може би просто сменяха мястото, както често правеше майка му. Само че майка му никога нямаше да ги поведе през толкова открито място.

Дасатските воители изпитваха естествен стремеж да унищожават потенциалната конкуренция и жените, които са твърде млади или стари за раждане. Ако воините бяха твърде старателни, расата щеше да загине. Но според майка му, ако не прочистваха слабите често, резултатът пак щеше да е такъв. Тя винаги го караше да мисли. Според нея интелектът не беше от полезните дарове на Мрачния и животните, които бяха в хармония с природата, оцеляваха по-добре. При дасатите само едно от пет деца достигаше зрялост и това правеше процеса с размножаването наистина труден.

Дори леката мисъл за размножаване посред лова предизвика болка в тялото му. Ако наблизко имаше подходяща женска, щеше да я вземе, та дори да беше Низша! Точно тези първи пориви бяха накарали майка му да го прати при баща му. Щом беше готов за размножаване, значи бе готов за изпитание. Освен това ставаше опасен за останалите деца в Криенето. Валко се зачуди къде ли е майка му. След неговото

заминаване другите се бяха преместили на ново безопасно място. Вероятно някъде във високите планини.

Той тръсна глава, за да прогони тези мисли. Беше лудост да мисли за миналото, докато се извършваше прочистване! Видя, че Хиреа го наблюдава, защото единствен от младежите бе запазил присъствие на духа. Без да се колебае, смушка изтощения си варнин по склона. Точно както подозираше, те се бяха подслонили до скалите. Щом животното му стигна водата, бегълците се раздвижиха.

Отначало не можеше да ги види добре, но щом побягнаха, мократа кал започна да пада от телата и да се отмива от краката им. Половин дузина деца и три жени. Валко извади меча си и нападна. Едната жена подкара малките напред, а другите две се обърнаха да го посрещнат. Изведнъж му се прииска да е ден, защото не можеше да разбере дали са въоръжени. Знаеше, че ако се наложи, майките ще защитават децата си със зъби и нокти, а разгневените дасатски жени не бяха за подценяване.

Нямаше търпение да убие. Жаждата за кръв бучеше в главата му и Валко осъзна, че чува сърцето си.

Щеше да е безразсъдно да нападне направо, тоест да прегазии едната и да посече другата с меча. Знаеше, че при такава атака втората жена със сигурност ще се опита да го свали от животното.

Сякаш прочели мислите му, двете жени се разделиха, за да го принудят да ги нападне една по една. В последния момент Валко зави по брега на потока и се измъкна от обсега на по-близката. Реши да не замахва отгоре, защото тя със сигурност щеше да се наведе и да го хване за крака. Престори се, че ще нанесе удар с меча, и я ритна в лицето. След това скочи от животното си и счупи врата ѝ с петата на ботуша си. Беше достатъчно близо, за да чуе ръмженето на втората. Тя вече осъзнаваше, че ще умре, но бе готова на всичко, за да спаси малките. Жената приклепна и размаха ножа в дясната си ръка.

Валко чуваше как другите ездачи се спускат по склона и знаеше, че след секунди ще го подминат и ще погнат децата. Гневът, че няма да може да участва в убийството им, подхрани жаждата му за кръв и той замахна към главата на жената, сякаш не се притесняваше от дългия ѝ кинжал. Както и очакваше, тя приклепна и се опита да го намуска във врата, където свършваха доспехите. Но ударът му бе лъжлив. В последния момент той плъзна меча по рамото ѝ и вместо да влага сила,

за да отсече главата, просто го дръпна рязко и отвори грозна рана във врата. Жената залитна и падна на колене.

Валко веднага изтича до варнина. Останалите ездаци вече го бяха заобиколили. Метна се на седлото и бе готов да препусне, когато чу вика на Хиреа.

— Валко! Чакай!

Младият боец дръпна юздите. Жаждата да убива все още гореше в гърдите му, но той се подчини.

Хиреа се приближи и застана срещу него.

— Откъде знаеше?

Валко не можеше да си поеме дъх.

— Успокой дишането и спри да мислиш за убиване. Не си животно. Ти си дасат.

Младежът се бореше със себе си. В момента искаше единствено да се впусне след останалите и да сече тела, докато потокът не се оцвети в оранжево от кръвта. Наложил се да стисне зъби.

— Мисли! — извика Хиреа. Беше един от редките случаи, когато повишаваше глас. — Не позволявай нагонът да вземе контрол над теб! Винаги мисли, Валко! Не си животно. Мисли!

Валко се съсредоточи върху ръката, която държеше юздите. Варнинът очакваше следващата команда, възбуден от миризмата на кръв. Младежът усети как сетивата му се разпростират отвъд животното, потока и околността. Накрая бавно прибра мечата си.

— Един търговец ми съобщи, че видял пушек по залез-слънце — каза Хиреа. — Опитвах да отгатна къде се крият по информацията. Но ти намери точното място. Ние щяхме да го подминем и те щяха да успеят да се доберат до горите. Откъде разбра?

— Знаех, че са там — гласът на Валко потрепна от вълнение.

— Но как? Калта скриваше топлината и миризмата им.

— Аз щях да се скрия там. Поставих се на тяхно място.

Хиреа го погледна внимателно. Не можеше да различи чертите му в мрака, но кръвта пулсираше под кожата. В миговете след убийствата лицето на Валко беше като горяща маска.

— Беше разкъсан между обучението да се криеш и желанието да убиваш, но се окопите по-бързо от всички младежи, които съм тренирал.

Валко само сви рамене.

— Аха — Хиреа се наведе напред. — Чуй, наследнико на Камарийн. Опустошителите не се интересуват много от синовете на Садхарин, но ти имаш... потенциал. Не е в твой интерес, нито на семейството ти, ако покажеш този потенциал твърде рано. Трябва да овладееш тънкия баланс между слабостта и силата, който ще ти позволи да оцелееш и да намериш мястото си сред дасатите.

— Тази вечер извърши две убийства, при това на жени в разцвета на силите им — продължи той. — Това е сериозно постижение за младеж. Заслужи си награда. Но ако беше продължил и бе натрупал още убийства, щеше да е забележително. А точно в момента не бива да си... забележителен — Хиреа обърна животното си и махна на Валко да го последва. — Ела да видим как се справят останалите.

Младежът тръгна след учителя си.

— Усещам нагона ти, млади Камарийн. Ако зависи от мен, скоро ще се върнеш в замъка на баща си — Хиреа отново понижи глас. — Но не твърде скоро, защото това също би било забележително. Другите са ето там. Ако са оставили някое дете да избяга, ще ги накарам да се връщат пеша, дори ако им се наложи да се бият със заркисите.

— Мисля да те наградя — продължи ветеранът. — Като се върнем, ще ти пратя слугиня. Миришеш на похот. Нека те научи на Играта с ръце и уста, но няма да се съвкупявате. Баща ти няма да е доволен, ако почнеш да правиш деца дори на Низши жени, преди да съм потвърдил, че си достоен за наследник. Но заслужаваш похвала, че първи намери Криенето и извърши първото убийство. Ти ще решиш дали искаш да споделиш жената с брат ти, но знай, че това, което направи тази вечер, е забележително.

Валко кимна. Разбираше, че скоро може да му се наложи да убие този мъж.

11

ДЕЛЕКОРДИЯ

Гледката беше зашеметяваща.

Следвайки указанията на Вордам, Пъг, Накор, Магнус и Бек бяха излезли през точната врата от Пътя на световите. В момента се намираха на един планински връх над град Сюшар на света Делекордия. Тази врата беше най-слабо използваната от трите, защото излизаше на малка скална площадка, от която се спускаше тясна стръмна пътечка.

Пъг не се притесняваше от падане. Разполагаше с достатъчно умения, за да защити себе си и останалите, макар че те едва ли щяха да се нуждаят от помощ. Магнус можеше да левитира по-добре от всеки на Острова на чародея. Накор винаги разполагаше с някой „трик“ подръка. Колкото до Бек, след всичко, което бе демонстрирал, едно падане от скалите едва ли щеше да е достатъчно, за да го убие.

— Вижте — прошепна Бек. — Това е интересно.

— Наистина, много интересно — бе принуден да се съгласи Накор.

Никога не бяха виждали подобно небе. То преливаше във всички нюанси на цветовия спектър и непрекъснато се променяше. Сякаш всяко движение на вятъра и облаците беше оцветено.

— И преди съм виждал подобно нещо — каза Пъг след кратко мълчание.

— Къде, татко? — Магнус се наведе и погледна към стръмния склон.

— Като момче. Когато с Томас и лорд Боррик тръгнахме към Крондор, за да предупредим принца за цуранското нашествие. Под планините на джуджетата имаше водопад с подобни цветове. От скалите се утаяваха минерали и на светлината на факлите водата сияеше като дъга. Но тук са много по-живи.

— Харесва ми! — извика Ралан Бек, сякаш мнението му имаше нужда от повишаване на тона.

— Наистина ли? — учуди се Накор. От досегашното общуване с младежа не бе останал с впечатлението, че разполага дори и с най-малък намек за естетика.

— Да, Накор — на лицето му бе изписан възторг. — Харесват ми проблясванията и начинът, по който се вижда вятърът.

— Виждаш вятъра ли? — попита Магнус.

— Да. Ти не можеш ли?

— Не — призна магьосникът.

Накор присви очи.

— Аха. Виждам го. Ако се загледате в далечината, въздухът леко трепери. Опитайте.

След секунда Пъг започна да разбира за какво говорят.

— Прилича на маранята в пустинята.

— Само че е по-силно — каза Бек. — И може да се види зад него.

Пъг погледна въпросително Накор, но той само поклати глава и каза:

— Младежът има по-силно зрение от нас.

Магьосникът реши да изостави темата. Вятърът беше смразяващ, а въздухът имаше горчив привкус. В далечината се виждаше тяхната цел, град Сюшар.

— Градът е огромен.

Беше говорил с Каспар за видението в Павилиона на боговете и бе разпитал за всички подробности. Бившият херцог бе впечатлен от размерите на дасатските градове.

Пъг опита да се успокои, но пристигането на Делекордия го бе развълнувало.

— Ще ми трябва известно време, докато привикна.

— По-добре да тръгваме, татко — обади се Магнус. — Инструкциите на Вордам помагат, но вече почва да ми се гади. Да стигнем до Кастор колкото се може по-бързо.

Пъг се съгласи и тръгна по пътеката.

— Като слезем малко, ще опитам да се телепортирам, но подозирам, че няма да мога да се съсредоточа. Все едно не съм спал от дни.

Накор кимна и каза:

— Тук е интересно, но не е хубаво. Наистина е по-добре да намерим този Кастор.

Както и предполагаше, Пъг не успя да направи заклинанието си за пренасяне на кратко разстояние.

— Така си и мислех — обади се Накор, докато гледаше усилията му. — Тук нещата са по-различни. Някак изкривени... погрешно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Магнус, който се бе съсредоточил в спускането по пътеката.

— Не знам. Свързано е с моя начин на мислене. Нещата си имат правила. Реагират по определен начин, когато направиш нещо. Ако бутнеш отляво, ще отиде надясно. Ако натиснеш отгоре, ще потъне. На този свят... ако натиснеш, нещата натискат в отговор, а ако бутнеш отгоре, завиват наляво — Накор се усмихна. — Ако имам повече време, мисля, че ще му хвана цаката.

— Ако Кастор се погрижи за нас, както казва Вордам, ще имаме достатъчно време да се изучим. И тримата — отвърна Пъг.

Бек махна с ръка, обхващайки гледката.

— Това място е прекрасно, Накор. Наистина ми харесва.

— Как се чувстваш? — попита го исаланецът.

Младежът сви рамене и го подмина.

— Чудесно. Защо? На вас зле ли ви е?

— От нас четиримата само ти се чувстваш добре на това място.

— Това лошо ли е? — попита боецът.

— Очевидно не — отвърна му Магнус.

Когато се спуснаха в по-ниското, пътеката се разшири, а след още почти два часа стигнаха до пътя към града. Приближи се каруца, теглена от създаване, подобно на кон, но с по-широк гръб и по-къс врат. Животното пръхтеше, защото водачът го ръчкаше непрекъснато с някакъв остен. Коларят ги изгледа, докато се разминаваха, но лицето му не изрази никаква изненада от четиримата човеци.

— Чудя се как ли спира? — обади се Пъг.

— Може би като престане да го ръчка и животното спира от благодарност — отвърна Накор.

Магнус се засмя достатъчно силно, за да накара Пъг да се обърне. Синът му рядко демонстрираше чувство за хумор и всеки път го изненадваше.

Тръгнаха по края на пътя, защото движението беше доста натоварено. Пъг бе посещавал множество чужди светове и бе общувал с най-различни същества. Но този свят го изумяваше като никой друг. Тукашните жители му изглеждаха неземни по немислим начин.

Вордам им бе дал изключително точни инструкции как да стигнат бързо и безопасно до търговеца Кастор. Въпреки това по някаква причина бе отклонил много от въпросите на Пъг — обясняваше, че ще им бъде отговорено, щом пристигнат.

Градът беше възхитителен. Камъните по тъмните стени отразяваха различните цветове на небето и създаваха илюзия за масло на повърхността на вода.

Щом наближиха градските порти, чудесата продължиха. Камъните бяха напаснати така, че не се виждаше следа от мазилка, а стените се издигаха на единадесет-дванадесет етажа според човешките стандарти.

— От какъв ли враг се пазят? — зачуди се Пъг.

— Може би просто харесват високите неща — предположи Накор, докато вървяха към огромния вход. — Охо, това вече е наистина интересно.

Нямаше ги типичните за човешкото строителство порти. Вместо това голяма част от стената бе отместена на огромни сложни панти.

— Не е затваряно от доста време — отбеляза Накор.

Някакво непознато дърво бе успяло да поникне в отвора.

— Да, затварянето ще е доста проблематично — каза Магнус.

— Сигурен съм, че ще намерят начин — отвърна баща му, докато влизаха в ипилиакския град Сюшар.

— А може би са унищожили всичките си врагове — предположи Бек.

Пъг се обърна към младежа, който се оглеждаше с ентузиазизирана усмивка.

— Тези хора ми харесват, Накор. Това място е интересно.

Пъг не споделяше оценката на Накор за странното мислене на момчето, но виждаше, че това е най-близката проява на радост, демонстрирана от Бек. Явно удоволствията идваха от всичко, което му предоставяше силни емоции, било то секс, битки или красота. Магьосникът се зачуди за пореден път защо бе настоял в посланието си от бъдещето да вземе младежа със себе си. Сега сякаш започваше да

осъзнава. От тях четиримата Бек изпитваше най-малко дезориентация и дискомфорт в този странен свят. Дори се радваше на преживяването, докато другите трима имаха физически проблеми.

Ипилиакците не показваха никакво притеснение от присъствието им. Повечето дори не ги поглеждаха.

Пъг трябваше да признае, че са красива раса, с царствени черти и грациозни движения. Жените изглеждаха възхитително, макар да не бяха точно красавици според човешките представи. В движенията им имаше повече грация и съвсем лека нотка на съблазън. Разменяха си шегички и поздравички и може би леко флиртуваха. Доколкото можеше да прецени, ипилиакците бяха щастлив народ.

Докато стигнат описанията от Вордам площад, Пъг започна да изпитва болка в гърдите и се закашля. Всички с изключение на Бек имаха затруднения с дишането. Спряха пред един невероятно красив фонтан. В кристала, от който извираше водата, играеха светлинки, а капките издаваха хармоничен звук.

— Ето го — Пъг посочи. — Магазинът с червената врата.

През площада минаваше отряд ездачи. Всички носеха черни наметала с лилави ръбове, бели щитове, имаха филцови шапки и ботуши до коленете. Напереният им вид се допълваше от къси брадички.

Яздеха странните животни, които напомняха на коне.

— Ха! — засмя се Бек. — Дали могат да се бият?

Пъг го погледна, притеснен да не би младежът да реши да провери, но Бек просто ги гледаше с възхита. Магьосникът махна на останалите да го последват. Щом стигнаха до вратата, спря и се огледа дали в другите магазини се чука, преди да се влезе.

Видя, че няма никакви странни обичаи, и отвори вратата.

Изобщо не приличаше на човешки магазин. Нямахме рафтове, нито маси, нямаше никакви изложени за продажба неща. Вместо това на пода имаше възглавници и някакво странно устройство с кристална купа отгоре и множество излизащи накрайници.

Изад завесата в дъното се появи един ипилиак, висок и слаб дори за стандартите на расата си. Носеше роба в цветовете на дъгата — променяха се при всяко негово движение. Той спря за момент, огледа ги и произнесе фраза на непознат език. След като не му отговориха, опита на друг и този път Пъг го разбра.

— Ние не сме от този свят. Идваме от Мидкемия.

— Добре дошли в моя магазин — отвърна търговецът на кешийски. — Рядко работя с човеци. Вие сигурно сте онези, за които спомена Вордам. С какво да ви помогна?

— Търсим водач, който да ни заведе на Косриди.

На лицето на търговеца се изписа изненада.

— Искате да отидете в друга реалност?

— Възможно ли е? — попита Пъг.

— Да. Но е трудно. Все пак Вордам нямаше да ви прати, ако смяташе, че е невъзможно. Трябва да сте изключително силни същества, щом сте стигнали до магазина без помощта на мощна магия.

— Тя сякаш не работи на това място — обади се Магнус. — Освен това дишането е трудно.

— За това мога да помогна — каза Кастор, изчезна зад завесата, върна се с някаква торбичка и изсипа съдържанието ѝ в купата на устройството. Добави някаква течност и купата се изпълни с мъгла. — Вдишайте това през крайниците и ще оправите затрудненията.

— Аз нямам нужда — обади се Бек.

Ипилиакът го изгледа продължително.

— Да, мисля, че си прав.

Накор и Магнус започнаха да вдишват през крайниците. Пъг знаеше, че нямат друг избор и трябва да се доверят на Кастор. Всмука силно и се помъчи да потисне пристъпа на кашлица. След няколко опита дискомфортът изчезна.

— Много е добро — каза Накор.

— Прощавайте за бързането — рече Кастор, — но ще откриете, че времето не е във ваша полза, ако решите да не продължавате.

— Нямаме намерение да се отказваме.

— Има много неща, за мястото, към което се стремите, които не разбирате, и няма да се съглася да ви помогна, докато не обясня всичко.

Пъг кимна.

— Дасатите ще ви убият веднага щом ви видят — почна Кастор. — Просто защото съществувате. Те са подобни на нас, но живеят по начин, който дори не може да проумеете. Всичко, което е заплаха, се унищожават. Всичко непознато е заплаха и подлежи на унищожаване. Те са завладели дванадесет свята, пет от които населени от други раси.

Във всеки отделен случай са унищожавали местните напълно. Сега дори всяко насекомо и растение е от първоначалния им дом, Омадрабар.

Пъг позна името от бележката, която бе пратил до себе си, но не каза нищо. Трябваше му време да размисли защо трябва да ходи в сърцето на най-страшната заплаха, пред която се бе изправял.

— Разбирам предупреждението — отговори Пъг. — Дасатите са смъртоносно опасни.

— Неописуемо. Няма как да заговорите някой, камо ли да преговаряте. Така че, за да оцелеете повече от няколко минути на Косриди, ще е необходимо много повече от това да подготвите телата си за тамошните условия.

— Вордам засегна тази тема. Сравнението му беше за сламка в огъня.

— По-скоро масло — отвърна Кастор. — Ако оставим аналозиите и приемем, че някак сте подготвени за следващото ниво, все пак ще трябва да оцелеете и след срещите си с дасатите. За целта ще е необходима невероятно могъща магия. Ще трябва да изглеждате като тях по всеки възможен начин, не само външно. Например те, както и аз, виждат телесната топлина, а вашата е много по-висока. Трябва да се помисли за най-дребните подробности, като миризмата и гласовете например. Освен това заклинанието трябва да издържи седмици и дори месеци. Трябва да научите език и култура, и как да се държите като тях. Как да избягвате... — търговецът вдигна ръце. — Невъзможно е.

— Не мисля — контрира Пъг. — Според мен знаеш как може да го постигнем, само че не виждаш печалбата.

— Не е вярно. Въпреки че за това обучение ще поискам цена, която би се видяла голяма дори за кралете на вашия свят. Вордам немаше да ви изпрати, ако не вярваше, че разполагате с необходимите средства.

— Мога да платя — отвърна Пъг.

— Само от любопитство, какво ще е заплащането? — попита Накор.

— Обичайното. Ценни метали. Среброто от вашия свят е добър реагент. Златото става, заради обратните свойства. Някои скъпоценни камъни, заради приложенията и красотата си. Ние, подобно на

останалите раси, ценим редките и уникални предмети. Но на мен най-вече ми трябва информация.

— Достоверна и неопровержима.

— Да, виждам, че разбирате — Кастор се обърна към Магнус. — Ами ти?

— Не особено. Но съм син на баща си и ще го следвам докрай.

Кастор се обърна към Бек със същия въпрос.

— А ти, млади боецо?

Бек се усмихна и Пъг бе поразен от това колко млад изглежда в някои моменти.

— Не ми пука. Важното е да е забавно. Накор каза, че ще е забавно, и затова тръгвам с него.

— Много добре — ипилиакът се изправи. — Започваме веднага. Преди всичко друго трябва да решим първоначалните проблеми. Как да дишате на Косриди и да запазвате жизнената си енергия.

Махна им да го последват зад завесата. Отзад имаше коридор, който водеше до склад, пълен с редици рафтове.

След като го прекосяха, стигнаха до друг коридор с врати от двете страни. Търговецът спря в дъното.

— Настанете се в тези стаи. След час ще се върна с различни отвари и вещества. Без тях скоро ще се почувствате много зле. Трябва да се подготвите за дълги дни на дискомфорт. Щом се аклиматизирате към нашия свят, ще продължим с подготовката за пътуване до втората реалност, което ще ви се стори като започване отначало. След това ще се научите да преподреждате мислите си, за да може да използвате магическите си сили. Ще научите езика, вярванията и как да се държите като дасати, за да не ви убият. Тогава напълно ще разберем защо сте предприели това наистина ужасно глупаво пътуване.

И тръгна, като ги остави в коридора. Пъг отвори едната врата и кимна на Магнус да го последва. Бек и Накор влязоха в другата стая.

След две седмици храната започна да им се струва нормална и свикнаха с въздуха. Стомашните спазми, кашлянето и внезапното изпотяване бяха преминали. Кастор им беше уредил обучение при един местен магьосник, казваше се Данко. Дватамата с Накор веднага си

допаднаха и след уроците се скитаха из града, следвани от Бек. Пъг и Магнус бяха заети с други проблеми.

Пъг се опитваше да обясни основния въпрос: защо предприемат това пътуване.

— Честно казано, не знам.

Магнус седеше на матрака със скръстени крака и се усмихваше.

— Мама щеше да е много щастлива от това признание.

Пъг се колебаеше от месеци дали да каже на семейството си за бележките от бъдещето, но засега не смееше.

— В момента ми липсва повече, отколкото можеш да си представиш. Бих изтърпял едно от нейните мрънкания само за да чуя гласа ѝ.

Магнус се усмихна широко.

— Представям си какво щеше да стане, ако чуеше за мрънкането.

Пъг се засмя. След това отново се угрижи.

— Знам само, че трябва да стигнем до сърцето на дасатската империя, като преди това минем през другия свят. Предполагам, че там ще открием причината за разломите на Келеуан и трябва да намерим начин да ги спрем.

— Не разбирам защо въобще се излагаме на риск? Талноят е на безопасно място в Събранието, а на Мидкемия няма разломи. Защо не унищожим талноите? Според спомените на Томас те не са неуязвими. А може да ги преместим на някой изоставен свят?

Пъг въздъхна.

— Мислил съм за това. Всичко, което научим от устройството в Събранието, си струва риска. В момента не искам да се занимавам с останалите талнои, които са защитени на Новиндус. Ако се наложи, цураните ще върнат талноя на нашия остров, а майка ти знае какво да прави след това.

Магнус се изправи.

— Нека се поразходим. Имам нужда от промяна, тази стая вече ме потиска.

Пъг се съгласи и излязоха. Трябваше да се приберат по залез, когато им предстоеше нов урок с Данко. Идеите на Накор, че всичко на този свят се движи различно, бяха верни. Беше им се наложило да свикнат с новите подредби и закони, за да могат да практикуват магия.

Както се бе изразил Пъг след първия урок, беше като да учиш чужд език.

На площада течеше поредното празненство. Иплиакците имаха множество подобни дни, в които честваха свещени празници. Днешният явно бе свързан с храната, защото тези в парада хвърляха малки сладкиши в публиката.

Пъг си хвана едно кексче във въздуха и отхапа.

— Не е лошо — каза и подаде половината на Магнус, но той отказа.

Сградите бяха над десететажни, изградени от един и същи камък. Сюшар не приличаше на нито един от човешките градове, които бяха посещавали. Сградите нямаха нищо общо с грубоватите конструкции в Кралството, нито със строителството в Кеш, чиято основна цел бе да се осигури подслон от жегата; нито дори със сградите на Келеуан, които се строяха от дърво и хартия, за да може стените да се местят според нуждите.

По една от страничните улици се зададе процесия. Богата жена се взеше на носилка, носена от набити според ипилиакските стандарти мъже. Двамата магьосници се отдръпнаха от пътя им. Жената беше облечена доста провокативно: на кръста си носеше отрупан със скъпоценности колан, от който се спускаше къса пола, оставяща много малко на въображението. На гърдите си имаше странна плетеница от мъниста, под която изкусително проблясваше кожа. Черната ѝ коса — най-често срещана сред ипилиакците — беше стегната на конска опашка със златен пръстен, а на ръцете си носеше диаманти.

— Аклиматизацията има странен ефект — обади се Магнус, когато носилката отмина. — Тази жена ми се стори привлекателна.

— Те са красива раса, след като свикнеш с вида им.

— Не. Говоря за начина, по който бих намерил човешка жена за възбуждаща. Което е странно.

Пъг сви рамене.

— Може, а може и да не е. За мен кралицата на елфите беше неземно красива, но не ме привличаше. От друга страна, Томас бе запленил от нея много преди да се превърне в това, което е днес. Може да е свързано с промените, на които се подлагаме, а може и просто да имаш по-различна идея за красота от баща си.

— Може — отвърна Магнус. — Чудя се каква ли е тя. В Кеш бих предположил, че е благородничка. В Крондор... може би куртизанка на някой богаташ — той поклати глава. — Тук? Дали въобще ще успеем да научим за дасатите достатъчно, че да оцелеем на техния свят?

Пъг въздъхна.

— Мисля, че до известна степен ще успеем, макар да не мога да кажа защо съм уверен в това — отново се замисли дали да не признае за бележките от бъдещето. — Да речем, че вярвам, че това пътуване ще е по-малко опасно, отколкото изглежда.

Магнус замълча за момент, после каза:

— Татко, трябва да спреш да ме третираш като син. От години съм най-талантливият ти ученик. В някои неща съм добър колкото теб и майка и вярвам, че един ден ще ви надмина. Знаем, че се опитваш да ме предпазиш...

— Ако исках да те предпазя — прекъсна го Пъг, — щях да те оставя на острова при майка ти и брат ти.

Помълча, сякаш се опитваше да подбере правилните думи.

— Магнус, не казвай повече, че искам да те предпазя. Премълчавал съм поне дузина пъти, когато си се изправял пред опасности, и всяка частица от мен е крещяла да изпратя някой друг. Сигурно ще ме разбереш, ако станеш баща някой ден. Ако исках да си в безопасност, въобще нямаше да те взема... Ти само си чувал за брат си и сестра си, но аз ги обичах също както обичам теб и Калев.

Магнус стоеше със скръстени ръце и Пъг видя стойката и изражението на съпругата си. Накрая синът му въздъхна и го погледна в очите.

— Съжалявам.

— Недей. Разбирам гнева ти. И аз го изпитвах, докато развивах способностите си, а знаеш, че моето израстване... Беше доста по-трудно от твоето.

Магнус се усмихна.

— Разбирам — знаеше, че баща му е изпитвал големи трудности при първия си наставник Кълган, магьосник от Низшия път. Самият Пъг беше от Висшия, което вече нямаше значение, но като момче му бе създавало доста проблеми. След това бе изкарал четири години в робство и още четири като ученик в Конгрегацията на магьосниците на

Келеуан. В сравнение с това обучението на Магнус си беше направо идилично.

— Все пак — продължи Пъг — остава да разберем как ще оцелеем по време на пътуването.

— И аз бих ви задал същия въпрос — каза някой зад тях на чист кешийски.

Пъг и Магнус се обърнаха рязко и посегнаха към камите си. И двамата не се чувстваха достатъчно уверени, за да опитат някоя магия.

— Успокойте се. Ако исках да ви убия, вече и двамата щяхте да сте мъртви — каза говорещият. Беше висок ипилиак, с най-човешкото лице от досега срещаните, може би заради скулите и гъстата черна коса. Носеше я дълга до раменете, което не бе обичайно за расата му. Имаше бръчки по лицето, което подсказваше за над средната възраст, но погледът му беше остър и носеше дрехи на боец — подплатен жакет с колан, от който висяха най-различни оръжия, и панталони и ботуши, подсказващи, че е ездач.

— Аз съм Мартук, вашият водач — каза той спокойно. — Дасат съм.

12

ВРАГОВЕ

Миранда хвърли една ваза.

Гневът ѝ бе надделял над самоконтрола и трябваше да изпусне парата. Мигновено съжали за вазата. Простата керамична изработка ѝ харесваше, затова тя се пресегна с мисъл и я спря на милиметри от стената. След това с едно махване с ръка я върна на мястото ѝ.

Калев, който бе влязъл в стаята само преди секунди, попита:

— Татко ли?

Миранда се намръщи.

— Липсва ми и това ме...

Калев се ухили и за момент тя видя усмивката на съпруга си.

— Малко те изнервя?

— Да. Само мъничко. Има ли някакви новини?

— От татко и Магнус не, а и не очаквам скоро. Но от Събранието настояват да отидеш на Келеуан максимално бързо.

Миранда пресметна набързо заради разликата в денонощията и установи, че и на двата свята е сутрин.

— Тръгвам веднага. Докато ме няма, ти си начело.

Калев вдигна ръце.

— Знаеш, че мнозина не...

— Магьосниците не одобряват ти да командваш. Знам и не ми пука. Този остров е мой и на баща ти, така че е и твой. Росенвар е на Новиндус, а Накор и брат ти са с Пъг. Едва ли ще има сериозно недоволство. Ако възникне някакъв спор, опитай да го разрешиш, или поне го отложи, докато се върна. Предполагам, че няма да се бавя на Келеуан.

— Надявам се.

— Имаш ли вести от момчетата? — попита майка му, преди да тръгне.

Калев сви рамене.

— Нямаат възможности за бърза комуникация. Помолил съм няколко от агентите да ги наглеждат, но едва ли биха могли да загазят в университета сред всичките монаси на Ла-Тимса.

— Страшно си загазил — каза Зейн.

— Страшно — повтори като ехо Тад.

Джоми ги изгледа навъсено и пристъпи на арената. Студентите се упражняваха с тренировъчни мечове. Джоми знаеше как да халоса някой с дръжката, как да му пререже гърлото, след като го е ритнал в слабините, и всички останали трикове, на които го бе научил Калев, но това беше турнирен дуел, с правила и съдия. Отгоре на всичко противник му беше Годфри, най-добрият приятел на Серван, и по начина, по който държеше меча си, си личеше, че знае какво прави.

Майсторът на меча махна на двамата противници да застанат в центъра и Джоми закопча яката на жакета си. Останалите ученици наблюдаваха отстрани, имаше и неколцина монаси.

Майсторът на меча заговори достатъчно високо, за да го чуят всички, но без да вика.

— Целта на това упражнение е да се демонстрира контраатака — той се обърна към Джоми. — Годфри е по-опитен, така че ти ще атакуваш. Може да избереш всякакъв замах, но само с лек контакт. Ясно ли е?

Младежът кимна и се върна при братята си. Тад му подаде учебния шлем с мрежа пред лицето.

— Старт — даде команда Майсторът.

Джоми се поколеба, след което замахна високо, все едно да отнесе главата на противника си.

Годфри лесно отби удара, протегна ръка и го ръгна силничко в гърдите. След което дръпна меча си назад и го плесна по незащитената длан.

Джоми извика и изтърва меча си, което предизвика смях.

— Вдигни оръжието — нареди Майсторът.

— Това беше нарочно — оплака се младежът и клекна да вземе меча.

Годфри махна шлема си и се ухили в знак, че е познал.

— Само слабият боец обвинява противника за собствените си недостатъци — отвърна инструкторът с неприязън.

Джоми го изгледа продължително.

— Аха. Да опитаме отново.

Свали шлема си и го подаде на Тад, за да обърше изпотеното си чело. После си го сложи и се обърна към Годфри.

— Не ми харесва този поглед — каза Тад.

— Помниш ли какво стана предния път?

— В онази таверна в Кеш ли?

— Да. Онзи войник каза нещо на момичето...

— Онова дете го харесваше Джоми?

— Същото.

— Тогава стана лошо.

— Наистина лошо — съгласи се Зейн.

— И сега ще стане.

— Да, ще стане — отново се съгласи Зейн. — Лошо.

Майсторът махна на дуелистите да заемат позиции, след което се обърна към останалите студенти.

— Преди малко този младеж — той посочи Джоми — пресили удара си и излезе от равновесие и позиция, което позволи лесно парирание. То, от своя страна, наруши съвсем баланса му и го остави открит за контраатака. Започвайте!

Джоми повтори атаката си — до момента, в който Годфри парира. Този път, вместо да изпълне ръка, Джоми направи въртеливо движение и дръжката на оръжието му застана от вътрешната страна на тази на противника. Това принуди Годфри на свой ред да направи същото движение, за да го отблъсне.

В този момент Джоми неочаквано вдигна меча си като за поздрав и това извади противника му от равновесие. Вместо да отстъпи в позиция и да го мушне за туш според правилата, младежът сви лакът и замахна силно към главата му.

Тренировъчните шлемове бяха направени да отбиват върховете на мечовете, а не да устояват на гневен удар на як младеж.

Маската поддаде и Годфри падна на колене.

— Фал! — извика Майсторът.

— Може — отвърна Джоми. — Но съм виждал и по-лошо.

Майсторът на меч се обърна към старшия монах брат Самюъл, който едва сдържаше смеха си — беше бивш ролдемски войник и отговаряше за военното обучение на студентите. Тад, Зейн и Джоми го бяха харесали мигновено, а и той очевидно се забавляваше от по-грубоватия им подход. Трите момчета изоставаха в литературата, философията и историята, но имаха прилично бойно обучение. Брат Самюъл наклони глава и сви вежди, сякаш казваше на Майстора да се оправя сам.

— Това е Дворът на майсторите! — извика мъжът, сякаш това обясняваше всичко. — Тези уроци трябва да усъвършенстват боравенето ви с мечове.

— Значи аз печеля — каза Джоми.

— Какво? — инструкторът го погледна невярващо.

— Със сигурност — младежът хвана шлема си с дясната ръка, за да може да жестикулира с лявата.

— Това е възмутително! — извика Серван.

Джоми си пое дълбоко дъх и заговори с тон, сякаш пред него стоеше малко глупаво дете.

— Знам, че не можеш да разбереш, Серван — след това се обърна към Майстора на меч. — Противникът ми се опитваше да ме накара да отстъпя, за да можем да освободим мечовете си, нали?

Мъжът кимна.

— Ако бях направил това, оръжието ми щеше да иде настрани и понеже не съм по-бърз от него, той щеше да ме удари и да загубя. Или щеше да ме отблъсне навътре, да се върне по-бързо в позиция и отново да спечели точка. А при още една точка губя дуела. От друга страна, ако го ударя в лицето, ще има фал и ще почнем отново, и имам шанс да спечеля.

— Това е... — Майсторът на меч направо нямаше думи.

Джоми се огледа.

— Какво? Нали така се прави след фал?

Инструкторът поклати глава.

— Дуелът свърши. Обявявам Годфри за победител.

Годфри стискаше окървавения си нос и изобщо не приличаше на победител. Джоми му се усмихна мило и сви рамене.

Брат Самюъл обяви, че урокът е свършил, и им каза да се преоблекат. Серван пошушна нещо на Годфри.

Монахът тръгна между момчетата, като коментираше бойните им стилове и грешки.

— Тад, добре се справяш. Бързината е хубаво качество, но се постарай да предвидиш следващия ход на противника си. Зейн, ти си твърде предпазлив — след това се обърна към Джоми и му намигна. — Момче, не бих те завел на турнир, но нямам нищо против да си отлявата ми страна във всеки бой.

Джоми се усмихна на братята си и каза:

— Хубаво е да виждаш, че някой все пак цени добрите ти качества.

Зейн погледна към Серван и Годфри и понижи глас:

— Той май е единственият. На път си да си създадеш двама могъщи врагове. Няма вечно да стоим в университета, а роднините на краля имат дълги ръце.

Джоми въздъхна.

— Прав си. Но не мога да се стърпя. Както с момчетата в Кеш. Побойниците ме изкарват от нерви. Може би защото бях дребосъкът в семейството.

— Ти дребосък?! — Тад се опули.

— Като бълха — отвърна младежът, докато се преобличаше. — Виж, братята ми бяха наистина едрички.

— Направо не искам да си го представям — обади се Зейн.

— Хайде, трябва да тръгваме.

Студентите последваха брат Самюъл до университета и се пръснаха по другите класове. Трите момчета от Острова на чародея се насочиха към една малка стаичка, в която брат Джереми се мъчеше да им преподава основи на математиката. Зейн, който явно имаше природна дарба, не можеше да разбере трудностите на Тад и Джоми с този предмет.

След двучасовия урок следваше вечерята, която се провеждаше в мълчание, защото присъстваха монаси и жреци на Ла-Тимса. Закуската и обядът бяха шумни, точно както можеше да се очаква от голяма група момчета. Вечер се чуваше единствено тракането на приборите, и то тихо.

Джоми не можеше да говори, но това не му пречеше да ръчка Зейн, който от своя страна ръчкаше Тад. Джоми кимна леко, че начело на масата седи непознат. Мъжът беше висок и възрастен и според

расото имаше висок ранг. Погледът му се насочи към трите момчета и Джоми наведе глава от неудобство.

След вечеря студентите се редуваха да дават дежурства в кухнята, но преди братята да се отправят нагам, при тях дойде брат Стивън и каза:

— Елате с мен — и се обърна, без да поглежда назад.

Момчетата последваха проктора до кабинета му. Вътре ги очакваше монахът, който бе седял начело на масата. Той им махна да затворят вратата, седна зад писалището на брат Стивън и ги огледа внимателно.

— Аз съм отец Елиас, абатът на университета. Може и да не знаете, но университетът всъщност е абатство — присви устни и продължи: — Вие тримата сте успели да ядосате някои много могъщи хора. Вече получих множество запитвания, включително от кралски служители, за причините, поради които сте тук. И защо влиятелен кешийски благородник, близък до императора и брат му, ви е спонсорира. Все трудни и неприятни въпроси. През последните седмици, откакто сте тук, получих наистина много досадни съобщения.

Джоми понечи да отвори уста, но се сети, че е забранено.

— Искаш да кажеш нещо?

— Да, отче.

— Ами кажи, момче.

— Ами... Отче, ние не искахме неприятности, когато пристигнахме. Не знам дали е обичайно, или просто така решиха за нас, но започнаха да ни тормозят от първия ден. Ние просто искахме да се представим на брат Кинан и да спазваме правилата. Но Серван реши, че неговата цел в живота е да ни прави мизерии. Аз не се паля лесно, но не виждам как бих могъл да го издържа... за колкото се очаква да сме тук.

— Продължителността на престоя ви също е едно от нещата, за които ще поговорим — абатът присви леко очи. — Какво ви казаха да очаквате от това място?

— Отче, истината е, че не ни казаха много. Само, че трябва да дойдем от...

— Знаем, че идвате от Оласко. Историята за кервана от Долината на сънищата е измислена, както и за пътуването по море.

— Казаха ни да дойдем тук и да научим всичко, което преподават.

Абатът забарабани с пръсти по масата. Привидно безсмислен жест, който изправи Джоми на нокти.

— Имаме специални взаимоотношения с вашите наставници — абатът отново проучи лицата им. — Може да не одобряваме много от методите им, но знаем, че служат на доброто, и им се доверяваме — той се облегна назад и спря да барабани с пръсти, с което си спечели благодарността на Джоми. — Предполагам, че ако спомена за един мъж на име Пъг, няма да сте го чували.

— Не се сещам, отче — отвърна Джоми, а Тад и Зейн поклатиха глави.

Абатът се усмихна.

— Добре. Ще продължим шарадата. Както всичко останало около този мъж, дето не сте го чували, но всъщност ви е дядо, нещата ще останат в сянка.

— Но има нещо, което Турган Бей трябваше да ви каже — продължи той. — Това е най-доброто учебно заведение на света и тук обучаваме синовете на Ролдем и другите нации за лидери. Много от младежите отиват във флота, защото сме островна държава, но има и такива, които избират армията. Не дискриминираме чуждестранните студенти. Много представители на страни, с които сме воювали, са учили тук. Обучаваме ги, защото хората не се боят от познатото. Сигурни сме, че през годините мнозина управници са изпитвали симпатии към Ролдем заради прекараното тук време и това ни е спасявало от войни... Сега ме чуйте добре. На вас ви се предоставя обучение като на всички други. Няма значение дали ще сте тук седмица, месец или година, всеки ден научавате нови неща. Освен това ще прекратите враждата с останалите момчета. Затова ще направя някои промени. Ще бъдете преместени в крилото на старшите студенти. По трима в стая.

Тази новина ги изненада. За старши се смятаха момчетата, които завършваха тази година, или по-напредналите, като Гранди, за които се смяташе, че печелят от общуването с по-големите. Братята се усмихнаха, но радостта им бе кратка.

— Вие двамата — отец Елиас посочи Тад и Зейн — ще делите стая с Гранди. А ти, Джоми, ще отидеш при Серван и Годфри.

Младежът едва сдържа стона си.

— Отче, защо направо не ме обесите?

Абатът се усмихна.

— Ще свикнеш. Всички ще свикнете. От днес, ако един сгреша, и шестимата ще страдат. Ако един заслужи бой, всички ще изядат тоягите. Ясно ли е?

Джоми бе изгубил дар слово и само кимна.

— Добре, вървете да се преместите. Новите ви задачи са при брат Кинан, а той няма да ви пожали, ако закъснеете.

Момчетата кимнаха и излязоха. В коридора Джоми направи две крачки, спря, вдигна ръце и изрева гневно.

Джоми отвори вратата и трите момчета го погледнаха изненадано. Гранди се усмихна, Годфри се намръщи, а Серван скочи на крака.

— Какво правиш тук?

— Проверявам дали съм улучил стаята — отговори Джоми с нагла усмивка и се огледа демонстративно. — Да, тази е.

— Какво искаш да кажеш, Джоми? — попита Гранди.

— Че се нанасям тук — отговори младежът и придърпа сандъка си от коридора. — Ти се местиш отсреща при Тад и Зейн. По-добре побързай.

— Наистина ли?

— По чие нареждане!? — извика Серван.

— Мисля, че се казва отец Елиас — Джоми вмъкна сандъка си през прага. — Виждал ли си го? Той е главният...

— Кой?!

— Отец Елиас, абатът...

— Знам кой е! — извика Серван и тръгна заплашително към Джоми.

Червенокосият младеж вдигна дясната си ръка.

— Да не стане като предния път?

Серван се поколеба и спря.

— Ще проверя.

— Приятно прекарване — отвърна Джоми весело и се обърна към Гранди. — Ти също тръгвай.

— Стой — нареди Годфри.

Гранди се разколеба.

— Тръгвай, няма проблеми — каза Джоми.

— Казах да изчакаш! — извика Годфри.

— А аз му казах, че няма проблем! — Джоми застрашително направи крачка към него.

Годфри се опули и седна на леглото.

Гранди вдигна сандъка си и излезе от стаята. Джоми сложи своя на опразненото място и се обърна към Годфри.

— Значи в тази стая е разрешено да се седи на леглото?

Момчето подскочи като опарено.

— Само на затворена врата!

Джоми се усмихна. Минутите до завръщането на Серван преминаха в мълчание.

— Явно ще трябва да се примирим — каза Серван, щом влезе.

Джоми затвори вратата и седна на новото си легло.

— Чудесно. За какво искате да си говорим?

Миранда вървеше бързо по коридора, без да обръща внимание на слисаните цурански магьосници. В стаята с талноя я очакваха четирима Велики.

— Счупихте ли го? — попита тя безцеремонно.

— Миранда! Изглеждаш прекрасно — усмихна се кисело Аленка.

— Счупихте ли го? — повтори тя.

— Не. Не сме го чупили. В съобщението си казах, че внезапно спря да работи.

Миранда мина покрай стария магьосник и тримата му колеги и се отправи към масата, на която лежеше талноят. Нямахше нужда да го докосва, за да усети, че нещо се е променило. Беше почти незабележимо, освен за най-развитите магически сетива, но нещо... сякаш си бе отишло.

— Празно е. Каквото и да е имало вътре, вече не е там.

— И нашето заключение е такова — съгласи се Винтаката и махна с ръка; с другата държеше жезъла си. — Опитвахме ново защитно заклинание, изготвено от най-добрите ни експерти в Низшия

път. Дадохме му проста команда и то не помръдна. След множество тестове можем да кажем, че движещата му сила я няма.

— Душата е изчезнала — каза Миранда по-меко.

— Да, ако приемем, че вътре имаше душа — отвърна Аленка колебливо.

Миранда нямаше намерение да им разкрива за останалите талнои, които лежаха кротко на Новиндус. Въздъхна, сякаш беше разочарована, и каза:

— Е, поне няма да се тревожим повече за разломите.

— Де да беше така — унило каза Аленка.

— Днес имаше нова вест, доста след спирането на талноя — почна Лодар, когото Миранда познаваше само по име. — Както обикновено изпратихме двама да проверят.

— Казаха, че видели потресаваща гледка — продължи Аленка. — Целият живот от едно широко парче земя бил изсмукан от новоотворен разлом. Наложил се да изпратим Матемосо и Гилбаран да го затворят. Не им е било никак лесно. А най-озадачаващото е, че това е бил разлом от тук до света на дасатите и вятърът от изсмукваната енергия е бил достатъчно силен да събори възрастен човек.

— Не — отвърна Миранда. — Най-озадачаващо е как е възможно да се отвори разлом от тук до техния свят. Обикновено става обратното. Което означава, че са били два — тя се обърна и сграбчи Аленка за рамото. — Някъде отвън има още един. Трябва да го откриете!

13

ПРОМЯНА

Валко удари силно.

Противникът му залитна назад и младежът го последва. Хвана го с две ръце за кръста, вдигна го, удари го в стената и заби рамо в незащитения му корем. За момент реши, че чува пукането на ребра.

Мъжът падна на колене и Валко го изрита и счупи вече разкъравения му нос.

— Достатъчно! — извика Хиреа.

Валко спря и потисна импулса да стъпи на врата на противника си и да му отнеме живота. Огледа другите воители — бяха коленичили и го наблюдаваха хладнокръвно. Знаеше какво си мислят: „Гледай внимателно, защото някой ден ще ти се наложи да убиеш този Валко.“ Двубоят не беше лесен, въпреки че победителят бе ясен от самото начало — Валко знаеше, че е по-бърз и по-силен, а след първата минута бе осъзнал, че е и по-умен. За момент изпита внезапна умора, каквато не се очакваше от подобна схватка.

Хиреа се приближи към него.

— Това е упражнение, а не двубой. Този мъж може да прилича на *ваца*, но е опитен боец и може да научите нещо от него — погледна останалите младежи, които с нетърпение очакваха да влязат в схватка, и каза: — Това е всичко за днес. Приберете се и помислете за грешките си. Не се радвайте на успеха. Още сте деца.

Деветимата воители се изправиха и тръгнаха.

— Валко, остани за малко — Хиреа изчака останалите да излязат. — Когато Фаруун те хвана за рамото, ти направи нещо, за да се измъкнеш от хватката. Покажи ми.

Младежът кимна. Хиреа стисна лявата му ръка. Без да мисли, Валко го стисна на свой ред и дръпна силно надолу. След това изпъна пръстите на дясната си ръка и удари ветерана по врата, като пристъпи с левия си крак зад неговия десен. Старият воин се озова на пясъка, взрян в свития юмрук, който се носеше към лицето му.

— Стой!

Валко спря и отстъпи.

— Никой новобранец не знае тези техники за ръкопашен бой. Дори по-опитните сред Опустошителите не могат да се справят толкова бързо и лесно — старият воин се изправи. — Кой те научи?

— Майка ми. Тя знаеше, че по време на Криенето може да се изправя срещу воин с голи ръце.

Без предупреждение Хиреа извади меча си и нанесе удар, който щеше да отсече главата на младежа, ако той не беше пристъпил към него. Ако беше пробвал да отскочи или да се наведе, щеше да получи рана в рамото или гърдите. Валко обаче тикна лявата си ръка под мишницата на ветерана и отново го удари във врата, събори го, стъпи на ръката с меча и се приготви да прекърши гърлото му.

— Чакай! — изпъшка старият воин и вдигна длан, че се предава.

Валко се поколеба, но успя да изсъска:

— Защо! Има тренировки, има и убийства. Защо да не ти взема главата? Нима ме молиш за милост? — последната дума бе произнесена с необходимото презрение.

— Не — отвърна старият мъж. — Но ако искаш да живееш, ме изслушай.

Валко се наведе, взе меча, насочи го към гърлото на Хиреа и го подкани да се изправи.

— На света има само няколко души, способни на това. Как се казва майка ти?

— Наруййн. Слугиня на Кистийн.

Хиреа не обърна внимание на насочения меч.

— Не, не е — ветеранът се огледа, за да е сигурен, че никой не ги чува. — Ако някой чуе това, което ще ти кажа, и двамата сме обречени. Майка ти, каквото и да е името ѝ, е Кръвна вещица. Малцина преподават тази техника, а единствените жени на Дванадесетте свята, които я владеят, са Оранжевите сестри.

— Те са мит. Също като Бялото — Валко го гледаше в очите.

— В легендите се крият много истини — Хиреа пак се огледа. — Слушай ме внимателно. Няма да говориш за това с никого. В теб има тайни, за които дори не подозираш, и има хора, които ще ти одерат кожата, за да стигнат до тях.

— Скоро ще те пратя при баща ти. Днес можеше да ме убиеш, така че няма на какво повече да те науча. Но трябва да поговорим пак. Има какво да те питам и какво да ти кажа — изобщо не обръщаше внимание на сочещия към гърлото му меч. — Ако Сиилет те попита защо си се забавил, кажи, че сме упражнявали работа с краката. Сега върви се измий — ветеранът посочи все още лежащия в безсъзнание на земята. — Фаруун може да е тъп като ваща, но в момента ти миришеш така.

Валко подаде оръжието на учителя си.

— Ще си мълча. Но днес ми беше трудно да не те убия.

Хиреа се засмя.

— Ще имаш нов шанс. Нямам синове и скоро може да те призова на двубой. Костите започват да ме болят и не виждам като едно време. Сега тръгвай!

Валко се подчини. Хиреа можеше да му е жертва днес, но все още бе негов учител. Притесняваше се от думите му и се чудеше дали това за майка му е вярно. Тя наистина не бе като другите и често му бе говорила забранени неща, когато оставаха сами. Дали беше Кръвна вещица? Това общество бе забранено лично от ТеКарана. Членовете му бяха преследвани и убивани на място заради ересите срещу Мрачния.

Внезапно Валко се почувства много уморен. „Майко, какво си направила?“

— Калев, в какво ни забърка? — простена Тад и притисна лице към скалата.

— Не мисля, че може да ни чуе — извика Джоми през силния вятър.

Зейн мълчеше, защото зъбите му тракаха, и се държеше за туниката на Тад, за да не падне.

— Движете се! — извика Серван. — Трябва да се изкачим, преди да слезем.

Джоми кимна и понижи глас, за да го чуват само Тад и Зейн.

— Мразя когато е прав.

— Спри да се притесняваш за това и помисли как да смъкнем Гранди — обади се Тад.

Шестте момчета се намираха в планините на половин ден езда от Ролдем. Целта на упражнението бе да се научат да работят в група. В този случай трябваше да изкачат един скалист хребет без допълнителна екипировка. Само няколко метра преди върха неочаквано се бе развихрила свирепа буря със силен дъжд.

Пет от момчетата бяха заели добри позиции и можеха да изчакат бурята да премине, но Гранди беше в беда.

Дребосъкът почти бе отнесен от вятъра, докато опитваше да се спусне. Беше се подхлъзнал по склона и сега висеше само на пръстите си на няколко метра под останалите.

— Джоми, легни на скалата и остави Тад, Зейн и Годфри да те спуснат към Гранди — започна да ги организира Серван.

— А ти защо не правиш нищо? — изкрещя Джоми.

— Защото съм най-слабият — Серван беше чудесен саблъор, но отстъпваше по сила дори на Годфри, който на свой ред беше много по-хилав от трите момчета от Острова на чародея.

Джоми нямаше какво да каже. Серван бе потиснал суетата си, за да помогне на Гранди. На сто стъпки под тях двама монаси отчаяно се опитваха да изкачат скалата. Не им се удаваше въобще, защото носеха неудобни сандали и роби.

Джоми легна на мокрите камъни, които почти не предоставяха удобни места за хващане, и извика на Тад и Годфри:

— Дръжте здраво!

Двамата го бяха хванали за краката, а Зейн, който беше най-силен от тримата, ги държеше за гърбовете на туниките. Джоми се протегна и хвана ризата на Гранди.

— Ще те издърпам!

— Не! — извика Серван. — Хвани го здраво. Ние ще ви изтеглим!

Странната верига от момчета се задвижи нагоре. Внезапно Гранди се паникьоса и опита да се изкатери по Джоми. Червенокосият младеж усети, че го изпуска, и се завъртя, без да осъзнава, че Тад и Годфри едва го задържат. Хватката им започна да се изплъзва и първо единият, а после и другият, го изтърваха. За миг Гранди успя да се изкачи на относително безопасно място, а Джоми се превъртя и започна да се хлъзга по скалите, дращеше отчаяно с крака и ръце.

Серван се спусна след него — хвърли се надолу с главата, без да обръща внимание на охлузванията, — и успя да го сграбчи за яката.

Зейн също реагира светкавично и хвана крака му. Благородникът изпищя от болка, заради усукването. Джоми посегна на сляпо и усети, че Серван го хваща.

— Не ме пускай!

— Няма!

Джоми опита да се успокои.

— Сега какво?

Кралският роднина направи болезнена гримаса, без да откъсва очи от него.

— Не мога да мръдна. Опитай да се покатериш по мен.

Джоми използва цялата сила на лявата си ръка, за да се повдигне и да хване колана на Серван. Успя да намери опора за пръстите на краката и се хвана за пресеца на другото момче. След миг усети как Годфри го хваща за раменете и го издърпва на площадката.

Щом стигна на безопасно място, Джоми се обърна и помогна на Зейн да изтегли Серван. Шестте момчета се отпуснаха задъхани от умора, ужас и болка.

— Приятел, ти си напълно откачен — обърна се Джоми към Серван. — Знаеш ли?

— Не те харесвам, но това не означава, че искам да умреш.

— И аз не те харесвам — Серван беше охлузен и бузата му беше подута. Освен това май си беше изкълчил рамото. Джоми не беше сигурен заради дъжда, но сякаш в очите му имаше сълзи от болка. — Но ти дължа живота си.

Серван се усмихна криво.

— Странна ситуация, нали?

— Не е задължително. Не знам защо реши да се правиш на интересен от първия ден, а в момента не ми и пука. Ти ми спаси живота. Нямахме никакъв шанс да спра падането. Така че, ако някой ме пита, в никакъв случай не си страхливец. Откачен да, но страхлив — не.

Серван се усмихна.

— Не можех да те оставя да загинеш, след като спаси братовчед ми.

— Братовчед ли? — попита Тад и погледна Гранди. — Братовчеди ли сте?

— Да. Не съм ли споменал? — отвърна Гранди. Тракаше със зъби от студ.

— Значи и ти си племенник на краля?

— Не — обади се Серван. — Той е син на краля. Брат му е престолонаследникът принц Константин Ролдемски. Това означава, че някой ден ще е брат на краля.

— Ама че компания! — възкликна Джоми.

Серван започна да се смее. Това беше толкова естествена реакция след преживяния ужас, че и останалите се включиха.

— Чакайте там! — извика брат Тадеус, монахът, който се опитваше да стигне до тях. — Брат Малкълм отиде в университета и ще доведе брат Мика. Само се дръжте!

Момчетата се притиснаха едно към друго. Брат Мика беше магьосник от Низшия път и можеше да контролира времето.

Когато пристигна, младежите бяха премръзнали и едва можеха да се движат. Той направи заклинание, за да намали силата на бурята. Защитният купол беше доста широк и в него дъждът едва прикапваше.

Брат Тадеус се изкачи и им помогна да слязат до един по-широк ръб, откъдето вече бе лесно. След това ги очакваше около тричасов поход.

— Защо не ни каза, че си син на краля? — попита Джоми, докато слизаха по хлъзгавата пътека.

— Не си ли забелязал, че в университета никой не говори за семейството си — отвърна треперещият Гранди. — Смята се за грубо. Тук всички сме студенти.

Джоми кимна, макар че не разбираше. В университета понякога се подмяташе за някое момче, че е син на благородник или богат търговец, но никога не се споменаваха имената на бащите. Гранди беше направил изключение, като бе споменал, че Серван е роднина на краля.

Джоми беше объркан. Уморен, изтощен и напълно объркан. Тад и Зейн явно също се чувстваха по този начин.

В подножието на пътеката ги очакваха коне. Поне нямаше да им се наложи да се връщат пеш. А в града ги очакваха сухи дрехи и топла храна.

Когато приближиха животните, Джоми усети миризмата на мокра козина и влажни дървета. Обърна се отново към Серван. Все още не можеше да прецени напълно кралския племенник, но знаеше, че нещата няма да са както преди.

Валко стоеше мълчаливо заедно с деветимата оцелели. Хиреа и още един ветеран им магнаха да застанат в редица.

— За да донесете чест на вашето семейство, вашето братство и Империята, трябва да сте нещо повече от безмозъчни убийци — започна Хиреа. — Убиването е изкуство и нищо не носи повече наслада от това опитен боец да се отърве от слабо същество. Освен размножаването.

Двама от младежите се засмяха.

— Не говоря за това да лежите върху женска, глупави таваци — животното, с което ги сравняваше, беше известно със сексуалната си активност и глупостта си.

Младежите се пообъркаха. Неколцина от тях бяха лягали с жени по време на Криенето. Това беше един от знаците, че са готови за изпитание. Щом конкуренцията между момчетата станеше твърде жестока, майките ги изпращаха при бащите им.

Хиреа се засмя.

— Има ли сред вас някои, чиито майки са се завърнали заедно с тях в бащините замъци?

Двама вдигнаха ръце.

— Тези двамата са късметлии. Имат умни майки, както и силни бащи. Бащите им са поискали да се върнат, може би за да направят ново дете.

— Други обаче е трябвало да напомнят имената им на бащите си — Хиреа сведе поглед. — Сред дасатите е рядкост да се намери идеален партньор. Но това е силно желано, не само заради по-здравите деца, а и защото прави живота на мъжа по-поносим и приятен.

— До мен е Ункарлин, Ездач от Кървавата гвардия — Хиреа се обърна към другия ветеран. — Колко оцелели синове и дъщери има в семейството ти?

— Аз съм третият син и пето дете, от общо седем.

— От една и съща майка?

Ункарлин кимна и младежите възкликнаха учудено. Случваше се една и съща двойка да има две-три деца, но седем! Това беше геройство!

— Така се раждат династиите! — извика Хиреа. — Синовете ви убиват врагове, печелят плячка, след това имение, а след това към семейството се присъединяват още Низши и Ездачи. Кланът на този мъж е в основата на успехите на Кървавата гвардия. Помислете колко роднини яздят с бащите ви. Валко, колко чичовци и братовчеди имаш сред садхарините?

Младежът беше научил тези данни, преди да тръгне на обучение.

— Баща ми е най-възрастен сред садхарините! Има по-малък брат и четирима братовчеди. От тях имам двадесет и седем братовчеди и още шестнадесет роднини.

— Колко Ездачи има орденът?

— Деветдесет и седем, от които петдесет са лордове.

— От петдесет лорда в Садхарин Валко има четиридесет и девет роднини! — Хиреа се огледа. — Почти не може да имате по-силни връзки от това! Но за да постигнете подобно могъщество, трябва да внимавате изключително с кого си лягате, глупаци! Има жени, които тялото ви ще желае до болка, но те са загуба на време и семе. Дори да имате могъщ син от Низша, той ще си остане Низш. Ако имате син от семейство на воители, но то е слабо, какво ще спечелите? Нищо. Те ще спечелят, защото ще се издигнат, а вие ще се смъкнете надолу.

— Трябва да си търсите равни. Или ако сте достатъчно умни и разполагате с нещо уникално — той се обърна директно към Валко, — ще се размножавате с по-могъщи. Ако някой успее да си легне с роднина на Карана, дори да е най-грозната женска, която сте виждали, се молете да ви роди воин. Защото ако момчето оцелее, ще имате връзки, от които враговете ви ще затреперят.

— След това ще може да се издигнете над местната политика и да станете сила в Дванадесетте свята — Хиреа направи пауза. Младежите слушаха внимателно.

— Но първо трябва да знаете, че размножаването е изкуство.

Валко реши, че останалите са готови за следващата задача. Той се правеше, че слуша с интерес, но майка му отдавна му бе обяснила тези неща.

Валко знаеше, че е безкрайно глупаво да си губи времето с понизша жена, освен може би ако трябваше да обвърже някой васал. Например лорд без синове, защото земята и добитъкът бяха по-важни от низшите синове. Трябваше да се съсредоточи върху издигането си. Знаеше, че майка му очаква до десет години да е владетел на Камарийн, а до двадесет да има здрави синове с връзки с могъщи фамилии.

Все още не можеше да разбере напълно плана ѝ. Беше сигурен, че майка му има план, защото не бе отгледала глупак. Беше сигурен, че някой ден тя ще се появи и ще му разкрие всичко.

— Ще отидем на празник в град Окора — продължи Хиреа. — Там ще срещнете дъщери на богати и могъщи мъже. Избирайте внимателно, млади воители, защото те ще са първите, които ще ви изпратят синове, след години. И от кого ще са тези синове зависи само от вас.

„Само това — помисли Валко. — Защото майката възпитава детето.“

Седяха в кръг. Магнус отдясно на Пъг, отляво Накор, а отсреща Бек и Мартук.

Дасатът беше говорил с Пъг и Накор на няколко пъти, както за предстоящото пътуване, така и за по-тривиални неща. Някои от аспектите на човешкото съществуване му изглеждаха също толкова удивителни, колкото тукашните порядки на четиримата пътешественици. Пъг все още не можеше да си състави пълно мнение за водача, но от показаното смяташе, че е задоволителен спътник.

— Не мърдайте, приятели — каза Мартук. — Така е по-лесно. Колкото повече се борите, толкова по-неприятно ще е.

Изминаваше втората седмица, откакто се мъчеха да практикуват магия в град Сюшар. Мартук очевидно разбираше от много неща и магията бе едно от тях. Беше им обяснил, че при дасатите маговете се смятат за нормални занаятчии и нямат особен статус. Според него, ако успееш да развият уменията си на Делекордия, те щяха да работят и на другите светове.

Все още не се бе съгласил да ги води. Беше им обяснил, че ще вземе решение, когато му дойде времето. Пъг не знаеше какво точно се

стреми да узнае съществуването, но очевидно нямаше бърза работа.

— Трябва да сте търпеливи. Когато процесът приключи, ще можете да дишате, да пиете вода и да ядете храната на дасатите. Освен това ще изглеждате като тях. Заклинанието ще е много точно, въпреки че вероятно ще излъчвате странни отблясъци, ако ви погледне жрец. На ваше място бих гледал да избягвам жреците. Все пак има и едно предимство. Ипилиакските магове са по-могъщи от жреците, защото магията им не е изцяло основана на некромантство. Ще се уверим, че маскировката ви ще е надеждна. Но това е най-малкият проблем. По характер и природа дасатите са коренно различни от вас. В ежедневието държане има хиляди дреболии, които ще са ви чужди. Някои ще изучите бързо, докато други ще ви убягват завинаги.

Огледа ги един по един.

— Ние сме раса на воители и не го казвам, за да се хваля. Има и други военни общества, но ние живеем, за да се борим. Знаете ли, че убиваме малките си?

Пъг си спомни разказа на Каспар.

— Чува! съм подобно нещо.

— Всяко момче може да бъде заплаха, като порасне, и затова трябва да се унищожи.

— Тогава как успявате да оцелеете? — учуди се Накор.

— Като ставаме опасни още от деца. Чрез воля. С помощта на майки, които защитават синовете си с цената на всичко, докато те израснат. Ще научите повече за Криенето и другите обичаи на моя народ, но постепенно. Засега нека се съсредоточим върху това как да оцелеете повече от час, щом стъпите на някой от Дванадесетте свята.

— Нали не всеки представител на расата ви е воин? — попита Магнус.

— Не. Има воители, съпругите и децата им, както и по-низши братя и сестри. Рангът не е ясно определен като на вашите светове. При нас вие ще сте извънземните, така че трябва да ви измислим подходящи роли за нашето общество. Имате ли някакви лечителски умения?

— Разбирам от билки и превързване на рани — отвърна Накор.

— На нашия свят си има доктори и жреци, но и аз разбирам малко — допълни Пъг.

— Тогава ще сте членове на Гилдията на лечителите.

— Лечители ли? — попита Магнус.

— Тези, които не са част от управляващата класа, са Низши. Лечителите са особено презирани заради импулса да помагат на други, извън семейството си.

— Но въпреки това ги търпите? — попита Пъг.

— Защото са полезни! — обади се Накор.

Мартук се усмихна и за момент Пъг зърна нещо почти човешко зад твърдото му изражение.

— Виждам, че усвояваш концепцията.

— Подмазваш се на по-силните. Унищожаваш заплахите. А тези, които не са силни и не са заплаха, но имат някаква полезност, прибираш под крилото си и ги защитаваш от другите владетели.

Мартук описа кръг с ръка.

— Този град е много по-близък до вашите, отколкото до тези на моя свят. Народите ни имат далечна връзка, но ипилиакците са живели твърде дълго на това странно място, между първата и втората реалност, и са забравили много от нашите учения. Тук има търговци, занаятчии и артисти, почти като на вашата планета. Според нашите стандарти тези братовчеди са на ръба на лудостта. Вашите порядки пък биха изглеждали абсолютно ненормални.

— Имаме да учим много — каза Пъг.

— Не разбирам нищо — обади се Бек. — Няма ли най-после да направим нещо?

— Скоро — успокой го Накор.

— Бек, за днес приключихме — каза Мартук на младежа. — Иди се поразходи.

Младежът погледна Накор, който му кимна, и излезе.

— Защо го накара да се махне?

— Защото не разбира повечето неща, но в много отношения е по-близо до дасатите от вас — Мартук се обърна към Накор. — Ще те последва ли?

— Ще прави каквото му кажа поне още известно време.

— Наглеждай го. Пъг, защо въобще си го взел с вас?

— Защото ми беше казано.

Мартук кимна, сякаш този отговор беше достатъчен.

— Може да се окаже важен.

Накор хвърли поглед към Магнус и каза:

— Мартук, искам да те питам нещо.

— Какво?

— Защо ни помагаш, без да знаеш какви намерения имаме?

— Знам много повече, отколкото осъзнаваш, исаланецо. Идването ви не е неочаквано. Преди много месеци получихме вест, че някой от първата реалност ще ни посети.

— Вест ли? — учуди се Пъг. — От когото?

— Знам само едно име — отвърна водачът. — Калкин.

Пъг се смая. Дори Накор се опули. Магнус първи успя да се окопоти и каза:

— Не е задължително да е бил Калкин или Банат. Просто някой, ползващ същото име.

— Но кой? Колцина освен най-висшите в Конклава знаят за видението на Каспар в Павилиона на боговете?

— Ето затова трябва да ви помогна, приятели, ако покажете, че ще издържите на трудностите — каза Мартук. — Играта, която играем, е с по-високи залози, отколкото можете да си представите. Не само вашият, но и моят свят е изложен на риск. Наближава опасност, от която ще загинат цели нации.

14

ПРАЗНЕНСТВО

Пъг замахна.

Мартук вдигна ръце и пред кръстосаните му китки се появи светлинен щит. Енергийната стрела беше отбита безпроблемно към небето.

Пъг, Накор и Магнус бяха излезли с Мартук на една поляна извън града. Наоколо имаше обработваема земя, но не се виждаха ферми.

— Ние имаме други обичаи — каза Мартук. И им обясни, че земеделските работници живеят във високите сгради, излизат с каруци всяка сутрин и се връщат вечер. Това било наследство от дасатите, където бройката означава сила. Хищниците на Дванадесетте свята били толкова свирепи, че едно семейство в изолирана ферма нямало да оцелее и година.

Пъг забеляза, че Мартук използва израза „наш обичай“. Явно смяташе ипилиакците за част от дасатите.

— Магията се смята за поредния инструмент. Тоест поредното оръжие. Според мен щом разберете как да я практикувате в нашите условия, Пъг ще е сред най-мощните. Всъщност и тримата ще сте измежду най-добрите. Но не подценявайте свирепостта на противниците. Половин дузина жреци не могат да се мерят с вас поотделно, но заедно ще ви пометат. Според вашите разбирания те са фанатици, както и всички мъже, жени и деца в нашия свят. Живеят по стандарти, които дори не могат да бъдат наречени „закон“. Става дума за безусловни реакции, развивани хиляди години в обстановка, в която колебанието носи смърт — Мартук огледа тримата магьосници. — Ако се замислите, ще загинете.

— Рисуваш мрачна картина — обади се Магнус.

— Такъв е техният начин. За тях не е мрачно, защото оцеляват и съответно са победители, с което се гордеят. Най-слабият сред низшите, изпълняващ най-мизерната работа, може да се почувства по-

висш от провалилия се син на ТеКарана. Въобще не можете да си го представите.

— Започнах да разбирам — каза Накор. — Само че не разбрах защо ти си по-различен от сънародниците си?

— Това е тема за друг разговор, но скоро ще й дойде времето. Сега искам да ви съобщя решението си. Ще стана ваш водач. Нещо повече, ще направя всичко по силите си, за да ви върна невредими.

— Като заговорихме за това — включи се Магнус, — след всички промени, как ще оцелеем, когато се върнем?

— Мисля, че няма да е проблем. Такова е естеството на пътуването между първата и втората реалност. Щом се приберете, нещата ще започнат да се връщат към нормалното за вас. Несъмнено ще ви е неприятно, но ще го преживеете. Представете си особено тежък махмурлук, траещ около седмица. След това ще се оправите. Според законите на вселената нещата трябва да си стоят по местата. Вие се опитвате да ги заобиколите, но тя ще ви прости и ще ви приеме обратно — той се намръщи на Пъг, което изразяваше любопитство. — Може ли да знам причината да тръгнете на подобно безумно пътешествие?

Пъг погледна Накор, който му кимна, и попита:

— Какво знаеш за талноите?

Мартук се опули.

— Първо, не би трябвало въобще да сте чували тази дума, камо ли да знаете какво означава. Второ, те са богохулство. Защо питате?

— Имаме един.

Мартук вече бе наистина смаян.

— Как? Къде?

— Това е причината да посетим света на дасатите. Още не мога да ти разкрия подробности, но присъствието на талноя на нашия свят е причина за тревогите ни.

— И с право, човеко — отвърна Мартук. — Това нещо поражда страх и у най-смелия дасат. Чудовищно наследство от най-кървавите дни в мрачната история на моя народ — той направи пауза. — Това променя нещата.

— Как? — притесни се Пъг. — Нали няма да се откажеш?

— Не. Напротив. Сега съм още по-решен да ви отведа където искате. Бях прав, че играем играта на боговете, но залогът е още по-

голям, отколкото си представях.

— Сега трябва да поговоря с някого, а той на свой ред с друг. Когато се върна, ще обсъдим неща, срещу които нито хората, нито дасатите трябва да се изправят — Мартук се огледа, сякаш се притесняваше да не го чуят. Това беше почти смешно, като се имаше предвид къде са, но не остана незабелязано от Пъг. — Ще се върна колкото се може по-бързо. Не говорете за това пред никого, дори пред Кастор. Да се връщаме в града, защото трябва да потеглям.

Пъг и останалите се спогледаха и последваха очевидно разтревожения дасат.

Валко не се наслаждаваше на празненствата. Чувстваше се неловко и неприятно, въпреки че майка му го беше подготвила добре. Сякаш притежаваше дарбата да вижда по-дълбоко от останалите, а може би просто не се захласваше толкова лесно. Майка му наричаше подобни мероприятия „социалната война на дасатите“.

Повечето младежи се държаха като таваци, точно както бе предположил Хиреа. Само Сиилет се беше дръпнал в един ъгъл, подобно на Валко, и наблюдаваше спокойно.

Няколко момичета вече му се бяха натиснали — дъщери на дребни воители и една особено красива, чийто баща бе търговец на брони и оръжия. От гледната точка на Валко бащата бе насекомо, но много проспериращо. Момичето, от своя страна, бе необичайно хубаво и използваше красотата си като таран. Младият воин знаеше, че след още малко вино спътниците му вероятно ще се сбият за нея и ще пролеят кръв. Валко я наблюдаваше как се движи, как роклята подчертава извивките на тялото ѝ, гледаше я как се усмихва. Несъмнено тя беше най-опасната личност в помещението.

Замисли се за казаното от Хиреа за взаимоотношенията между клановете и семействата. Майка му го беше научила, в противоречие с общоприетата доктрина, че размножаването с дъщери на по-бедни воители не е съвсем лошо. Размножаването „нагоре“ не беше единственият път към могъществото. „Принизяването“ можеше да осигури широка основа и множество мечове.

Като се замисли и огледа стаята, осъзна, че няма голям избор за ухажване. Само едно момиче отговаряше на изискванията на Хиреа и

вече бе наобиколено от петима кандидати.

— Не искаш ли да си легнеш с някоя, братко? — попита Сиилет.

Валко само го изгледа и поклати глава. Забеляза, че Сиилет си е сложил знака на Ремалу върху бронята. Това не беше забранено. И той можеше да сложи този на Камарийн, или на Садхарин, но бе предпочел да не го прави. Все пак беше странно, че другият младеж бе предпочел знака на обществото си пред този на семейството си. За момент се изкуши дали да не го попита защо, но реши да не го прави. Вече беше убеден, че няма подходяща партия за тази вечер и че Хиреа го знае. Стариият воин стоеше до домакина и привидно участваше в разговора, но внимателно следеше действията на подопечните си.

Валко знаеше, че с течение на вечерта останалите ще се напият и ще направят глупави избори. Все още не беше сигурен дали това е нещо обичайно и от него се очаква същото, или трябва да го избегне. От една страна, не искаше да си пилее времето с глупави действия, но от друга, помнеше съвета на Хиреа да не се отличава твърде много.

— А ти не си ли търсиш женска, братко — обърна се той към Сиилет.

Младежът се усмихна като гладен заркис.

— Честно казано, тук няма нищо, което да си заслужава. Ти не мислиш ли така?

Валко отново огледа помещението. Вече бе взел решение.

— Мисля, че си харесах онази, която говори с Токам.

— Защо? Баща ѝ е дребен рицар.

— Но майка ѝ е сестра на високопоставен член на Кървавата гвардия — Валко тръгна напред, преди Сиилет да отвори уста. Момичето беше привлекателно и той усети, че се възбужда при мисълта да легне с нея или да се сбие с Токам. Знаеше, че няма да направи нито едното, нито другото, но така поне щеше да отклони подозренията, ако го наблюдаваха.

Хиреа го гледаше, докато се приближаваше към двойката. Дали пък това в очите му не беше одобрение?

Валко реши, че скоро трябва да проведат сериозен разговор.

Тад се мръщеше, Зейн зяпаше, а Джоми направо сияеше. Церемонията в двореца въобще не беше скромна. В дългата тронна

зала имаше поне двеста придворни и две дузини гвардейци с кръгли бели кожени шапки с черни панделки, бели жакети с червени илици, черни панталони и високи черни ботуши.

На свой ред момчетата бяха облечени с най-добрите дрехи, които бяха успели да си купят за толкова малко време. Монасите не бяха доволни от прекъсването на учебния процес, но не можеха да противоречат на кралските заповеди.

Специално Джоми се беше нагиздил като каруцар на панаир. Носеше първия си наистина изискан жакет, от зелено кадифе със златни копчета. Бяла ленена риза с дантелена украса, по последната мода на Ролдем, която Тад смяташе за глупава, и черни панталони с къси ботуши.

Според Зейн от късите ботуши нямаше полза, защото нито бяха достатъчно удобни, нито вършеха работа като нормалните.

Всеки момент щяха да ги представят на краля на Ролдем.

— Така ви се пада, като спасявате живота на принца — прошепна Серван.

— Да ме беше предупредил — отвърна Джоми, без да спира да се усмихва. — Щях да оставя дребосъка да си виси там.

Серван отвърна на усмивката му.

Двамата не бяха станали приятели, но вече се разбираха. Серван и Годфри вече не се отнасяха с презрение към Джоми, а той бе спрял да ги бие.

Церемониалмайсторът удари с жезъла си по пода и в залата настана тишина.

— Ваши величества! Лордове и дами, които сте се събрали тук! Представям ви сър Джоми, сър Тад и сър Зейн от Кралския двор на Кеш!

— Сър ли? — възкликна Тад. — Това пък кога стана?

— Трябваше да ви измислят някаква представителна титла — прошепна Серван. — Сега се поклонете на краля, както ви показах, и не се препъвайте!

Момчетата тръгнаха по дългия килим, спряха на няколко крачки от подиума и се поклониха. На двата трона седяха крал Карол и кралица Гертруде. До кралицата стоеше принцеса Стефани, момиченце на осем-девет години, а до краля бяха тримата му сина. Престолонаследникът Константин беше на годините на момчетата,

брат му Албер беше с две години по-малък, а принц Гранди се хилеше на приятелите си. Константин и Албер носеха флотски униформи, а Гранди беше облечен с относително проста туника със златно везмо и диамантени копчета.

— Дължим ви голяма признателност, млади господа, за това, че спасихте най-малкия ни син — каза кралят с усмивка.

Трите момчета бяха инструктирани да не говорят, ако не им бъде зададен директен въпрос, но Джоми не можа да се сдържи.

— Не искам да ви противореча, ваше величество, но синът ви не беше в чак такава опасност. Той е съобразително момче и може да се грижи за себе си. Просто имаше дребна неприятност.

Залата замълча за момент, след което кралят се разсмя. Гранди завъртя очи към тавана и се усмихна.

— Знаем, че животът на сина ни е бил в опасност и че вие сте го спасили с риск за своя. Затова с удоволствие ще ви наградим — той направи жест към церемониалмайстора.

— Нека се знае в цял Ролдем, че тези младежи са удостоени със званието Рицар на Кралския двор и получават всички привилегии и почести, които им се полагат, заради героичните си действия при спасяването на най-младия ни син, нашия обичан Грандпрей. Титлата им е доживотна и се потвърждава с този декрет.

— Грандпрей? — прошепна Тад.

Момчето пак завъртя очи към тавана, за да покаже, че изборът на име не е бил негов.

Придворните аплодираха учтиво, но поздравите от кралската двойка бяха истински. Очевидно Гранди беше описал случката в планината доста героично.

Кралят слезе от подиума и застана пред момчетата, а до него се появи паж с поднос. На подноса имаше три златни медальона с държавния герб. Кралят ги закачи на яките им и отстъпи.

Джоми погледна към Серван, който му махна да се поклонят. Трите момчета го сториха и монархът се върна на трона си и каза:

— Празненството ще започне веднага след съвета.

Серван им махна да се оттеглят и младежите заотстъпваха към изхода.

Щом излязоха, към тях се присъединиха Серван и Годфри.

— Добре мина. Не се спънахте, но ти наистина не можеш да си държиш устата затворена, нали?

Джоми изглеждаше леко засрамен.

— Знам, но ситуацията наистина не беше толкова опасна. Освен това ти рискува повече, като спаси моя живот. Трябваше да наградят и теб.

— Няма да споря, но принципно не раздават награди за спасяване на дебелоглави селяни. Освен това аз вече съм рицар.

— И за какво беше всичко това? — попита Зейн.

— Вие ще сте рицари до живот, но не можете да предадете титлата на децата си — обясни Годфри. — Те ще си останат селяни.

— Голяма работа.

Тад се засмя. Взаимоотношенията им с Годфри също се бяха променили в по-добра посока.

— Хайде — подкани ги Серван. — Трябва да сме на приема, преди да се появи кралската двойка. И гледайте да не поливате новите си дрехи с вино. Кой знае кога ще се облечете пак толкова хубаво.

Джоми го шляпна закачливо по рамото, от което коленете на младежа потрепериха.

— Ти си непоносим досадник. А тъкмо бях започнал да си мисля, че си поносим досадник.

Всички се разсмяха.

Влязоха в балната зала — грамадно помещение със стъклени стени, през които грееше следобедното слънце. Вътре беше пълно с придворни и Джоми веднага насочи вниманието на останалите към красивите момичета наоколо.

— Момичета! — почти извика Зейн и неколцина благородници се обърнаха и ги изгледаха строго.

— Дръжте се прилично — каза Годфри. — Това се благородните дъщери на кралството, а вие сте зле образовани негодници.

— Зле образовани рицари негодници — поправи го Тад. — Освен това кой ти помогна за изпита по геометрия вчера?

Годфри почти се изчерви.

— Добре де, вие сте добре образовани негодници.

— Добре образовани рицари негодници — поправи го този път Джоми.

Закачките престанаха, щом се приближиха до добре заредените маси. Наоколо стояха слуги, които да се грижат за нуждите на благородниците.

Кралското семейство се появи и всички се поклониха. Кралят се приближи до почетните гости и махна на церемониалмайстора.

— Техни величества ви приветстват с добре дошли!

Слугите започнаха да пълнят чашите и чиниите. Момчетата бяха инструктирани да не ядат и пият пред краля. Тад и Джоми нямаха проблеми, но Зейн гледаше тъжно бързо опразващите се маси.

— Виждам, че си скромнен младеж, но никога не спори с монарх пред хората, особено когато раздава награди — каза кралят.

— Извинявайте, ваше величество — Джоми се изчерви.

Кралят махна с ръка и до него се появи паж с три малки торбички на поднос.

— Титлите ви идват с малко парче земя, от което ще получавате годишен доход. Това са таксите за първата година — той погледна въпросително стоящия до него придворен.

— Сто суверена, ваше величество.

Момчетата бяха смаяни. Сто ролдемски суверена се равняваха на повече от триста златни монети от Долината на сънищата. Подобен доход имаше мелничарят Ходовър в Звезден пристан, най-богатият човек, когото познаваха като деца. И тримата си мислеха едно и също: бяха богати!

— Порадвайте се на празненството — каза кралят. — После ще трябва да се върнете в университета, а доколкото знам, монасите хич не се впечатляват от титли и богатство.

Момчетата се поклониха и се отдалечиха. Годфри и Серван отидоха при тях, а след малко се присъедини и Гранди.

— Грандпрей? — подкачи го Тад.

Момчето сви рамене.

— Така се е казвал дядото на майка ми. Не съм си го избирал сам.

Джоми се поклати.

— Ваше височество.

— Сър Джоми — отвърна му закачливо момчето.

— Като си говорим за имена — обади се Серван, — що за име въобще е „Джоми“?

— Семейна история. Всъщност се казвам Джонатан, но не съм можел да го произнасям и така си остана Джоми. Никой не ме нарича Джонатан.

Няколко пажа им донесоха храна и напитки.

— Забавлявайте се — каза Серван. — По залез-слънце ще трябва да се върнем в университета под милостивите грижи на братята.

— Да — усмихна се Тад, — но дотогава имаме ядене, пиене и красиви момичета за флиртуване.

Джоми вдигна глава като подплашен елен.

— Момичета! — огледа се из залата. — А аз вече съм проклет рицар!

Останалите се засмяха.

— До тази сутрин бях беден селянин, но сега съм красив млад рицар, близък приятел на принца. А сега, разбойници, ще прощавате, но отивам да видя колко момичета ще впечатля, преди да ме замъкнете обратно в университета.

— Сърове разбойници! — поправи го Тад и подаде чинията си на един слуга.

— Ще ви настигна след малко! — извика Зейн с пълна уста и щом омете храната, побърза да се присъедини към двамата си братя.

— Боговете да пазят дъщерите на Ролдем — обади се Годфри.

— Познаваш тези момичета от дете — усмихна се Серван. — По-добре се притеснявай за момчетата.

Гранди се разсмя.

15

БЯЛОТО

Валко вдигна меча си.

В далечината баща му, застанал на стената на замъка, отвърна на поздрава. Хиреа яздеше до младежа. След приключването на обучението го бе уведолил, че ще го съпроводи до бащиното му владение, преди да се прибере в Талидан, град близо до източните планини. На почтително разстояние зад тях яздеха двамата слуги на Хиреа.

— Време е да поговорим открито, млади Валко — каза ветеранът.

— Онзи разговор, за който стана дума на арената ли? Дето го чакам напразно от много време?

— Такива са обстоятелствата — отвърна старият инструктор. — Аз ще ти кажа малко, а баща ти ще ти обясни останалото. Като за начало, трябва да знаеш, че майка ти е скрила от теб някои неща, за да не предадеш нея или себе си, преди да си готов. Срещал съм я и тя е изключителна жена. Всичко, което ти е казала, е истина, а всичко, което виждаш, откакто си излязъл от Криенето, е лъжа.

Валко рязко се обърна и погледна стария мъж.

— Какво?

— Кръвожадността, която чувстваме, желанието да убиваме малките, всичко това е лъжа. Тези неща са ни наложени, но не са част от истинския път на дасатите.

Валко слушаше с отворена уста. Нищо чудно, че ветеранът не можеше да му каже тези неща на публично място. Сърцето му заби учестено.

— Баща ти ще ти обясни повече. Не говори с никого за това и не ме закачай на тази тема. Сега ще се разделим, но повярвай ми, утрешният ден ще е ключов за оцеляването ти. Когато се видим отново, ще разбереш защо съм толкова потаен — той махна за поздрав

към бащата на Валко, кимна на слугите си да го последват и пое по източния път.

Валко гледаше как тримата се отдалечават и мислеше за мрачните думи на Хиреа. „Утрешният ден ще е ключов за оцеляването ти.“ Какво ли означаваше това? Определено един обучен син щеше да се окаже сериозно предизвикателство за бащата. Валко знаеше, че Аруке едва ли е срещал толкова сериозен противник от години. Но и обратното беше вярно. Най-добрите дни на Хиреа бяха минали, но баща му си оставаше опасен боец.

Валко подкара варнина бавно, защото не искаше да изглежда нетърпелив. Стигна до замъка и видя, че двете крила на портата са отворени. Оценяваше жеста. Обикновено за един ездач отваряха само едното крило.

Баща му стоеше на балкона и го наблюдаваше. Един от Низшите, управителят на имението, се приближи със сведен поглед.

— Господарю, баща ви иска да си отдъхнете. Ще ви види в личните си покои, след като се нахраните.

— Няма ли да вечерям с него?

— Не, господарю — мъжът потръпна, сякаш очакваше наказание за неприятната новина. — В момента баща ви има други грижи, но иска да ви види веднага щом обстоятелствата му позволят. Вечерята ще бъде сервирана в покоите ви.

Валко реши да не тормози слугата. Не му се нравеше да вечеря сам. Беше свикнал да се храни с деветимата оцелели и се радваше на компанията им, каквато не бе имал през детството си.

Остави Низшите да отведат коня му и бавно влезе в замъка. Като повечето неща при дасатите, по-голямото означаваше по-могъщо. Осъзна, че постоянното дострояване на помещения за слугите и покои за гостуващите садхарини е създавало трудна за защита позиция. Докато минаваше през големите врати, си помисли, че може да излезе с поне три успешни плана за обсада на владението.

Реши, че първата му работа като управник ще да е да коригира тези слабости.

Вървеше през обширните зали и навсякъде виждаше дасатските традиции. Масивни колони и гладки стени с прецизно напаснати камъни, което означаваше по-малко места за стрелци. Древният замък не беше лесен за превземане, но и нямаше да е невъзможно. Докато се

качваше по стълбите, реши, че най-добрата защита ще е разполагането на повече стражи по стените.

Стигна до покоите си и се зачуди дали всеки син вижда бащиното си владение като нещо, което трябва да бъде спечелено. Баща му бе наредил да направят промени в стаята му. Вече имаше широко легло, отрупано с кожи. Вместо простия сандък имаше гардероб с орнаменти и манекен за поставяне на бронята. По стените висяха шарени гоблени, които внасяха допълнителен уют.

Низшите му помогнаха да смъкне доспехите си и донесоха корито за къпане. Валко бе схванат и уморен и наистина имаше нужда от баня.

Отпусна се в топлата вода, а слугите започнаха да мият косата и тялото му с благоухания. Досега не беше попадал сред такъв разкош и почти не знаеше как да реагира.

След като се изкъпа, прегледа богатия си гардероб и си хареса красива синя роба със златни орнаменти.

Ваната беше заменена от широка маса, внесена от четирима Низши, отрупана с ястия и различни видове вино и ейл.

Валко беше огладнял от пътя и се нахвърли с апетит върху храната. Слугите вече се бяха махнали и бе останала само една красива девойка да му прислужва.

— Господарю, тук съм за ваше удоволствие — каза тя. — Ако зачена, детето няма да има право на претенции към фамилното име.

Валко я огледа. Колкото и да искаше да легне с нея, думите на Хиреа и странното поведение на баща му не му даваха покой.

— Не тази вечер. Как се казваш?

— Найла, милорд.

— Утре ще те повикам, но тази вечер имам нужда от почивка.

— Както пожелае младият господар. Да остана ли, или да изляза?

— Остани, докато се нахраня, и ми разкажи какво става тук. Нещо случило ли се е, докато ме нямаше?

— Сигурна съм, че има други, които ще ви осведомят по-добре, господарю.

— Несъмнено — отвърна Валко и ѝ махна да седне до него. — Но предпочитам да науча нещо и от теб. Какво видя, докато ме нямаше?

Низшето момиче започна несигурно да разказва клюки и слухове, повечето от които бяха скучни. Но от време на време Валко успяваше да научи и по някой полезен факт.

В крайна сметка това бе доста по-полезно от обикновеното съвкупяване. Затова той потисна желанията на тялото си и продължи да ѝ задава въпроси дълго след като се бе нахранил.

В полунощ на вратата се почука. Джоми се надигна първи и видя брат Кинан.

— Облечете се. И по-тихо — нареди той на тримата младежи.

Джоми погледна Серван, който сви рамене. Годфри примигваше объркано.

Навън ги чакаха Тад, Зейн и Гранди. Монахът сложи пръст на устните си и им махна да го последват.

Стигнаха в кабинета на проктора безмълвно, но в този момент Годфри не можа да се сдържи и прошепна на Серван:

— Колко е часът?

Младежът изсумтя предупредително, а от тъмното се разнесе глас:

— Мисля, че е около един след полунощ.

Отец Елиас, който седеше зад бюрото, отвори капачите на фенера.

— Братко, би ли изчакал навън?

Кинан кимна и веднага излезе.

— Доколкото разбрах, вие шестимата се изгладили противоречията си — започна абатът и се надигна. — Вярно ли е?

Джоми се спогледа със Серван и само кимна.

— Да, отче. Постигнахме... разбирателство — каза Серван.

— Добре. Надявах се на приятелство, но ще се примиря и с взаимно уважение. Повиках ви тук, за да се сбогуваме.

Момчетата се спогледаха изненадано.

— Отче, нима заминавате? — попита Джоми.

— Не аз. Вие. Не ми е позволено да ви кажа всичко, но ето какво трябва да знаете. Вие шестимата сте рицари и като такива имате задължения, а не само привилегии. Освен това сте талантиливи младежи с блестящо бъдеще.

Абатът се обърна към Гранди.

— Особено вие, принце, имате сериозен дълг и отговорности.

Джоми започна да се мръщи и това не остана незабелязано.

— Не се притеснявай, млади Джонатан. Говорих с Турган Бей и той се съгласи със следващата ви задача.

При думата „задача“ Джоми, Тад и Зейн се напрегнаха. Абатът се опитваше да им каже без думи, че инструкциите идват от Конклава.

— За известно време всички ще служите в армията.

Шестимата се спогледаха с различни степени на учудване.

— Армията ли? — попита Гранди.

— Баща ви вече има двама сина във флота, млади принце. Ролдем има нужда както от адмирали, така и от генерали — абатът се обърна към Джоми, Тад и Зейн. — Вие тримата се справяте много добре, като се има предвид липсата на предишно обучение. От друга страна, нямахме за цел да ви превръщаме в учени. Трябваше просто да ви образуваме малко. Службата в армията е подобно нещо. Ще научите военните тактики и как да командвате.

— Назначени сте като младши лейтенанти в Първа кралска армия — продължи абатът. — Отвън ви чака фургон, който ще ви откара до пристанището. Оттам ще пътувате с кораб до Инаска. Изглежда, някакъв разбойнически главатар е нахлул в Аранор, като се е възползвал от хаоса, който настана, след като анексирахме Оласко. В ролята си на млади офицери ще помогнете на генерал Бърtrand да отблъсне това нападение. Нека Ла-Тимса ви закриля. Да живее Ролдем.

— Да живее Ролдем — отвърнаха в хор Серван, Годфри и Гранди, а трите момчета от Долината на сънищата го повториха по-вяло.

Излязоха и брат Кинан ги отведе до конюшнията.

— Ами багажът ни? — попита Серван.

— Ще получите всичко необходимо — отвърна намусеният монах и махна на коларя да тръгва.

Пъг се събуди в задната стаичка на магазина на Кастор. Имаше нещо различно, може би навън? Не чуваше звуци, които да са го събудили. Всички останали спяха спокойно, само Бек се въртеше от някакви неспокойни сънища.

В този момент Пъг осъзна, че промяната не е навън, а вътре в него. Изправи се и погледна през прозореца.

Виждаше света по начина на дасатите! Въобще не можеше да го опише с думи. Имаше цветове отвъд червения и виолетовия спектър, цветове, които направо го оставяха без дъх.

В небето виждаше звезди, невидими за нормалното човешко око. Те нямаха светлина, но долавяше топлината им; и се намираха на толкова голямо разстояние, че нямаше число, което да го опише.

— Невероятно, нали? — разнесе се глас зад него.

Пъг въобще не беше усетил кога Ралан Бек се е събудил и е застанал зад него. Фактът, че бе успял да го засече, го тревожеше, но успя да преглътне изненадата си.

— Да, наистина е невероятно.

— Няма да се върна — продължи младият воин.

— Къде?

— На нашия свят. Мидкемия. Аз... не принадлежа там.

— Тук ли принадлежиш?

Бек помълча известно време, взираше се в небето.

— Не, не тук. На следващото място, където отиваме.

— Откъде знаеш? — попита Пъг.

— Не знам как, но съм сигурен.

Пъг замълча. Постоя още малко до Бек, после пак си легна. Лежеше в мрака и се чудеше на собствения си налудничав план. Знаеше, че е негов, защото съобщенията бяха написани от неговата ръка и досега нито едно не се бе оказало лош съвет.

Понякога се чудеше на краткостта на бележките и на липсата на по-точни инструкции. Знаеше, че вероятно за това си има причина, но въпреки това се ядосваше. Направо му идеше да изкрещи. От времевите парадокси го заболяваше глава.

Остана буден до зори, бореше се със стотиците колебания и притеснения, които го измъчваха.

Валко се събуди внезапно. Някой говореше. Гласът беше нежен и не носеше заплахата. Обърна се и видя Найла. Беше легнала до него и го бе прегърнала, както го прегръщаше майка му, когато беше малък. Усещането беше учудващо приятно и носеше сигурност.

— Баща ви иска да ви види — каза тя тихо.

Валко облече робата си и я последва до вратата към бащините му покои. Момичето почука веднъж и се отдалечи.

Вратата се отвори, но вместо баща му го очакваше друг мъж. Валко посегна за оръжието си, но осъзна, че го е оставил заедно с бронята на манекена в стаята си. Беше мъртъв, ако този мъж се окажеше враг.

Но другият не направи нищо заплашително. Само каза:

— Баща ви ви очаква.

Валко нямаше друг избор, освен да влезе. Ако съдбата му бе да загине тук и сега, нямаше как да ѝ се противопостави.

В средата на помещението имаше стол, а срещу него в полукръг бяха наредени други четири. Три бяха заети. Аруке седеше в средата. До него се бе настанил мъж в робата на жрец. Ако се съдеше по знаците, беше с доста висок ранг. От другата страна на баща му седеше Хиреа, който се усмихна, като видя изненадата на Валко. Мъжът на вратата беше непознат, но бе облечен като воин, с доспехи и меч.

— Седни — нареди баща му и посочи празния стол срещу четирите.

Валко мълчаливо се подчини. Непознатият воин зае последното празно място.

— Намираш се на кръстопът, сине — заговори Аруке, бавно изтегли меча си и го положи в скута си. — Един от нас ще умре тази вечер.

Валко скочи на крака и сграбчи стола, за да го използва като импровизирано оръжие. Жрецът направи някакъв жест и младежът усети как силата му започва да го напуска. След няколко секунди изтърва стола. Мъжът отново направи жест и спря действието на заклинанието.

— Не би могъл да ни спреш, ако желяхме смъртта ти, млади воине. Но знай, че искрено искаме да останеш жив.

— Как така? Баща ми каза, че един от нас ще умре тази нощ. Не вярвам да се чувства остарял и да иска почетна смърт толкова скоро.

— Напротив — отвърна жрецът.

Аруке му направи жест да седне и младият воин колебливо се подчини.

— Това, което ще чуеш сега, започва преди векове. В една подобна нощ един от прадедите ми бил повикан от баща си в тази стая, в която имало четирима мъже. Разказали му неща, които му се стрували немислими, но когато слънцето изгряло, бил все още жив и вярвал на всичко научено. Това се случва от поколения, защото дълбоко в историята на Камарийн лежи тайна. Тайна, която или ще пазиш през годините, или ще отнесеш в гроба тази нощ.

— Преди години аз бях на твоето място, както баща ми и дядо ми преди мен. Слушах и не можех да повярвам, но когато всичко бе казано, започнах да разбирам. А щом разбрах, животът ми се промени завинаги — баща му го погледна право в очите. — Освен това и аз като всички положих клетва да се отправя на пътешествие.

— Пътешествие ли? — възкликна Валко. — Къде?

— Навътре, в душата — отвърна му жрецът.

Валко мислеше трескаво. Майка му го бе предупредила да не вярва на жреците на смъртта, защото те бяха най-яроствните слуги на Мрачния след ТеКарана. Можеха да обявят всяко отклонение от нормалните порядки за богохулство и да предизвикат мигновено унищожение. Според майка му мнозина използвали тази сила за кръвни разплати и лични интереси, а не заради самата доктрина.

Жрецът явно успя да разчете нещо в изражението му, защото каза:

— Знам, че майка ти те е предупредила да не ни вярваш. Но сега трябва да оставиш предрасъдъците и да се учиш.

— Откъде знаете какво ме е предупреждавала майка ми? — попита разтревожено Валко.

Аруке се засмя.

— Защото майка ти е една от нас и ако можеше, щеше да седи тук на пети стол. Въпреки че не присъства физически, духовно тя винаги е с нас.

Валко не разбираше какво става, но усещаше, че през следващите минути животът му ще виси на косъм.

Аруке погледна останалите трима и те кимнаха.

— Сине, много преди да бъдеш заченат, е задействан план, който изисква създаването на някой като теб.

Валко се учуди от избора на думата „създаване“, но запази мълчание.

— И аз, като предците ми, съм отгледан с една-единствена цел, която, надявам се, ще се изпълни тази нощ — той замълча за момент, очаквайки коментар от сина си, или просто за да си подреди мислите. — Или ще разбереш това, или няма, но от твоето разбиране зависят съдбите и на двама ни. Слушай добре. Всичко, което знаеш за нашия народ, е лъжа.

Този път Валко не можа да издържи.

— Лъжа ли? Как така? Кое точно?

— Всичко — отвърна баща му.

— Аз съм отец Джувон — намеси се жрецът. — Като дете знаех, че имам друго призвание, а не да стана воин. След като се върнах в бащиното си имение и победих всички, които застанаха срещу мен, тръгнах за най-близкото абатство. Там се обучавах, станах лектор, а после и дякон. В момента съм Върховен жрец на Западните земи. Но още от първия момент знаех, че съм призван не от Мрачния, а от нещо друго.

Валко настръхна. Нима този високопоставен жрец богохулстваше? Думите му не можеха да се тълкуват другояче, защото не можеше да има друго призвание освен от Мрачния. В това вярвах и това повтаряха всички... Освен майка му.

Реши да не казва нищо.

— Аз съм Деноб, от Ядмундийр — каза мъжът с бронята. — Аз, баща ти и Хиреа се обучавахме заедно. Съдбата бе избрала да станем братя, макар и отначало да не го знаехме — той погледна към Хиреа.

— Аз погледнах в теб, млади Валко — каза старият инструктор. — По-дълбоко, отколкото си мислиш. Говорих с майка ти и тя ми каза какво да търся в теб.

— Защо тогава бе целият фарс, когато те победих с голи ръце? — извика Валко. — Защо се правеше, че не познаваш майка ми, а после каза, че е Кръвна вещица?

Хиреа се усмихна.

— Мисли ли над това, което ти казах?

— Да, много.

— И до какво заключение стигна? — попита жрецът.

Валко замълча за момент, след което отговори тихо:

— Вярвам, че майка ми е Кръвна вещица.

— Значи си направил първата стъпка — каза баща му. — Дълго преди да се срещнем с майка ти, беше решено, че трябва да заченем специално дете. Поколения дасати са се размножавали и селектирали, за да може да седнеш един ден на този стол.

— Много гадания и поличби са начертали пътя ни още преди векове — каза отец Джувон, наведе се напред и погледна Валко в очите, което в друг случай щеше да е знак на директно предизвикателство. — Ти си това специално дете и пророчеството започна да се сбъдва.

— Какво пророчество? — попита младежът.

Жрецът се облегна назад и зарецитира уверено:

— В началото имаше равновесие и то обхващаше всички неща. Имаше наслада и болка, надежда и отчаяние, победа и загуба, начало и край, и всички неща живееха и умираха според естествения ред. Но един ден започна конфликт. След множество епични битки и ужасяващи саможертви равновесието беше унищожено.

— Не разбирам — каза Валко. — За какво равновесие говорите?

— За равновесието между доброто и злото — отвърна жрецът.

Младежът примигна.

— Не разбирам тези думи.

— Думите са забравени, защото сме изгубили основните концепции — обясни Аруке. — Защо мислиш, че лечителите се занимават с професията си?

Валко сви рамене.

— Те са слаби. Те са... — не довърши, защото всъщност не разбираше защо наистина избират такъв живот.

— Защо едно разумно същество би избрало да бъде презирано от тези, на които служи? — попита Хиреа. — Нищо не им пречи да са търговци или занаятчии. Но те избират професия, която им носи постоянно презрение от другите. Защо?

Валко не можеше да обясни, но усещаше, че има нещо нередно.

— Те се подлагат на униженията, защото са добри мъже и жени — обясни отец Джувон. — Те са добри, защото помагат на другите само заради удоволствието от лекуването и поставят чуждите нужди над своите.

— Не разбирам — каза Валко с тон, който показваше, че наистина се опитва да вникне в нещата. Всъщност дълбоко в себе си

знаеше, че започва да разбира.

— В древни времена във всеки човек е имало два импулса — заговори отново жрецът. — Единият те подтиква да правиш каквото пожелаеш без значение от последствията за другите. Да убиваш и да вземаш каквото поискаш. Този живот не води до никакъв прогрес, а носи само безкрайно кръвопролитие.

— Но винаги е било така — прекъсна го Валко.

— Не! — извика Аруке. — Ние четиримата сме живото опровержение. Всеки от нас доброволно би се жертвал за останалите.

— Но защо? — попита Валко и посочи Деноб. — Той е Ядмундийр, Хиреа е от Опустошителите, а той — младежът посочи отец Джувон — е жрец. Вие не сте роднини, нито сте обвързани от едно общество или по друг начин.

— Не е вярно — отвърна баща му. — Садхарините може да са съюзници с Опустошителите и да се бият с Ядмундийр, но ние тримата сме като братя.

— Това е другият импулс — обясни отец Джувон. — Този да споделяш трудностите и да помагаш. Нещо, което е отречено, но някои все още го чувстват, в противен случай не биха станали лечители. Защо да избираш живот, в който всички ще те ненавиждат?

Валко се чувстваше победен.

— Не разбирам.

— Нарича се „висш интерес“, сине. Или „висша цел“. Затова воините понякога забравят различията си и си помагат. Ние четиримата в тази стая сме сред малцината осъзнали, че нашият народ е изгубен без този втори импулс. Единственото, което е останало от него, може да се види във връзката на майката с детето. Спомни си как майка ти се е грижила за теб по време на Криенето и се замисли защо само в този момент дасатите проявяват това качество.

— И вие четиримата сте го открили отново?

— Ние имаме друго призвание — каза Аруке. — Ние имаме друг господар, а не Мрачния.

— Кой? — почти извика Валко.

— Ние служим на Бялото — отвърна Аруке.

Валко беше зашеметен. Бялото беше приказка, с която майките плашеха децата. А ето, че трима воители и един жрец стояха пред него и твърдяха, че служат на мит.

— Не казваш нищо — обади се Аруке в проточилата се тишина.

Валко подбра внимателно думите си.

— Майка ми ме научи да подлагам всичко на съмнение — той се намести на стола, сякаш търсеше по-удобна поза за мислене. — До този момент, ако ме бяхте попитали, щях да отговоря като всеки друг, че Бялото е мит. История, измислена от жреците, за да държат невярващите в страх, или пък съчинена от предците на ТеКарана, за да придаде тежест на твърденията, че родът им е избран лично от Мрачния. А дори и обикновена безсмислена легенда.

— Според легендата Бялото подмамва невярващите и ги докарва до лудост, за да може всички дасати да видят заразата. Казват, че дори да се мисли за него твърде дълго е опасно. За мен Бялото винаги е символизирано лудостта — Валко ги огледа един по един. — До тази вечер не вярвах, че Бялото наистина съществува. Но ето че вие четиримата седите срещу мен и се кълнете, че е така. Би трябвало да приема, че и четиримата сте побъркани, щом твърдите, че служите на един мит. От друга страна, не съм виждал нищо налудничаво нито в баща ми, нито в Хиреа. Така че съм принуден да призная, че Бялото наистина съществува и светът е по-различен от това, на което са ме учили.

Аруке се усмихна гордо и погледна отец Джувон.

— Добре размишляваш, млади Валко. Приеми, че Бялото съществува. Какво би предположил, че е?

Младежът поклати глава.

— Дори не бих могъл да опитам да предположа.

— Предположи все пак — каза баща му.

— Бялото не е същество — започна Валко бавно. — Иначе щеше да има по-правдоподобни истории. Свидетели, доказателства, такива неща. Освен това би трябвало да е безсмъртно, защото легендата съществува от векове. Не съм чувал някой да е виждал каквито и да било проявления на Бялото, така че не може да е същество.

Отец Джувон кимна одобрително.

— Така че би трябвало да е нещо абстрактно — продължи Валко и огледа четиримата мъже. — Може би общество, като Садхарин или

Опустошителите.

— Да, но и нещо повече — каза Аруке и се обърна към Хиреа.

— Виждал съм те да убиваш, млади Валко — каза ветеранът. —

Но ти не изпитваш удоволствие от това.

Валко сви рамене.

— Така е. Чувствам...

— Какво? — попита Деноб.

— Чувствам... някаква загуба. Дори когато съм разгневен и настървен, щом това отmine, чувствам някаква празнина. Младият воин, с когото се бих на изпитанието, синът на лорд Кеско... Виждал съм и по-слаби от него. Просто нямаше късмет да се изправи срещу мен. Ако се биеше с друг противник, днес щеше да служи на Садхарин. Не бях по-добър, а просто имах късмет. А късметът един ден се обръща.

Отец Джувон кимна.

— Така е. Заради шанса губим много добри воители, а запазваме някои по-слаби.

— Това е загуба — повтори Валко.

— Неправилно е — каза Аруке. — Щом си разбрал тази концепция, то аз съм готов да умра тази нощ.

— Защо искаш да умреш тази нощ? Защо въобще някой трябва да умира? Още ми е трудно да повярвам, но щом служиш на Бялото, то и аз ще служа с теб. Имам да науча много от теб и не е нужно да те обезглавявам още дълги години.

— Не. Трябва да се случи тази нощ.

— Но защо?

— Защото утре Камарийн трябва да има нов господар. Ще издигнеш майка си за управител и ще почнеш да правиш синове. Тя ще ти подбере подходящите жени, с добри връзки. Ще трябва да разбереш много неща, на които не мога да те науча. Настъпват времена на промяна, а ти трябва да се задържиш като владетел на Камарийн, за да изпълниш съдбата си.

— Каква е съдбата ми, че трябва да повярвам на всичко това?

— Майка ти ще ти обясни всичко, когато пристигне след два дни. Но преди да приключим си запазвам удоволствието да ти кажа главното.

Баща му го гледаше право в очите.

— Ти ще изградиш съюз, невидан от Дните на Изковаването. Ще прекосиш с армия Звездния мост до Омадрабар и ще извършиш нещо, което никой в историята на дасатите не е постигал. Трябва да обезглавиш ТеКарана. Трябва да унищожис Империята на Дванадесетте свята и да спасиш дасатите от Мрачния.

16

ЛОРД

Аруке се готвеше да умре.

— Това е ненужно и неправилно — опита се да възрази отново Валко.

— Още си млад — отвърна отец Джувон. — Имаш сила, таланти и си проникателен, но ти липсва опит.

— Послушай ги — добави коленичилият Аруке. — Отец Джувон ще остане тук като твой „духовен наставник“, а Хиреа и Деноб ще се отбиват често. Скоро ще се появят и други.

— Но най-вече, слушай майка си и отец Джувон — продължи той. — Те ще направляват сърцето и ума ти, за да изпълниш съдбата си. Трябва да си владетелят на Камарийн, а не просто нечий син. От жизнено значение е да се издигнеш бързо, защото приближава сериозна битка и трябва да си подготвен. Майка ти ще е добра господарка на замъка. Искрено съжалявам, че нямаше как да е до мен по време на моето управление. Тя ме научи на неща, за които не съм и предполагал. Съжалявам, че няма да я видя повече. С нея и с помощта на отец Джувон бързо ще натрупаш престиж и влияние. Двамата ще те наставляват и ще те пазят от тези, които ще искат да те смачкат, и от другите, които ще опитат да те повлекат надолу.

Аруке се обърна към отец Джувон.

— Готов съм.

Валко забеляза следи от влага в очите на жреца. Нима наистина проявяваше слабост открито? Това още повече го убеждаваше, че четиримата са му казали истината — или поне това, в което искрено вярваха.

— Ние, слугите на Бялото, сме толкова далеч от светлината, че дори нямаме име за това, на което служим — каза Върховният жрец на Западните земи. — Въпреки че то е отдавна загубено във времето, ние се молим да се завърне при нашия народ. И молим за милостта му към

нашия брат, защото той прави най-голямата жертва — обърна се към Валко. — Направи го бързо и с необходимото уважение.

Лордът на Камарийн подаде дръжката на меча си на сина си. Младежът си пое дъх и с един рязък замах отсече главата на баща си.

От раната бликна оранжев фонтан, а главата на Аруке се търкулна на пода. Дългогодишните традиции на дасатите навяваха у Валко чувство на триумф. Той беше лорд на Камарийн! Вече беше... И в този момент усети нещо ново. Мрачно и ледено усещане в стомаха. Много по-силно от предишните пъти, когато се бе сблъсквал с безсмислена смърт. Някаква тъпа болка, за която нямаше име. Обърна се към отец Джувон и го погледна въпросително.

— Нарича се тъга — каза жрецът. — Това, което чувстваш в момента.

Валко усети, че очите му се навлажняват. Сърцето му сякаш беше стиснато в студени клещи.

— Нима искате да служите на това? — гласът му бе натезал от непознати емоции.

— Да — Хиреа също изглеждаше тъжен заради смъртта на стария си приятел. — Саможертвата за правилната кауза не намалява тъгата. Баща ти беше единственият брат, когото някога съм признавал. Ще мисля за него всеки ден от остатъка на живота ми.

Една сълза се стече по бузата на Валко.

— Не мога да приветствам това.

Отец Джувон положи ръка на рамото му.

— Трябва. Това ще те спаси. И ще спаси нашите хора. Знам, че ти е трудно да разбереш, но с времето ще успееш. Все пак най-трудната задача вече отмина.

— Защо изпитвам тази... тъга? — попита Валко, гледаше тялото в краката си. — Та аз на практика не го познавах.

— Той беше твой баща — отвърна Деноб. — В отминалите времена щеше да те обича като майка ти.

— Наистина ли?

— Точно за това се борим — допълни Джувон. — Време е да представим на Камарийн новия му владетел. После трябва да пратим вест на Садхарин и Карана. Пригответи замъка за пристигането на майка си, защото имаме голяма нужда от нея, млади приятелю.

Валко остави бащиния меч да се изплъзне от пръстите му и кимна, загледан в обезглавения труп. Да, наистина имаше нужда от майка си.

От далечината се носеше грохотът на теглените от мулета обсадни машини, които преодоляваха хребета. Конярите размахваха камшици и викаха, а животните се измъчваха по пътеката, която въобще не бе предназначена за подобни неща.

Фургонът, превозващ шестимата млади рицари на Ролдем, подскачаше по всяка дупка, така че пътниците бяха съвсем схванати и натъртени, когато пристигнаха. Бяха взели кораб от Ролдем до Портал Оласко. Оттам бяха продължили по реката до град Далечни предели, който лежеше между две реки, Лор и Аран, които оформяха границите на Оласко, Аранор и спорните земи на юг. Да се каже, че тези места носеха неприятности, беше съвсем меко. Особено откакто Каспар беше свален от власт преди няколко години.

— Пристигнахме, господа млади офицери — заяви коларят Алби, весел дребосък, който пушеше възможно най-евтиния и гаден тютюн. Освен това имаше досадния навик да дърдори непрекъснато, без да слуша, и пренебрегваше даже заповедите на принц Гранди да спре да пуши. Момчетата бяха решили, че вероятно е глух като пън.

Шестимата се измъкнаха от фургона и почнаха да протягат схванатите си крайници.

— Благодаря за превоза — каза Джоми.

— Няма нужда, млади сър — отвърна Алби, без да се обръща.

— Ти чуваш?! — възкликна Гранди.

— Разбира се, че чувам, млади сър. Защо решихте обратното?

— Защото наредих да спреш да пушиш тази гадост още преди часове.

Мъжът се обърна и се ухили.

— Нима трябва да слушам някакъв новак лейтенант? Армията се води от генерали и сержанти, млади сър. По-добре да запомните това веднага. Приятен ден — и дръпна юздите и потегли, като остави шестимата раздразвени офицери пред командната палатка.

— Трябва да докладваме на генерал Бърtrand — каза Серван на часовоя.

— Да, сър — отвърна той и се вмъкна в палатката.

След секунда отвътре се подаде главата на Каспар от Оласко, който ги огледа и се усмихна.

— Изчакайте малко, момчета.

— Каспар! — възкликна Тад.

— Познаваш ли го? — попита Годфри.

— Това е Каспар, бившият херцог на Оласко — обясни Зейн. — Какво ли прави тук?

— Скоро ще разберем — отвърна Серван.

Каспар се върна след няколко минути заедно с навъсен възрастен мъж, който носеше окървавен табард с герба на Ролдем. Косата му беше разчорлена, сякаш тъкмо си бе свалил шлема.

— Господа, добре дошли на фронта — каза той.

Те отдадоха чест и Гранди заговори от името на всички:

— Как да служим, генерале?

Офицерът се усмихна и равните му бели зъби лъснаха.

— Като за начало, не се оставяйте да ви убият, ваше височество. Не знам защо баща ви реши да ви изложи на опасност, но щом сте на служба, ще служите. Каспар от Оласко е в ролята на консултант, защото познава добре околностите.

— Ловувал съм по тези места — поясни бившият херцог.

— Какво да правим, сър? — попита Тад.

— Ще наблюдавате и ще се учите. И евентуално ще командвате. Засега искам да знам кой от вас е най-бързият бегач?

След продължителния път никой не се чувстваше в добра форма, но Джоми и Годфри единодушно посочиха Тад. Генералът кимна и му подаде навит на руло пергамент.

— Нагоре по пътеката, отвъд хребета, по който прекарваме обсадната техника, е разположена пехотната рота на капитан Белоа. Предай му това и изчакай отговора. Тръгвай.

Тад се поколеба за секунда, след което отдаде чест и хукна.

— Елате с мен — нареди Каспар на останалите.

Щом се отдалечиха от командната шатра, той спря и се обърна към момчетата.

— Отблъснахме пехотата на Бердак. Те май искат да си откъснат свое баронство. Ако слушате заповедите, ще оцелеете, но не си мислете, че зад тези дървета няма опасности. Особено вие, млади

принце — Каспар поклати глава. — Последния път, когато се видяхме, още ви никнеха зъби.

Гранди безуспешно се стараеше да изглежда сериозен.

— Навъртайте се около щаба, докато видим коя рота се нуждае от нов лейтенант, който да няма представа какво прави — Каспар се огледа, сякаш очакваше опасност. — Кучетата от Стегата на Бердак имат отряд лека кавалерия, но не знаем къде се намира. Бъдете нащрек, защото ако тия копелета нападнат, ще е внезапно и кърваво — забеляза, че младежите не носят оръжия. — Кой ви прати на война без мечове?

— Когато тръгнахме от университета, отец Елиас каза, че ще получим всичко необходимо — обясни Джоми. — Явно е пропуснал.

— Заведи офицерите до фургона с оръжия! — извика Каспар на един от близките постове. — Всеки от вас да вземе меч и офицерски нагръдник. Ако намерите ботуши за езда с вашия номер, също си вземете. В противен случай ще трябва да се задоволите с тези. До залез-слънце ще ни докарат коне и ще се намерят и за вас.

Момчетата отдадоха нескопосано чест и бившият херцог не можа да сдържи смеха си.

— Пъг, какво си намислил? — изръмжа той, щом момчетата се отдалечиха достатъчно.

Миранда едва се сдържаше.

— Какви ги е намислил баща ти? — извика тя на Калеп.

По-малкият ѝ син — седеше на един диван във вилата на Острова на чародея — вдигна ръце в знак, че се предава.

— Майко, никога не съм разбирал напълно вашите причини да правите едно или друго.

Миранда закрочи нервно из помещението.

— Имам мъртъв талной в Събранието и разлом, който най-могъщите магьосници на два свята не могат да локализируют. Осиновените ти деца си играят на войници с Каспар, а баща ти... пък се е запилял някъде.

— И какво да направя аз?

Миранда въздъхна и седна.

— Просто ме изслушай.

— Това го мога — усмихна се тъжно синът ѝ. Знаеше, че майка му става неспокойна, когато Пъг отсъства. Не се притесняваше от евентуалните опасности, стига по някакъв начин да можеше да поддържат връзка. Явно това ѝ даваше някаква сигурност, от която се нуждаеше.

— Дали ще ти помогне, ако отбележа, че татко е най-подготвеният човек за такава задача и на двата свята?

— Да, но и тук има много неща, които изискват вниманието му. Както и на Келеуан.

— Намирането на Лесо Варен?

Тя кимна.

— Очевидно се е поучил от грешките си. Няма и дребна следа от зли магии, която да бъде засечена от последователите на Висшия и Низшия път. За щастие строгата забрана на некромантството сред цураните ще спомогне за откриването му, ако започне да убива хора.

— Освен ако не е приел друг подход.

— Какъв?

— Може пак да опита да обсеби високопоставен благородник, като в Кеш. Така може да предизвика сериозни неприятности.

— Нека опита — отвърна Миранда. — След реформите на последните двама императори политическите борби са по-безобидни от новородени котенца. Не е имало политическо убийство от десет години, нито пък открито кръвопролитие между клановете. Напоследък там е много по-спокойно, отколкото при нас.

— Може би е по-добре да отидеш на Келеуан и да се заемеш с откриването му. Ти не си се сблъсквала с него...

— Бях на Острова, когато ни нападна! — напомни тя.

— Тъкмо щях да го кажа. Все пак си по-подготвена да го разпознаеш от всеки на Келеуан.

— Може да стоя до него и да не разбере. Може би баща ти има някакъв начин да долавя магията му, но аз не го знам...

— А може би има друг начин?

— Какъв?

— Поразпитай. Нещо може да ти подсказе. Например кой отсъства от Събранието при странни обстоятелства.

— Събранието има повече от четиристотин члена. Много ще е трудно да се проследи движението на толкова хора, свикнали

заповедите им да се изпълняват безусловно.

— Тогава провери дали някой се държи странно. Според татко обсебването на тяло изисква период на адаптация.

— Да, така е — Миранда спря да крачи, защото се сети нещо. — Книгите на баща ми за некромантство са тук на Острова.

— Ами прегледай ги. Може да ти дадат нови насоки.

— Благодаря за добрата идея — Миранда се обърна и излезе от стаята.

Калев погледна към вратата и промърмори:

— Няма за какво.

Пъг и Магнус стояха до Мартук и някакъв местен жрец. В момента изучаваха езика на дасатите, като използваша така наречените „трикове“ на Накор. Пъг беше виждал приложението на подобна магия по време на войната с цураните от един жрец на Ишап, Доминик. Присъствието на местния жрец беше необходимо, защото Накор все още не се чувстваше достатъчно подготвен.

Отне им почти час, но Пъг вече говореше гладко дасатски, макар да имаше силно главоболие. На Магнус също му беше зле и му се повръщаше.

— Това ще мине — обясни Мартук.

Единственият, който нямаше никакви проблеми, беше Бек. Младежът гореше от нетърпение да се прехвърли във второто ниво.

— Преди да потеглим, трябва да ви обясня още някои неща — каза Мартук. — Делекордия е свят, който някак си балансира между първото и второто ниво на реалност. Ипилиакците имат много спекулации и теории, но никой не знае как, кога и какво точно се е случило. Освен това не сме чували за друго подобно място.

— Пътят е необятен — каза Накор. — Обзалагам се, че някой ден ще откриете.

Пъг познаваше Накор и в никакъв случай нямаше да заложи срещу него.

— Хората, които живеят тук, са потомци на бежанци — продължи Мартук. — Преди векове, когато предците на ТеКарана взели властта, избухнала всеобща война и победените избягали тук. Подробностите са изгубени във времето — той се огледа. — С

ипилиакците може да се общува и да се постигне съгласие. Дасатите са по-различни от тях дори и от вас.

Изгледа Пъг продължително и магьосникът го разбра.

— Ти се мъчиш във всеки един момент, нали?

— Не можеш да си представиш. Боря се непрекъснато с желанието да извадя меча и да започна клане. Според възпитанието ми ипилиакците и другите раси са низши и слаби същества, които не заслужават да живеят — Мартук въздъхна. — Казват, че с времето това чувство отслабвало, и сигурно е така — успя да докара подобие на усмивка. — Напоследък издържам по няколко минути, без да искам да ви отрежа главите — след това отново стана сериозен. — Това пътуване ще е абсолютно ново като усещане. Във второто ниво няма подобие на Пътя.

— Откъде знаеш? — попита Пъг.

— Ще ти обясня, когато му дойде времето. Щом пристигнем, ще имаме време за научни въпроси. Сега трябва да се съсредоточим върху оцеляването. Запомнете, че няма път за бягство. Когато се озовете на Косриди, оставете там. Поне докато мистериозната ви мисия не завърши. И през цялото време трябва да помните, че най-опасният ипилиак е по-малка заплаха от най-нежния дасат.

— Вие ще се представяте за лечители, което е едновременно рисково и безопасно. Моралната им позиция и желанието им да помагат ги правят презрени, но това ще ви помогне да скриете евентуалните си грешки — той вдигна ръка. — Няма да говорите и да правите нищо, освен ако аз не нареда. Има безброй поводи и начини да ви убият и не бих могъл да ви защита, докато не стигнем до безопасно убежище.

— Аз ще съм воин — продължи той. — Ездач на Садхарин, едно от бойните общества, които ви споменах. Вие сте под моя закрила, защото сте ми полезни, но ако направите грешка, от мен ще се очаква да ви убия, без да трепна. Предупреждавам ви: ако се наложи, ще убия който и да е от вас, за да спася мисията. Разбрахте ли?

Те се спогледаха и Пъг се сети какво мисли синът му — че Мартук ще се озори да убие който и да било от четиримата. Никой не каза нищо, но все пак кимнаха.

— Пак повтарям: при никакви обстоятелства не говорете с никого, освен ако аз не разреша. Ще спрем в замъка на един сигурен

съюзник, където ще се доусъвършенствате, като учите и от други дасати освен мен. От там са няколко седмици път до град Косриди, откъдето ще минем по Звездния мост, през три свята, докато стигнем Омадрабар — Мартук се обърна към Пъг. — Вярвам, че дотогава и двамата ще имаме ясна представа каква е целта на това налудничаво пътуване и как то ще помогне на каузите ни.

„Можем само да се надяваме“ — помисли магьосникът.

17

ВОЙНИЦИ

Джоми размахна меча си.

Гранди, който бе в подножието на хълма, отвърна на сигнала. Момчетата бяха получили относително безопасна задача — да надзирават група ранени в тила. Джоми, Серван и Тад бяха изкачили хълма, за да проучат най-добрия път за изтегляне. Зейн, Гранди и Годфри бяха долу при каруците с ранените. Някои от по-здравите вървяха покрай фургоните, понеже теренът и без това не позволяваше висока скорост. Придвижваха се през планинска местност, осеяна с дивечови пътеки. Денят беше горещ, но слънцето хвърляше дълбоки сенки, които правеха намирането на пътя трудно. Без трите момчета, които разузнаваха, отрядът като нищо можеше да се набие в някое задънено дере. Джоми знаеше, че щом превалят последния хълм, ги очаква спускане към реката и баржите.

Конфликтът беше достигнал върхна точка на пет мили североизточно. Генерал Бъртранд и Каспар бяха разбили пехотата на Бердак. Нашествениците се бяха укрепили в една полусрутена гранична крепост. Обсадните машини на Ролдем — два малки требушета и две балисти, бяха сринали другата половина. От конницата на противника нямаше и следа и мнозина предполагаха, че вече се е изтеглила оттатък границата.

Серван се обърна към Джоми.

— Щом прехвърлим последния хълм, би трябвало да нямаме проблеми до реката. Баржите сигурно още са там... — младежът внезапно спря.

Джоми ги чу в същия момент.

— Конници!

И двамата знаеха, че ролдемската кавалерия е на фронтовата линия и подсигурява обсадните машини. Джоми се юрна надолу, на половин стъпка зад Серван и малко пред Тад, който още не бе осъзнал

какво става. Едновременно с вика му се разнесе чаткане на подкови по камъните.

Гранди, Зейн и Годфри също ги бяха чули. По-леко ранените се втурнаха да помагат на другарите си, защото всеки хванат от кавалерията на открито нямаше шанс.

Към шестимата млади офицери бяха придадени четирима стрелци и двама пехотинци. Докато Джоми се чудеше какво да прави, Серван започна да крещи заповеди.

— Ти, ти и ти — обърна се той към първите трима стрелци. — Качете се на онези скали и стреляйте при първа възможност. Хора, коне, не ме интересува — махна на четвъртия. — Иди на онази скала на десния фланг и опитай да я удържиш. Вие двамата, разпрегнете каруците и ги обърнете на една страна! По-бързо!

Джоми реши да не спори кой е по-старши, защото нямаше ясна представа какво да прави, а и мъжете очевидно слушаха Серван.

— Който може да държи оръжие, да застава зад каруците! — крещеше кралският роднина. — Останалите тръгвайте нагоре по пътеката и се скрийте, доколкото можете!

Неколцина мъже се присъединиха към защитниците, а останалите закретаха нагоре.

Серван се обърна към Гранди.

— Тръгвай с ранените — принцът се поколеба и той му изкрещя: — Върви и ги защитавай!

Момчето кимна и се подчини. Джоми знаеше, че би оказал съпротива колкото катерица, но така поне запазваше достойнството си.

Каруците вече бяха преобърнати и всички се подготвяха, доколкото могат. Освободените коне се разбягаха. Джоми се опита да отгатне откъде ще дойде атаката.

Внезапно въздухът се изпълни с бойни крясъци и свистене на стрели.

Тримата стрелци свалиха поне четирима ездаци, а когато врагът опита да се престрои, четвъртият успя да повали още двама.

Останалите се приведоха над седлата и атакуваха. Очевидно бяха наемници, защото нямаша униформи и някаква организация. Джоми знаеше, че ако успеят да ги отблъснат, вероятно ще се разбягат, и се обърна към Серван.

— Ако побегнат на север, ще ги оставим.

— Да ги оставим ли? — попита младият благородник.

— Да. Това са наемници и няма да умрат за загубена кауза.

В следващия миг враговете връхлетяха. Джоми видя как Тад посича един, а Зейн подскача и смъква друг ездач от седлото. Точно както очакваше, нападателите бързо заобиколиха каруците и той се озова срещу двама противници.

Ранените се опитваха да оказат съпротива, но врагът ги превъзходеше. Стрелците бяха свършили стрелите и вадеха дългите си ножове, защото не разполагаха с щитове и мечове. Джоми си избра по-близкия ездач и замахна, но той парира, след което прибягна до любимите на кавалерията къси удари, които не позволяваха на пехотинците да приближат, и младежът бе принуден да отстъпи. Отляво приближи друг противник и Джоми бързо приклепна и замахна нагоре. Оръжието на мъжа мина безопасно над главата му, а мечът на червенокосия нанесе сериозна рана в крака на ездача. Мъжът извика и се свлече от седлото.

Джоми скочи на коня. Беше приличен ездач и добър боец, но никога не се бе сражавал на конски гръб, дори на тренировки. Калев, Каспар и Талвин Хокинс казаха, че опитният боен кон изпълнява командите на ездача, но младежът не знаеше дали това е обучено животно, нито пък как да го управлява. Сграбчи юздите с лявата си ръка и вдигна дясната, за да отблъсне удара на първия ездач.

Замахна рязко и за малко щеше да падне от седлото. Конят се обърна на място! Лекият натиск с колената и придърпването на юздите го бяха накарали да последва движението му. Джоми смушка коня и препусна след противника си.

Той опита да се приведе, но Джоми го удари в гърба и го свали от седлото.

Обърна коня и видя, че Тад, Зейн, Годфри и Серван са притиснати от половин дузина ездачи.

Препусна като луд и се заби право между две животни. Реши да не обръща внимание на левия противник — надяваше се, че това няма да му струва главата — и се метна върху десния.

След секунда се търкаляха по земята. Джоми риташе, хапеше и удряше с дръжката на меч си, защото нямаше възможност да го размахне. Конете подскачаха разтревожено над тях и младежът се молеше да не отнесе някое копито в главата.

Удари с дръжката мъжа в лицето, но противникът му бе опитен и вероятно би издържал и на по-сериозни удари: само разтърси глава и опита да замахне, но в този миг един ботуш го изрита в слепоочието. Наемникът подбели очи и рухна.

Една здрава ръка сграбчи Джоми за яката и го вдигна на крака.

— Радвам се, че дойде да помогнеш — каза Зейн.

Джоми се обърна и замахна към един ездач, който опитваше да се измъкне. Както бе предположил, противниците се оттегляха на север.

— Оставете ги! — извика той и осъзна, че никой от малкия отряд не е във форма за преследване. Остави меча да се изплъзне от пръстите му и седна на земята. Остатъците от силата му го напускаха, сякаш се изливаха в земята.

Серван приседна до него.

— Беше на косъм.

Джоми кимна.

— Да. Ти се справи добре със заповедите и организирането. Много впечатляващо.

— Благодаря — отвърна Серван.

— Отивам да видя как е Гранди — обади се Тад.

— И аз ще дойда — каза Годфри и Джоми им кимна.

— Видях как се връза с коня си, откачалко — каза Серван. — За малко да си загубиш главата, като събаряше онзи. Другият, от сляпата ти страна, те пропусна наистина на косъм.

— Знаеш какво казват: „Пропускът си е пропуск.“

— Така е — засмя се Серван. — И как само се въргаляхте по земята. Дращене, ритане. Наистина ли опита да му отхапеш ухото?

— Хапеш каквото ти падне — отвърна Джоми. — Така им отвличаш вниманието.

Серван се засмя.

— Сега вече разбирам.

— Кое?

— За какво говореше по време на тренировъчния бой. Когато ме удари в лицето.

— За какво съм говорил?

— Че трябва да си готов на всичко, за да победиш. Фехтовката не те подготвя напълно за подобни схватки.

— Като гледам, не си ранен, така че явно си се справил добре.

Серван се засмя пак.

— Вярно. Винаги ли е така?

— Кое?

— Това чувство. Почти ми се вие свят.

Джоми кимна.

— Понякога. Радваш се, че още дишаш. Не като онези там — посочи трупове. — За момент сякаш оглупяваш съвсем.

— Аха — Серван се облегна на преобърнатата каруца.

— Друг път ти прилошава и имаш чувството, че ще умреш — Джоми си спомни измъчването на Нощния ястреб Йомо Кетлами и наведе глава. — Но най-често си уморен и просто не можеш да помръднеш.

Серван си пое дълбоко дъх.

— По-добре да организираме момчетата — изправи се и подаде ръка на Джоми.

Едрият младеж я пое и застана лице в лице с него.

— Още нещо.

— Какво?

— За онзи ден в Двора на майсторите. Значи все пак аз спечелих?

Серван се засмя и вдигна ръце.

— Не съм казал такова нещо.

— Но нали точно това каза... — започна Джоми, но Серван го загърби и почна да раздава заповеди.

Валко се приближи до широкия прозорец към вътрешния двор.

Майка му яздеше дребен варнин и беше облечена с дрехите, с които я помнеше от Криенето. Не беше сигурен какво бе очаквал, може би да носи царствена мантия или да пристига на носилка. Тя подаде юздите на един слуга и бързо влезе в крепостта.

Валко излезе от покоите, които използваше, докато слугите преустроят бащините му. Беше накарал да махнат всички лични предмети, защото все още имаше горчив привкус от убийството. Нямахме нищо общо с триумфа, който си бе представял като дете.

Майка му влезе в коридора, водещ към покоите на владетеля, и той я повика.

— Майко! Тук съм!

Изглеждаше точно както я помнеше. Висока, с горда осанка и красива. Тъмната ѝ коса беше съвсем леко прошарена по слепоочията. Разбираше защо толкова много мъже я желаят и вече осъзнаваше защо е единствено дете. Всичко беше част от план.

Имаше необичайно остър поглед, от който Валко изпитваше ужас като малък. Връзката между майка и син беше уникална за дасатите. Тя нямаше да се поколебае да загине, за да го спаси.

Тя го прегърна нежно за секунда.

— Трябва да останем насаме.

Валко посочи към покоите до тези на баща му, които бе подготвил за нея.

— Утре ще се настаня в господарските покои.

Майка му го изгледа изпитателно, но не каза нищо, докато не останаха сами. Валко понечи да заговори, но тя вдигна ръка и годините на подчинение си казаха думата. Жестовата комуникация ги бе спасявала неведнъж по време на Криенето. Тя затвори очи и прошепна няколко думи, след което отново го погледна.

— Никой не ни наблюдава.

— Значи е вярно? Наистина си Кръвна вещица.

Тя кимна.

— Радвам се да те видя жив. Това доказва, че си се превърнал в мъжа, за който се молех.

— Молила си се? На кого? Доколкото разбирам, не е било на Мрачния.

Тя кимна и му махна да седне на един стол. След това огледа стаята и поклати глава одобрително. Стените бяха от черен камък, като останалите в замъка, но Валко бе накарал две жени да ги украсят. Бяха провесили най-добрите гоблени, на пода имаше дебел килим от вълна на ахасан, а леглото бе отрупано с кожи. Освен това имаше цветя и ароматни свещи.

— Посрещането ми харесва, сине — каза тя и седна на леглото.

— Ти си ми майка — отвърна той, сякаш това обясняваше всичко.

— А ти си ми син — тя го погледна в лицето. — Освен това си син на един изключителен мъж.

Валко внезапно усети задушаваша болка в гърдите.

— Знам. Усещам някаква болка, която не знам как да нарека, когато си помисля за Аруке.

— Нарича се съжаление. Едно от многото чувства, изгубени за дасатите — тя погледна към осветеното от залязващото слънце море. — Попита ме на кого се моля. Нямаме име за тази сила и я наричаме Бялото. Дори не знаем дали е бог, или богиня.

— Мислех, че всички са били унищожени при издигането на Мрачния.

— Това се опитват да ни накарат да повярваме жреците. Защото е абсолютна противоположност на всичко, което олицетворява Мрачният.

— Имам толкова въпроси... — започна младият воин.

— Ще имаме време, но сега трябва да научиш някои неща, за да останеш жив. Бялото се използва за плашене на децата. Така карат дасатите да смятат, че е незначителен мит, който се надраства. Това е много по-добре за каузата им, отколкото ако го отричат напълно.

— Преди векове Кръвните вещици са били със същия статут като жреците в нашето общество. Жреците служели на всички богове, а не само на Мрачния. Сестринството обръщало повече внимание на природата и жизнените сили. Кръвта не е само нещото, което проливаш на арената, а основата на живота. Вещиците символизирали всичко противоположно на Мрачния и когато той се издигнал, Сестринството било анатемосано и разбито — тя го погледна решително. — Ние съществуваме в тайна от векове, сине. И се мъчим с всички сили да попречим на замислите на Мрачния.

— Според мен сте се провалили — Валко се облегна назад. — По време на Криенето ти ме учеше на много неща. Сега разбирам, че си ми подхвърляла парченца. Когато се подредят по един начин, те показват картина, но ако ги погледнеш от друга страна...

Тя кимна.

— Мъдри думи за толкова млад мъж. Ти си този, когото очаквахме, Валко от Камарийн. Кръвните вещици те очакват от векове, защото има пророчество, което никой извън Сестринството не знае напълно. Баща ти, Деноб, Хиреа и другите, които служат на Бялото, са

запознати само с част от него. Ти си първият, който ще чуе целия текст — майка му направи пауза, сякаш обмисляше как да започне, след което се усмихна. — През отминалите векове е имало равновесие и всичко е вървяло както трябва. Но за да съществува това равновесие, се води постоянна битка и съответно то се променя.

— Когато силите на Мрачния се надигнали, насреща им се опълчили последователите на другите богове, чиито имена вече са изгубени — продължи тя. — По време на Великото прочистване на всеки дасат бил даден избор: да почита Мрачния или да умре. Мнозина избрали смъртта, защото осъзнавали, че ги очаква тъжен и отчаян живот.

— Но Мрачният винаги е бил върховен — прекъсна я Валко, след което сведе глава. — Говоря прибързано.

— Така си научен. По време на Криенето имаше неща, които не можеш да ти обясня, за да не се изгървеш пред някого. Тези вярвания са така насадени, че има майки, които биха рискували децата си, за да предупредят жреците за подобно богохулство.

Валко се изправи и тръгна към прозореца, клатеше глава.

— Имаш да учиш още много — каза майка му. — След една седмица трябва да поканиш всички садхарини на празненство по случай издигането ти като лорд на Камарийн. Дотогава трябва да разбереш напълно какво се очаква от теб през следващите години. Имаш възможност, която не се е откривала пред никого от падението на расата ни.

Валко погледна навън и се намръщи.

— Пророчеството, за което говореше?

— Да, сине. Ще ти го обясня подробно, наред с останалите неща. Защото според него скоро ще настъпи промяна и ние трябва да се подготвим. Знаем, че някой ще се изправи и ще предизвика Мрачния, и ще бъде наречен Богоубиеца.

Валко пребледня.

— Аз ли...

— Ти не си Богоубиеца, сине. Но ще трябва да проправиш пътя му.

— Как?

— Никой не знае — тя се изправи и застана до него. Слънцето се бе скрило зад облаците. — Днес е хубав ден, но мисля, че утре ще

вали.

— И аз мисля така. Какво ще правя, докато науча задачата си?

— Ще играеш ролята, която ти е отредила съдбата — ще си владетел на Камарийн. Вече изпратих вест и скоро ще започнат да идват мои сестри. Някои млади и красиви, други с привлекателни дъщери. Всички ще са умни и ще знаят повече от останалите жени, които би срещнал. Ще направиш много синове, Валко. Освен това в момента много синове на Сестринството се издигат в бащините си имения. Когато дойде времето и се появи Богоубиеца, ние ще се надигнем и ще унищожим жреците, ТеКарана, дванадесетимата карани и ще освободим дасатите.

Валко беше поразен. Умът му едва побираше подобна концепция, камо ли начините за нейното постигане. Детето в него знаеше, че ТеКарана е най-върховен сред смъртните, благословен от Мрачния, и армиите му владееха Дванадесетте свята. Империята съществуваше от хиляда години...

Той подпря чело на стената.

— Идва ми в повече.

— Затова ще караме полека, сине. Ще вечеряме, а след това ще поговорим и ще се наспим добре.

Валко си пое дъх и я погледна.

— Има нещо, което искам да знам още сега.

— Какво?

— Разкажи ми за баща ми — каза Валко със странна влага в очите.

18

ПИР

Гранди се смееше.

Принцът на Ролдем беше пиян. За пръв път му позволяваха да яде и пие като голям. Момчето беше на четиринадесет и не му трябваше много ейл.

Останалите бяха все по-големи, а момчетата от Острова на чародея си пиеха стабилно от две години. Петимата, заедно със Серван и Годфри, наблюдаваха младия принц с неприкрито задоволство. Гранди беше изкарал следобедната схватка в относителна безопасност, но заповедта да пази ранените му даваше чувството, че е участвал много по-сериозно, и той празнуваше отблъскването на врага с не по-малко плам от най-коравия ветеран.

Стояха около един огън до генералската шатра и слушаха разказите на бойците за сутрешния щурм на старото укрепление. Командирът на войниците от Бердак бе усетил безпомощното си положение още преди първият изстрел на требушетите да събори една от укрепените му позиции и се бе предал. Както се случваше при подобни лесни победи, историите ставаха все по-забавни с напредването на нощта и изпития алкохол. Накрая шестимата младежи останаха сами.

Каспар беше помогнал в преговорите на генерал Бъртранд и сега победените лагеруваха на половин миля, под охрана. На сутринта щяха да си тръгнат — без оръжията си и всичко по-ценно. Офицерите щяха да бъдат задържани за откуп. Такава беше цената за защитата на Аранор.

Новата провинция на Ролдем имаше дългогодишни връзки с кралството, но бързата му реакция бе изненадала нашествениците.

Каспар познаваше Бъртранд, защото той бе служил под командването на настоящия рицар-маршал на Опардум Куентин Хавревулен. Мъж, избран лично от бившия херцог да води армията му.

Каспар излезе от шатрата и седна на един пън до Серван.

— Добро пиршество сте заформили.

Джоми се засмя под влиянието на алкохола.

— Интендантът носеше провизии за месец и не искаше да ги мъкне обратно до Опардум.

— Правилно. И без това повечето щеше да се развали по пътя до... там — беше на път да каже „дома“, защото цял живот бе живял в Оласко, допреди три години.

Погледна шестте момчета от университета и каза:

— Днес се справихте добре. Копелетата, които ви нападнаха, бяха в лошо настроение и искаха да си го изкарат на някого, преди да побегнат. Убихте шестима и ранихте още толкова — усмихна се на Серван. — Най-доброто е, че не загубихте никого. Само двама ранени. Отлична работа.

— Заслугата е на Серван — каза Джоми. — Той организира всичко за секунди. Сякаш цял живот само това е правил.

— Всички свършихме своето — отвърна другият младеж. — Никой не се огъна.

— Това е добре, защото скоро ще имаме нужда от добри командири.

— Защо? — попита Годфри. — Нима ще воюваме с Бердак?

Каспар поклати глава.

— Не, млади приятелю — и погледна тъжно в мрака. — Скоро всички ще воюват.

Годфри понечи да зададе нов въпрос, но видя предупредителния поглед на Джоми и замълча.

— Като бях момче, баща ми ме доведе тук на лов — каза Каспар. — След това съм идвал още няколко пъти.

— Сигурно е странно да се завърнеш — обади се Тад. — Искам да кажа, вече като не си херцог.

Каспар се усмихна.

— Животът често си прави шеги с нас, Тад. Правим си планове, но съдбата невинаги се съобразява с нас — той се изправи и погледна грейналото лице на младия принц. — А вие, млади господарю, ще имате много тежка сутрин, ако не спрете ейла. Препоръчвам ви да пийнете повече вода, преди да си легнете — обърна се и влезе в шатрата, без да изчаква отговор.

Джоми се прозя.

— Май е по-добре да си лягаме. Сутринта ще тръгнем на поход.

— Какво искаше да каже с това, че всички скоро ще воюват? — обади се Годфри.

Зейн, Тад и Джоми се спогледаха. Червенокосият младеж сви рамене и никой не отвори уста. Гранди се олюляваше и се усмихваше неразбиращо, но като видя угрижените лица на останалите, помръкна.

— Ела да ти намерим вода, малкият — каза Джоми и се изправи. — Каспар е прав. Утре ще имаш тежък махмурлук.

Ездачите на Садхарин удряха с юмруци по дървената маса и викаха одобрително. Новият владетел на Камарийн бе поканил останалите водачи на обществото, за да отпразнуват издигането му.

Наруийн го беше инструктирала подробно какво трябва да свърши, след като бащиното му тяло бе положено в семейната гробница. Бяха изпратили официално писмо до Карана в град Косриди, за да бъде одобрен. Според майка му това беше само формалност. След това трябваше да се изпратят писма до всички роднини, което отново беше формалност. Накрая идваше ред на поканите до садхарините, които всъщност бяха най-важни. Бойното общество можеше да влияе на имперската политика, да променя баланса между фракциите и да унищожавя фамилии. Наруийн му бе споменала за четирима Ездачи, които имаха подходящи дъщери. Тази нощ Валко трябваше да избере една и да ѝ направи дете. Майка му се бе заела с плана още преди разсъмване. Кръвните вещици разполагаха със специални умения, чрез които да определят пола на бъдещите деца. Две момчета, а след това две момичета — това се искаше от него засега.

Тяхното Криене нямаше да е като другите. Вече бяха направени приготовления и щяха да имат на разположение лечители, вещици и няколко доверени воина, които да ги пазят от прочистване. След двадесет години в Камарийн щяха да се появят десетина силни синове и дъщери и възходът на Валко щеше да започне.

Младежът стана и се провикна:

— Да живеят садхарините!

Петдесетте лорда удариха още по-силно по масата и нададоха боен вик.

— Да живее лорд Валко! — извика лорд Андарин от Кабескоо.

Валко вдигна бокала с вино и го пресуши. Майка му се бе погрижила да е добре разрежено. Останалите лордове можеха да се напиват на воля, но синът ѝ трябваше да остане трезвен.

На масите под тях седяха жените и дъщерите и наблюдаваха мъжете с нескрит интерес. Много от момичетата се опитваха да привлекат погледа на младия владетел.

Но Валко гледаше само майка си. Тя се движеше между гостите и се грижеше всичко да е наред. Спря до дъщерята на лорд Макара и я потупа по рамото. Младежът не трепна, но разбра, че това е момичето, с което трябва да си легне. Огледа я. Беше привлекателна и го гледаше хищно. Щеше да е доволна, ако ѝ позволяха да обяви зачеването. Баща ѝ нямаше нищо против да се съюзи с издигащия се млад владетел. Вероятно смяташе, че ще може да го използва, без да осъзнава, че ще се случи обратното.

Валко огледа помещението и се усмихна. Пиршеството беше в разгара си. Изведнъж той като че ли забрави уроците на майка си. Искаше вино!

Обърна се да поръча нова кана, но една нежна ръка го задържа. Майка му някак бе успяла да засече промяната в настроението му.

— Време е за забавлението, сине — прошепна тя в ухото му.

Валко я изгледа за момент и кимна.

— Лордове! — провикна се той. — Време е за забавления!

Вратите се отвориха и няколко слуги внесоха голям керамичен съд. След това домъкнаха овързан младеж, който се дърпаше яростно.

— Това момче се е промъквало към замъка на баща си — заяви Валко с усмивка. — Снощи се е хванало в примка за вадун!

Съобщението предизвика смях. Тревопасното животно беше глупаво и се улавяше лесно. Ценяха кожата му, но нанасяше сериозни щети на овощните дървета. Младежът трябваше да е много невнимателен или глупав, за да се хване в примка.

— Пуснете ме! — изкрещя той, докато го тикаха в гърнето. Беше готов да се бори със зъби и нокти, но слугите го натикаха така, че коленете му опряха в брадичката. Беше невъзможно да се измъкне без помощ, а никой нямаше да му я предложи.

— Ти си животно! Не заслужаваш да се биеш като мъж. Затова ще умреш като животно!

Младежът започна да крещи несвързано. Гостите се засмяха, защото безнадеждната му съпротива бе комична. Валко даде знак и слугите започнаха да изливат върху младежа ведра с вода. Той започна да плюе и да кашля, което предизвика нов смях.

— В стари времена е било забавно да се постави дете във вода и бавно да се вари. Вече нямаме нужда от огън, защото има вещества, които ще свършат същата работа — Валко даде знак на двама слуги и те изсипаха съдържанието на две торби във водата и се дръпнаха.

Реакцията започна мигновено и водата закипя. Яростните викове на младежа преминаха в отчаяни писъци.

Част от течността пръсна върху един стоящ наблизо слуга и той започна да се гърчи от болка.

Гостите се смееха неконтролируемо. Колкото повече пицеше пленникът, толкова повече се радваха. По раменете, врата и лицето на младежа се появиха оранжево-червени мехури.

Писъците продължиха почти четвърт час. Валко видя как с приближаването на смъртта гостите настръхват. Жените вече галеха телата си, а мъжете горяха от похот.

Майка му беше права. Единична смърт в подходящ момент бе по-впечатляваща от кръвопролитията, които обикновено съпътстваха подобни събития. Разкъсването на половин дузина Низши от заркиси разсейваше тълпата, за разлика от единичната добре предложена смърт, която приковаваше вниманието.

— Попитай дъщерята на лорд Макара дали ще се присъедини към мен — нареди Валко на един слуга. Мъжът отиде при девойката и зашепна в ухото ѝ. Очите ѝ грейнаха гладно, ръцете ѝ мачкаха роклята. Валко знаеше, че би му позволила да я обладаете направо тук, пред цялата компания.

Някои от лордовете се бяха изправили и стояха до жените, с които щяха да си легнат тази нощ. Щеше да има много декларации и много синове щяха да се завърнат в бащините си замъци в резултат на тази вечер. Само Валко, майка му и още неколцина знаеха, че тези връзки са нагласени от Кръвните вещици и че всяко дете, заченато тази нощ, ще стане слуга на Бялото.

Беше му трудно да мисли за Бялото сред цялата тази кръвожадност и похот.

— Слабак — усмихна се Валко, когато младежът издъхна.

— Той не се опитваше да прекоси земите на Камарийн, сине — прошепна майка му. — Идваше в този замък. Беше син на Аруке и твой брат.

Валко усети странно пробуждане и изви рязко глава. Срещна погледа на майка си с толкова смесени чувства, че се чудеше дали ще издържи да не я удари. Нежното ѝ докосване го накара да се стегне.

— Ако беше постъпил другояче, щеше да изглеждаш слаб пред гостите. Щеше да покажеш, че не си достоен за владетел на Камарийн. Трябва да знаеш цената на това, което правиш. Борбата ни тепърва започва и ще трябва да изтърпиш много по-големи болки — тя го погали по бузата, както правеше, когато беше малък. — Забрави всякакви мисли за кръв, страдание и болка. Иди и създай силен син тази нощ.

Валко потисна объркването си и отиде при девойката, която го очакваше до вратата на залата. Прегърна я през кръста и я притисна без нежности. След това я хвана за ръка и я поведе към спалнята си.

Вечерята беше странна. Пъг и Мартук стояха в двата края на масата. Наоколо обикаляха ипилиакци със странни дрехи и прислужваха мълчаливо.

Мартук настояваше да вечерят така през последната седмица преди да тръгнат, защото по този начин щяха да свикнат с порядките на дасатите.

— Храната не е точно като на Косриди, но е подобна. Достатъчно, че ако ви поднесат традиционно ястие, да не се изненадвате. Слугите играят ролята на Низши, така че ги наблюдавайте внимателно. Едва ли ще се озовете на такава маса, защото само воините вечерят така. Мъжете и жените се хранят заедно само ако са сами, например след секс.

Пъг кимна. Мартук беше добросъвестен учител и обръщаше внимание на хиляди подробности. Магьосникът просто не можеше да си представи по-добър инструктор.

От седмици изучаваха езика и наизустяваха историята, която бяха измислили. Тримата щяха да са лечители, служещи на Мартук, а Бек щеше да е син на дребен благородник, тръгнал на поклонение към Омадрабар. Това не беше рядко срещано, особено сред младите воители,

които се гласяха за жреци. В Омадрабар беше великият храм на Мрачния, в който обитаваше живият бог.

Пъг се притесняваше за Бек, въпреки че Накор твърдеше, че го държи под контрол. Младежът се бе променил на Делекордия и Пъг се чудеше как ли ще реагира във втория кръг. В много отношения се бе превърнал в дасат. Трябваше да му показват нещата по веднъж и ги заучаваше мигновено.

Накор отдавна бе отбелязал, че у Бек има нещо необичайно и неземно, може би дори частица от Безименния. Но може би мракът идваше от Мрачния бог на дасатите. Пъг мразеше да е обграден от толкова неизвестни, но поне той трябваше да оцелее, инак нямаше как да изпрати съобщение до себе си.

Тревожеше се за Накор и Магнус, защото помнеше сделката с Лимс-Крагма. Щеше да гледа как всичките му близки умират, включително децата му. Всеки ден се надяваше, че това време е още далече. Вече се чудеше дали няма да загуби Накор и сина си в тази налудничава мисия.

Стегна се и загърби тревогите си, защото знаеше, че няма смисъл да се хаби емоционално и физически за нещо, което не може да контролира. Всеки член на Конклава доброволно се подлагаше на опасност в името на възвишената им цел. Въпреки че Пъг знаеше това, не му ставаше по-леко.

Мартук щеше да е в ролята на васал на измисления баща на Бек. Дасатските съюзи бяха толкова комплексни, че само архиварите от Залата на предците можеха да назоват всеки лорд, клан и бойно общество.

— Мартук, ти каза, че ще си Ездач на Садхарин. Това истина ли е, или само ще се представяш за такъв?

— Наистина съм от това общество — отвърна старият воин. — То има дълга и славна история сред нашия народ. Освен това много от членовете му симпатизират на нашата кауза — той обели един плод помба и ухапа сочното му месо. — Агентите на Мрачния ще се радват, ако го разберат. Ако разкрият, че един от садхарините служи на Бялото, цялото общество ще бъде унищожено. Те Карана на Омадрабар може да нареди цял регион от Косриди да бъде изпепелен, за да премахне „инфекцията“. Хиляди биха намерили смъртта си.

— Бялото ли? — попита Пъг. — Какво е Бялото?

— Дълга история, или по-скоро поредица от дълги истории — отвърна Мартук. — Преди векове вселената се управлявала от две сили, Бялата и Мрачната.

— Аха — включи се Накор. — Добро и зло.

— Вие си ги наричате така — сви рамене Мартук. — На мен тези концепции са ми малко мъгляви, макар да ги приемам за верни. За нас Бялото е нещо, от което трябва да се боим. Болест на дасатското общество. По време на Криенето майка ми ме плашеше, че ако не слушам, Бялото ще ме вземе.

Засмя се на спомена.

— Какво ли би помислила сега? Бялото е организация, но също така вярване, че има нещо повече от безсмислените кланета и прочиствания. Ние имаме някои от нещата, които смятате за цивилизовани — песни, литература, изкуства. Ипилиакците ги приемат наготово, както и вие, хората. Когато за пръв път видях книга, различна от религиозна доктрина за могъществото на Мрачния, не повярвах на очите си. Що за безумец би седнал да пише измислици за забавление на останалите? Или пък музика, която да не е боен марш? Низшите имат песни за работа, но да седнеш да слушаш музика за удоволствие? Много странно... Дойдох тук, за да проуча тези неща, Пъг. И като най-комуникативен сред дасатите бях избран за ваш водач.

Пъг отново изпита усещането, че дасатът има още нещо наум.

— Кой те изпрати?

За пореден път получи същия отговор.

— Ще ти обясня, когато му дойде времето. Не сега — тонът на Мартук не търпеше възражения.

— Разбрах — каза магьосникът. Знаеше, че при дасатите всичко е внимателно премислено. Те бяха най-опасните смъртни същества, с които се бе сблъсквал. Бяха по-бързи от хората, по-свирепи от троловете и по-смели от цуранските бойци. Освен това притежаваха убийствен инстинкт. Смъртта беше решение за повечето им социални проблеми и той се чудеше как подобно общество е успяло да оцелее.

Според Накор злото бе лудо по същността си. В такъв случай дасатите бяха най-лудите същества в две вселени. От думите на оракула и Мартук излизаше, че те невинаги са били такива. Издигането на Мрачния беше обгърнато в митове, но се бе случило сравнително

късно в историята на расата. Дотогава дасатите очевидно са били миролюбиви и продуктивни, също като ипилиакците.

— В нашата история има период, известен като Войните на хаоса. Тогава смъртните и низшите богове се опълчили на висшите. Знаем съвсем малко за това време. Дали и Мрачният се е издигнал след такъв конфликт? — попита Пъг.

— Да. Победителите пишат историята, а жреците не правят разлика между канони и наука. Техните писания са историята, която познаваме. Разликата с това, което знам аз, идва от архивите на ипилиакците, които датират отпреди бягството им от Омадрабар.

— Бих искал да ги разгледам, ако имаме време.

— Наистина ще е разумно да го направиш през следващите дни.

— А ти как дойде на Делекордия?

— Това е история за друг път и трябва да бъде разказана от друг. Но все пак ще споделя малко. Преди двадесет и пет години бях като всеки млад дасатски воин. Оцелях по време на Криенето, стигнах имението на баща ми и победих в изпитанието на арената. Бях приет сред Садхарин и служех вярно. Преследвах деца и майки по време на прочистванията, съвкупявах се с жени за политическа изгода и бях готов да отвърна на призива на Карана.

— Помогнах в потушаването на два така наречени бунта и три пъти участвах в кампании срещу други бойни общества. Имам шест тежки рани и толкова леки, че не помня всичките. Много от синовете ми оцеляха. Намерих и жена, която ме задоволява, и когато синът ни се появи, я повиках да живее с нас. Имахме това, което наричате „семейство“. Дасатите нямат такава концепция, но аз бях щастлив семеен човек — той замълча за момент. — После се случи нещо и животът ми се промени напълно. Вече не можех да мисля за себе си според стандартите на нашата раса и оттогава се опитвам да променя останалите. Жена ми ми липсва. Синовете ми управляват добре имението и живеем в относителен мир — той остави обелките на плода, обърса пръстите си и продължи с горчив тон: — Всичко си е наред. Умират единствено невинните.

Пъг не каза нищо.

Мартук се подсмихна.

— Знаете ли, че в дасатския няма дума за „невинност“? Най-близката е „неокървавен“, което означава, че някой още не е отнел

живот — той поклати глава и посегна за виното си. — За да има невинност, трябва да се обясни концепцията за вината. Още една дума, която нямаме. Ние говорим за „отговорност“. Вероятно защото виновните са вече мъртви... отвърне. Извинете ме. Пих твърде много — воинът се изправи и погледна Пъг. — Архивът е надолу по улицата, от лявата страна. Нормална сграда със синьо знаме с бял кръг пред входа. Иди там и ще ти покажат каквото поискаш. Ще се видим привечер.

— Странно — обърна се Магнус към баща си, щом дасатът излезе.

— Много — отвърна Пъг. — От негова гледна точка...

— Вие сте слаби и заслужавате смърт — довърши Бек безпристрастно.

— Баща ми едва ли е слаб — каза Магнус. — Нито някой от нас.

— Не говорех за него — отвърна младият воин. — Става дума за хората. Вие сте слаби и заслужавате смърт.

Пъг забеляза, че младежът казва „вие“, а не „ние“. Погледна Накор, но исаланецът само поклати глава.

— Татко, мисля, че и аз ще се оттегля — каза Магнус. — Искам да медитирам, преди да си легна.

Пъг кимна и младият магьосник напусна помещението. Слугите все още стояха в готовност и очакваха масата да се опразни.

— Бек, хайде да се разходим — обади се Накор.

Ралан скочи с готовност.

— Обичам да се разхождам из този град. Има много интересни неща.

Пъг и Накор го последваха през вратата.

— Явно адаптацията ни е приключила напълно — каза Пъг и си пое дъх. — Въздухът мирише също като в Крондор и Кеш.

— Даже по-добре — допълни Накор. — Миризмата на пушек и боклук е видимо по-слаба.

— Според всичко видяно, ипилиактите са по-напреднали от хората.

— Да — обади се Бек. — Много красив град. Сигурно ще е забавно да го видиш как гори.

— Едва ли — отвърна Накор рязко. — Пожарите са еднакви.

— Но помисли си колко по-голям би бил този!

— Може би в него има частица от Прандур — каза Пъг, визираще бога на огъня, познат още като Унищожителя на градове.

Накор се засмя.

— Бек, искаш ли да видиш нещо ново? Наистина ослепително?

— Да, много. Това наистина е интересно място, но напоследък ми стана скучно от цялото това мотаене и говорене.

— Пъг, можеш да отидеш в архивите и утре. Искам да ти покажа нещо — тръгнаха през града, като кимаха на минувачите, които понякога ги гледаха странно. От друга страна, Кастор и Мартук им бяха обяснили, че тук няма много посетители от други светове.

Стигнаха източната порта и Накор посочи напред.

— Зад онзи хълм.

— Какво искаш да ни покажеш? — попита Пъг.

— Изчакай — отвърна дребният комарджия с игрив блясък в очите.

Изкачиха хълма и видяха това, за което говореше. В далечината се издигаше блестящ светлинен лъч и изчезваше в нощното небе.

— Какво е това? — попита Бек.

— Звездният мост — отвърна Накор. — Мартук каза, че се виждал в по-ясните нощи. Това е град Десоктия, от него ипилиактите пътуват до свят, наречен Ясмадин. Разбрах, че това е същата магия, с която ще пътуваме между дасатските светове.

— Колко отдалечен е този град? — попита Пъг.

— На около двеста мили по въздух.

— В такъв случай този мост трябва да е много голям — каза Бек.

— Или много блестящ — допълни Пъг.

Загледаха мълчаливо яркия светлинен мост, който щеше да ги отведе в друга реалност.

19

КОСРИДИ

Мартук вдигна ръка.

Всички погледи бяха приковани в него. Четиримата човеци и дасатът стояха в широко помещение в място, което напомняше на магическата академия в Звезден пристан. Пъг бе изкарал последните дни в архивите и бе научил още много неща за дасатите. За съжаление повечето документирана история обхващаше периода след пристигането на Делекордия.

Както бе очаквал, отношението на ипилиакците към дасатите беше като на роби към потисник. Въпреки оскъдната информация Пъг се чувстваше готов, доколкото бе възможно, за това невероятно пътуване.

Помещението беше доста голямо и се използваше за социални събития. Ипилиакският магьосник им беше казал, че ще могат да осъществят прехвърлянето без никакви пречки. Бе се опитал да обясни подробно какво точно ще се случи, но дори Пъг, с целия си опит, не разбираше повечето неща.

— След малко ще започнем прехвърлянето — каза Мартук. — Изживяването е неописуемо. Аз съм го правил десетина пъти и всеки път казвам, че ще е за последно. Готови ли сте?

Пъг беше хванал Накор, който пък държеше Бек. Магнус беше застанал от другата страна и се държеше за Мартук. Дасатският воин беше обяснил, че ще пътуват през пространство, наречено „сивота“, където сетивата им ще са объркани. Пътуването траело само няколко мига, но човек имал чувството, че времето е спряло.

Местният магьосник, който надзираваше прехвърлянето, се бе опитал да обясни на Пъг, Накор и Магнус какво да очакват. Бек не се интересуваше от подобни неща и нямаше търпение да отиде на „следващото място“.

— Готов съм — каза Пъг и пое дълбоко дъх.

Мартук кимна и магьосникът подкара финалния напев на започнатото преди час заклинание.

Внезапно помещението изчезна. Пъг опита да си поеме дъх, въпреки че нямаше въздух. Познаваше това място! Беше идвал и преди! Тук го бе довел Макрос след затварянето на цуранския разлом в края на войната. Сега разбираше предупреждението на Мартук. Посегна с мислите си и заслони останалите, така както бе направил Макрос преди години.

Веднага усети мислите на Магнус. „Татко, къде сме?“

„В пространството между моментите. В тъканта на вселената. В самата бездна.“

— Може да се говори — обади се Накор. — Но пък не виждам нищо.

Пъг и останалите внезапно се появиха.

— Как? — възкликна Мартук.

— Бил съм тук и преди — обясни Пъг и се обърна към Магнус. — Дядо ти ме доведе. Това е бездната, където са се били боговете през Войните на хаоса.

— Никога не е продължавало толкова — обади се Мартук.

— Може би защото сме петима — предположи Бек, който явно бе очарован от преживяването. В бездната нямаше нищо: нито светлина, нито звук, нито усещане.

— Благодаря за това, Пъг — каза Мартук. — Предишните прехвърляния бяха студени и болезнени.

— Като пристигнем, няма да ни е приятно — отвърна магьосникът. Прехвърлянето се задейства, сякаш за да потвърди думите му. Сякаш всяка частица на разума и тялото опитваше да се изтръгне. Пъг зърна за момент нещо, докато пропадеше към света на дасатите. Опита да проследи движението, но бездната го погълна физически. Внезапно се озова на пода в помещение от черен камък.

Бяха на Косриди.

Пъг дишаше като след тежък спринт. По всеки нерв от тялото му течеше болка. Всички се държаха за ръце като при тръгването от Делекордия.

Магьосникът залитна леко, щом се пусна от Накор и Магнус.

— Имаше нещо...

— Какво? — попита Накор необичайно тревожно.

— Нещо. Ще говорим после.

Пъг се огледа и примигна няколко пъти, сякаш имаше нещо нередно с очите му. Осъзна, че в още по-голяма степен, отколкото на Делекордия, вижда неща, които не са пригодени за човешки ум. Навсякъде имаше отсенки от цветовете и пулсиращи енергии. Помещението беше като на Делекордия, но тук всяка промяна караше камъка да блести с различни цветовете. Ефектът беше поразителен.

В този момент осъзна, че не са сами. В стаята ги очакваха мъж и жена. Жената имаше царствено излъчване. Високите вежди и правилният нос я правеха привлекателна въпреки неземните ѝ черти. Имаше котешки очи и месести устни.

Мъжът беше с доспехи и изглеждаше съвсем млад. Жената огледа Магнус и леко повдигна вежди.

— Сине, този изглежда почти като дасат. Даже е красив. Жалко, че не е воин.

Пъг погледна сина си и заклинанието, което бе наложено върху него. Виждаше Магнус хем нормално, хем като дасат, сякаш двата образа бяха наложени един върху друг. Височината и чертите на лицето явно го правеха красив според представите на тази раса.

— Аз съм лорд Валко — каза младият мъж и пристъпи напред. — Това е моят дом. Добре дошли, макар че, признавам, ми е трудно да не ви убия. Има нещо, което ме дразни в присъствието на чуждоземци. Въпреки това ще се опитам да потисна тези импулси.

— Смятайте това за най-топлото посрещане, което ще получите, приятели — каза Мартук и се обърна към Валко. — Аз съм Мартук, лорд на Сетвала. Яздя със Садхарин.

— Добре дошъл, Ездачо на Садхарин! — поздравът се стори искрен на Пъг. Двамата се прегърнаха и изпълниха ритуално ръкостискане, хващайки китката на другия. След това младият лорд се обърна към Бек.

Ралан Бек стоеше с наведена глава и го гледаше изпод гъстите си вежди. Очите му светеха като въглени и изражението му бе доста хищно.

— Мартук, може ли да го убия? — попита Бек.

Беше облечен като воин и влизаше в ролята си. Мартук поклати глава и каза:

— Това е нашият домакин.

— Аз съм Бек! — извика Ралан, сякаш се бе упражнявал цял живот. — Служа на Мартук от Сетвала и яздя със Садхарин! — усмихна се като вълк и посочи Валко. — Господарят ми казва, че не може да те убия и да взема жената до теб. Ще се подчиня и ще контролирам желанията си.

— Този откачен ли е? — попита Валко.

Майка му се засмя.

— Липсват му маниери, но играе добре ролята на млад воин — потупа сина си по рамото. — Повечето младежи не получават възпитание като твоето. Държането му ще служи добре на тези... лица.

Пъг разбираше избора ѝ на думи. Не ги нарече Низши, но не бяха и точно дасати.

— В момента е полунощ — каза Валко. — Имате ли нужда от почивка?

— Не — отвърна Мартук. — Трябва ни информация. Нещата са много по-сериозни, отколкото очаквахме.

Пъг реши, че става дума за талноя. Всеки път, когато се опиташе да спомене за него, го прекъсваха.

— Да се оттеглим в покоите, където ще можем да поговорим свободно — предложи жената.

Валко изглеждаше напрегнат. Пъг беше учуден колко бързо е взел да разчита израженията по лицата на дасатите. Отчасти това се дължеше на обучението, а останалото идваше от заклинанията на ипилиакския магьосник.

— Те изглеждат като Низши, а трябва да ги третираме като гости! — каза младият лорд на Камарийн.

Това беше очевидна обида.

— Не се подлъгвай по външния вид — каза майка му. — Всяко от тези... лица притежава огромна мощ, в противен случай нямаше да е тук. Всеки от тях е по-могъщ и от най-опасните жреци. Запомни това.

Без повече думи, Валко се обърна и тръгна, сякаш очакваше всички да го последват. Пъг погледна Мартук, който показа с жест, че първо ще тръгнат двамата воини, а след това господарката на замъка. Всички трябваше да свикват с новите си роли в обществото.

Пъг се помоли на всички богове, които го чуваха, да успеят да оцелеят след това пътешествие.

Нищо от уроците на Делекордия не ги бе подготвило за преживяването на Косриди. Дори в относително безопасния замък на лорд Валко усещанията бяха поразителни. Пъг прокара ръка по една маса и се зачуди на вида ѝ. Принципно изглеждаше направена от дърво, като всяка нормална маса на Мидкемия, но сетивата му казваха друго. Тук камъните и дървесината изглеждаха по същия начин, но пулсираха от енергия, сякаш бяха живи. Освен това излъчваха глад. Пъг имаше чувството, че масата иска да погълне енергията му през пръстите.

— Невероятно — каза той, докато чакаха в покоите, отредени им от домакина.

— Да, и аз реагирах така, когато за първи път отидох на Делекордия — каза Мартук. — Почти не можех да помръдна от почуда. От наша гледна точка, вашата реалност е толкова искряща и топла... Може да е фатално, ако нямаш дарбата да се концентрираш. Все едно опитваш да чуеш един разговор в огромна зала, пълна с говорещи. В началото трябва голяма концентрация, после става по-лесно.

— Защо някой от вашия свят би искал да нахлуе в първото ниво? — попита Накор.

— Защо всеки човек и всяка нация прави по нещо, което останалите смятат за налудничаво? — Мартук сви рамене. — Имат си причини. Затова ли сте тук? Страхувате се от нашествие?

— Може би — отвърна Пъг. — В началото имахме подобни притеснения. Но сега смятам, че твоята раса не заплашва нашия свят.

— Може би е време да говорим по-откровено — дасатският воин все още бе с бронята си и седеше на стол, а останалите се бяха настанили по дивани с възглавници. Бек зяпаше през прозореца, сякаш не можеше да се насити на гледката. Пъг разбираше очарованието му. Съпътстващата изгрева непрекъсната промяна на цветовете пленяваше окото. Дори най-дребният детайл в тази реалност си играеше с въображението. Пъг също бе усетил, че се захласва по гледката. Беше

красиво, но трябваше непрекъснато да си напомня, че и най-дребното нещо, на което се натъкнат, може да е смъртоносно опасно.

— Ще се радвам на такъв разговор.

— Не бива да споменавате за талноя на вашия свят, докато не се срещнете с Градинаря — каза Мартук.

— Градинар? — попита Магнус. — Това име ли е, или титла? В нашия свят думата означава човек, който се грижи за растения... в градина.

— И тук е същото. Така го наричаме, за да не узнаят другите кой е всъщност.

— И кой е той? — попита Накор направо.

— Нашият водач, поради липсата на по-добър термин. Но по-хубаво Наруйин да ви обясни. Тя го е виждала, за разлика от мен.

— Той е твой водач, но никога не си го срещал?

— Нещата са сложни. Сред нас винаги е имало такива, които не могат да приемат ученията на Мрачния за единствената истина. Предполагам, че и при вас има хора, които постоянно се борят с общоприетото.

— Естествено — каза Пъг и погледна сина си. — Особено към края на детството. Питай който и да е родител.

Магнус се усмихна леко. Беше наследил твърдоглавието на майка си и бе имал не един спор с баща си, преди да оцени мъдростта и знанията му.

— Ние нямаме детство като при вас — отвърна Мартук. — Но предполагам разбирате за какво говоря. Който оспорва ученията на Мрачния, бива убит. Така че всички бързо се научават да си траят.

— Но в нашето общество винаги е имало непокорни фракции, сред които Кръвните вещици са най-известните. Те са враждували с жреците още от времето на равновесието и всяка страна е имала голямо влияние. После йерофантите се уплашили от Сестрите и накарали ТеКарана да ги анатемоса, за да бъдат унищожени. Все пак някои избягали и запазили древните знания. Сега отново са сред нас, макар че за мнозинството са само легенда. А има мъже, като мен, които почти без причина започват да оспорват естествения ред — Мартук стана и погледна през прозореца, покрай Бек. — За вас това място може да е необикновено, но за мен е дом. Тук всичко е наред, докато вашите светове са странни и екзотични. Но въпреки че тук е домът ми,

усещах, че нещо не е наред и че балансът е нарушен. Само случайността ме направи такъв, какъвто съм днес.

Мартук се върна на стола си и седна.

— Бил съм на няколко свята в първата реалност. Виждал съм хора да настъпват насекоми, без мисъл, може би заради някакво дълбоко насадено отвращение. Това е най-близкото описание за реакцията на дасатските мъже към децата, което мога да дам. Когато за пръв път видях жени и мъже, от други раси, да разнасят децата си на обществени места и да ги държат за ръцете, не можех да повярвам. Не знам как да го обясня, но за мен това беше отблъскващо, перверзия на открито.

— Можех да разбера майките, които се карат на децата си, защото и нашите жени ги защитават до смърт по време на Криенето. Но когато видях баща да вдига детето си само за да го разсмее... — той въздъхна. — Едва ли ще разберете колко се разстроих. Направо ми причини физическа болка. Но вероятно ще ме разберете, ако бихте могли да видите прочистване. Да видите как бронирани мъже нападат през нощта лагер, пълен с жени и деца. Как майките се хвърлят под копията и мечовете, за да дадат шанс на малките да избягат. Как мъжете се смеят и шегуват, докато умират бебета. Вероятно тогава бихте изпитали това, което почувствах, когато видях как мъж целува бебето си по бузата... И дълбоко в себе си знаех, че грешката не е в тази раса, а в моя народ.

— Как успя да го осъзнаеш? — попита Накор. — И как въобще попадна в първата реалност?

Мартук се усмихна и го погледна.

— Всичко с времето си, приятелю — стана и закрачи отново, сякаш опитваше да подреди мислите си. — Първия път, когато почувствах тази нередност, беше по време на великото прочистване. Един търговец извести садхарините, че е видял пушек на половин ден езда от този замък. На изток оттук има верига хълмове, които са пълни с пещери и изоставени мини. Невъзможно е да се обиколят всичките за година, камо ли да се засече някой от подвижните лагери.

— Тръгнахме по залез, за да може да ги ударим в полунощ — продължи дасатът. — Когато наближихме, усетих миризмата на пушек и чух гласовете на майките. Изпълнихме се с жажда за кръв и горяхме от нетърпение да стъпчем тези *неща* с варнините си. Явно бяха

оставили пост, защото чухме вик секунди преди да нападнем. Жените ни са умни и опасни, когато пазят малките. Няколко успяха да смъкнат воини от седлата, с голи ръце. Дори прегризаха гърлото на един.

— Убих три жени, за да помогна на един от братята ми да се качи на седлото, и дотогава лагерът се бе опразнил. В нощта се чуваха викове, писъци и свистенето на мечове, посичащи детска плът. Кръвта бучеше в очите ми и дишах тежко. Почти същото усещане, като при полов акт. При нас удоволствието от създаването на живот и от отнемането му е еднакво... Яздех през храсталаците около лагера и изведнъж усетих нещо. Погледнах надолу и видях клекнала жена, беше прегърнала малкия си син. Ако не бях погледнал точно натам, нямаше да я забележа. Тя щеше да остане назад и да се измъкне — Мартук спря да крачи и погледна Пъг. — Тогава се случи нещо невероятно. Вдигнах меч а си и се приготвих да убия женската, защото тя беше по-голямата опасност. Вместо да скочи да защити сина си тя го прегърна по-силно и ме погледна в очите. Погледна ме и каза: „Моля те“.

— Предполагам е било доста неочаквано — обади се Пъг.

— Безпрецедентно — отвърна Мартук и отново седна. — Дасатите рядко употребяват думи като „моля“. Може би само Низшите, но никога в такъв контекст. В очите ѝ имаше сила и воля. Това не беше молба на слаба жена, а по-скоро апел към нещо повече от малоумна касапница.

— И ти какво направи? — попита Магнус.

— Пуснах ги. Свалих меч а и се магнах.

— Не мога да си представя как си се почувствал — каза Пъг.

— И аз едва осъзнавах — отвърна Мартук. — Намерих останалите и в крайна сметка се оказа, че сме убили тринадесет жени и двадесетина деца. На връщане ездачите се шегуваха и радваха, а аз бях потънал в себе си. Не усещах никакво постижение или гордост. Бях се променил и разбирах, че в избиването на по-слабите, които не могат да се защитят, няма нищо славно.

— Една жена с нож е опасен противник, но аз яздех боен варнин, имах пълни доспехи и носех меч, кама и лък. Нима трябваше да чувствам задоволство, че съм я убил? Нима трябваше да триумфирам, че съм заклал дете, което се защитава със зъби и нокти? — той поклати глава. — Не, знаех, че във всичко това има нещо ужасяващо сбъркано.

— Като мнозина изпитващи подобни колебания, реших, че има нещо нередно в мен и съм изгубил пътя на Мрачния, затова потърсих съвет от жрец — Мартук погледна Пъг и се усмихна. — Съдбата ме срещна с Джувон, Върховния жрец, който отговаря за този регион на Империята. Той изслуша историята ми и заяви, че всеки, който изрази подобни съмнения, трябва да бъде разпитан и екзекутиран. Оказа се обаче, че съм се изповядал пред най-високопоставения прелат, който тайно работи за Бялото. Така че той ме изслуша и ми каза да отида пак при него. Говорихме няколко месеца, преди да ми обясни, че съм чул призива на Бялото.

— По това време бях стигнал до заключението, че в мен има нещо повече от колебанието да убия една жена и детето ѝ. След това сме говорили много пъти с него, с Наруйин, с други Кръвни вещици и жреци. Видях съвсем различни неща от това, на което ме учеха като дете — Мартук се наведе напред. — Така започнах да служа на Бялото. Нещо повече, започнах да го обичам и да мразя всичко свързано с Мрачния.

— А как попадна на първото ниво? — полюбопитства отново Накор.

— Бях изпратен от Градинаря.

— Защо? — попита Пъг.

— Той е най-близък до Бялото — чу се женски глас откъм вратата. — Ние не оспорваме заповедите му. Ако каже на мен, на Мартук или на който и да е от другите, без колебание ще отидем в първото ниво.

Пъг се обърна и веднага стана и сведе поглед към пода. Накор и Магнус го последваха след секунда.

— Трябва още по-бързо — каза Наруйин и влезе. — Секунда колебание и се набивате на очи. Забелязващият се Низш е мъртъв Низш. Запомнете, лечителите са полезни, но и презирани заради работата си.

Пъг стоеше неподвижно. Тя се приближи и зае мястото му.

— Седни до мен. Останалите също може да изоставите ролите си. Може би това ще е последният ви шанс за доста време напред, а трябва да поговорим сериозно, преди да тръгнете.

— Толкова скоро ли? — попита Пъг.

— Да — отвърна Наруийн. — Получих вест, че на Омадрабар се готви нещо. Върховният жрец Джувон е повикан в палата на Мрачния. Щом викат жреците от външните региони, значи нещата са сериозни.

— Имаш ли представа какво става? — попита Мартук.

— Обикновено подобно събрание се свиква, когато почине Великият прелат и трябва да се избере нов. Но не съм чувала да е болен. Ако беше мъртъв, щеше да се разбере. Теоретично такова събрание може да се свика, ако се обяви нова теологична доктрина, но Джувон щеше да знае за такова раздвижване в църквата — тя поклати глава в съвсем човешки жест. — Не, сигурно има нещо друго. Винаги сме се страхували да не ни разкрият. Единственото ни предимство е, че слугите на Мрачния не искат простолюдието да разбере, че не сме само мит.

— Като казваш „ние“, Кръвните вещици ли имаш предвид, или Бялото? — попита Пъг.

— И двете — отговори тя. — В моето съзнание те са едно и също от дълги години. Още преди да разберем, че служим на силата, която се противопоставя на Мрачния.

— Мартук ни разказа как пощадил една жена и сина ѝ. Знаеш ли тази история? — попита Накор.

Наруийн кимна и за пръв път изражението ѝ показва следи от емоция.

— Знам я, защото аз бях жената, а Валко — момчето. Криехме се в пещерите на изток и готвехме. Явно бяхме запалили огньовете твърде рано. На Валко му растяха зъби и го болеше. Хладният ветрец го успокояваше.

— Защо си казала само „моля“? — любопитства Магнус.

Тя въздъхна.

— Не знам. Инстинктивно видях нещо в него. Той беше здрав воин, от типа, който жените търсят за бащи на децата си. Беше готов за убийство, но нещо в очите му изпод шлема ме накара да помоля за пощада.

— И така животът ни се промени — каза Мартук. — Валко не знае историята и бих искал още да не му я казвате. Той скоро ще я научи, но трябва да знаете, че той зае позицията си едва преди седмица. Обезглави баща си само шест дни преди да дойдете.

Празненството беше преди два. Ако бяхме дошли тогава, повечето от нас сигурно щяха да са мъртви.

— Винаги съм се чудел на тези малки съвпадения — каза Пъг. — Как нещо дребно накрая се оказва жизненоважно.

По време на този разговор Накор беше необичайно мълчалив и само наблюдаваше. Сега бръкна в торбата си и извади един портокал.

— Как го направи?! — изуми се Пъг.

Торбата съдържаше малък двупосочен разлом, който позволяваше на исаланеца да измъква портокали и други неща. От един склад в Кеш. Според всичко научено подобна магия не трябваше да работи на това място.

— Торбата е друга — Накор се ухили. — Само изглежда като онази. Взех малко портокали, но този е последният.

Обели кората, отхапа едно парче и се намръщи.

— Отвратително. Явно и вкусът ни се е променил. Май е по-добре да го изхвърля някъде.

— Аз ще се погрижа — каза Мартук и протегна ръка. — Не искам да обяснявам на някой жрец как си се сдобил с плод от първата реалност.

Накор му подаде портокала и се обърна към Бек, който гледаше мълчаливо през прозореца.

— Ралан, какво си се омаял толкова?

Бек отговори, без да се обръща.

— Тук ми харесва. Искам да остана — обърна се. Очите му искряха. — Искам да оправяш онова, дето ми го направи пред пещерата. Мисля, че тук мога да съм... щастлив. Това място е добро, Накор. Мога да убивам и наранявам, а всички тук смятат, че е забавно — младежът отново погледна през прозореца. — Освен това тук е много красиво.

Накор отиде до прозореца и погледна навън.

— Днес наистина е много ясно...

Начинът, по който гласът му заглъхна, накара Пъг да застане нащрек.

— Какво има?

— Ела тук — отвърна Накор.

Пъг се приближи до двамата. Дневната светлина на Косриди изискваше известно настройване, но щом възприемеш по-широкия

спектър, в който виждаш над виолетовото и под червеното, както се изразяваше Накор, разликата между деня и нощта ставаше огромна. Сега, след изгрева, Пъг виждаше много по-ясно топлината и другите енергии. Не беше и предполагал, че ще вижда толкова подробно с дасатските си очи.

Днес нямаше облаци и слънцето грееше. Пъг виждаше града около замъка и океана. Внезапно осъзна, че в пейзажа има нещо познато.

— Бил съм само веднъж на това място — каза Накор. — Когато принц Николас отплава...

— Това е Крудий! — прекъсна го Пъг.

— Да, много прилича на Крудий — съгласи се комарджията.

— Ето там са Шестте сестри — Пъг посочи на югозапад.

— Да, така наричаме тези острови — обади се Наруийн.

— Наистина сме в Крудий — Пъг се огледа. — Градът си е дасатски, с всичките свързани сгради, като ипилиакските. Но онова там е Дългият нос!

— Какво означава това? — попита Магнус.

Пъг започна да задава географски въпроси на Наруийн и Мартук и стигна до извода, че Косриди е Мидкемия, но във второто ниво.

— Защо всичко останало е различно, а физически мястото е същото? — попита той след половин час.

— Въпрос за философите — усмихна се Накор. — Но аз обичам добрите въпроси, както и добрите отговори.

— Толкова мистерии! — възкликна Магнус.

— Утре ще тръгнем с каруца за град Косриди — каза Мартук.

Пъг беше разбрал, че столицата е приблизително на мястото на Звезден пристан, и попита:

— Няма ли да е по-бързо с кораб?

— Да, ако ветровете бяха подходящи, но по това време на годината са насрещни. Освен това има опасни места. Не знам как казвате на скали, които стърчат от водата.

— Рифове — отвърна Пъг.

— Щом стигнем Ладснау, ще вземем кораб през Диамантено море и нагоре по реката до Косриди — обясни Наруийн.

Горчиво море имаше приблизително формата на диамант.

— Колко време ще пътуваме? — попита Пъг.

— Три седмици, ако всичко е наред. Вече сме изпратили вест и ще спим на безопасни места.

— Трябва да обсъдим още много неща — каза Пъг.

— Ще имаме време. Всичко, което правим, се наблюдава от Градинаря. Ще пътувате в пашкул от спътници, които ще пазят тайните ви дори да не го осъзнават. Просто трябва да играете ролите си. Ще имаме достатъчно време, повярвайте ми.

Наруийн стана и посочи Магнус.

— Ти. Ела с мен.

Магнус се поколеба за момент, раздвоен между любопитството и желанието да играе покорен слуга, след което стана и с наведена глава я последва.

— Какво става? — обърна се Пъг към Мартук, който се усмихваше леко.

— Тя ще легне с него тази нощ. Той е доста красив според нашите стандарти. Много жени ще искат да лягат с него. Знам, че за вас това изглежда... как беше онази дума, с която обяснявахте странното си поведение?

— Морал? — подсказа Накор.

— Точно. При нас няма такова нещо, като стане дума за размножаване.

— Той ще може ли да...

— Не съм експерт, но мисля, че същността е еднаква навсякъде. Наруийн не го прави само за удоволствие, а и защото иска да е сигурна, че синът ти няма да загине по пътя.

— Не преувеличавам — продължи Мартук. — Той наистина е красив и много жени ще потърсят компанията му. Както и някои мъже. Ако не разбере ролята си, тоест кога трябва да се подчинява и кога може да откаже, няма да го видите повече — посочи Бек. — Ще изпратя някоя Низша и в неговите покои — понижи глас и добави: — Мисля, че ще убеди дасатските жени, че е воин, без проблеми.

— Аз съм женен — каза Пъг бързо.

Мартук се засмя.

— Не се притеснявай, приятелю. Според дасатските стандарти ти си твърде нисък и набит, за да заслужиш такова внимание.

— Аз харесвам момичета — обади се Накор.

Мартук се разсмя още по-силно, поклати глава и излезе.

20

ПРЕМЕЖДЕНИЕ

Дъждът валеше като из ведро.

Шестимата нещастни лейтенанти от армията на Ролдем се бяха сгушили в импровизираната палатка от походни одеяла. Валеше от три дни и всички бяха премръзнали, схванати и не помнеха кога за последно са спали.

След конфликта със Стегата на Бердак шестимата бяха получили заповед да се спуснат до Портал Оласко заедно с първа и трета пехотна рота и да доложат на генерал Деврийс. Пътуването с лодка бе преминало без особени събития и момчетата се радваха на първия си успех. Ветераните от първа и трета не им обръщаха внимание — бяха виждали подобен оптимизъм и преди и знаеха, че не трае дълго.

Особено старши сержант Валенски, който командваше двете роты, които бяха останали с половин състав още от свалянето на Каспар. Оттогава оперираха като обща единица, а Ролдем не бързаше да ги попълва с новобранци.

Трябваше да помогнат в прочистването на границата със Салматер. Там съществуваше хроничен проблем, защото стотиците островчета предлагаха убежище на пирати, контрабандисти и всякакви бандити. Ролдем искаше да изпрати предупреждение на всички, които се опитваха да извадят изгода от дестабилизиране на региона.

— Защо все избират дъждовните сезони? — попита Джоми и потрепери под завивката. Шестимата бяха облечени в армейски униформи: тъмносиня туника, сиви панталони и табард. Освен това им бяха дали конични шлемове с предпазител за носа. Този на Гранди беше от най-малкия размер, но пак му хлопаше.

— За да оценим всеки възможен аспект на преживяването? — предположи Годфри.

— Поне дъждът не е студен — обади се Тад.

— А и пречи на комарите да хапят — допълни Гранди.

— Винаги си оптимист — каза Серван и разроши мократа коса на братовчед си. — Добре, че има поне един като теб.

— Поне да имаше какво да правим — въздъхна Зейн.

— Внимавай какво си пожелаваш — каза Джоми и посочи с пръст навън. Сержант Валенски тъкмо се изкачваше по пътеката откъм командната шатра.

Сержантът спря при тях и поздрави достатъчно небрежно, за да покаже какво мисли за „шестте деца“, които му бяха натресли.

— Млади господа, ако благоволите, генералът би искал да ви каже няколко думи.

Джоми и останалите се измъкнаха от убежището си и го последваха.

— Предполагам, че все още не сте успели да ни намерите истинска палатка, сержант?

— Не, сър. Съжалявам — сержантът беше набит, с правоъгълна челюст и тежки мустаци. Косата му все още бе предимно черна. Беше се издигнал през редник и ефрейтор за двадесет и пет години служба и нямаше голямо търпение към млади офицерчета. Особено измъкнати от университета и пратени да си играят на война, докато истинските мъже се сражаваха и умираха. Държеше се на ръба на неподчинението, без да нарушава устава, и демонстрираше, че би предпочел момчетата да са на което и да било друго място. — Съжалявам, сър. Интендантът още не е получил.

Джоми го изгледа накриво.

— Благодаря ви за усилията, сержант. Сигурен съм, че са били героични.

— Винаги се стараем, млади сър. Сега, ако благоволите, генералът ви очаква.

Момчетата тръгнаха по калния склон към командната шатра.

— Сержант, какво е струпано на ей онази каруца? — попита изведнъж Джоми.

Ветеранът престорено сви очи към каруцата.

— Я! Май са палатки, сър. Явно съм ги пропуснал.

— Надявам се, че няма да пропуснете врага — Джоми го изгледа злобно и продължи напред.

В генералската шатра имаше маса с карти, два стола и прост матрак. Всичко беше подгизнало в различна степен в зависимост от

това къде се намираше.

— Неприятно време, нали? — посрещна ги генералът.

— Да, сър — съгласи се Джоми.

— Получихме сведения за контрабандисти на остров Фалкане — младежите се струпаха около картата. — Освен това знаем, че Салматер изпраща експедиция някъде в този район. Затова трябва да задържа по-голяма част от първа и трета. От вас искам да вземете двадесет мъже и да проверите дали в слуховете има нещо вярно. Не искам да се сражавате. Гледката на две дузини мъже би трябвало да е достатъчна, за да ги разгони.

— Не искам проблеми на южния си фланг, ако Салматер започне нещо — продължи генералът. — Не искам да проявявам и непочтителност, но какво търсите тук, ваше височество?

Гранди сви рамене.

— И двамата ми братя са във флота, сър. Баща ми реши, че е време да почна военното си образование.

— Забавен избор — промърмори генералът. — Няма да е добре, ако загинете из блатата. Адютантът ми беше ранен от стрела и когато се върнете, искам да заемете мястото му. Четирима от останалите ще получат взводове от първа и трета, а последният ще остане в щаба с принца. Можете да се присъедините към отряда си на пристана и да тръгвате.

Джоми и Серван хвърлиха по един последен поглед на картата, след това отдадоха чест и излязоха. Навън ги очакваше сержант Валенски.

— Предполагам, че вече сте наясно със заповедите — започна Серван. — Отрядът събран ли е?

— Да, сър — отвърна ветеранът, като някак си успя да произнесе „сър“ като обида.

Младежите го последваха до пристана, където ги очакваше баржа. Наоколо бяха насядали двадесетимата войници.

— О, богове! — изстена Джоми.

Серван поклати глава.

— Събрали са всички отрепки и негодници в армията.

— Подбрали сме много добри момчета за младите офицери — каза Валенски. — Е, имат някои неприятни черти, но съм сигурен, че ще се справите без проблеми.

Джоми огледа мъжете. Половината се звереха на лейтенантите, а другата половина се правеха, че не им пука. Всички носеха стандартната синя униформа, както и щит и меч.

— Строй се! — извика Валенски. — Пред вас стоят офицери!

Мъжете се подредиха демонстративно бавно, неколцина се подхилкваха и говореха.

— Ясно — въздъхна Джоми, свали шлема си и подаде меча си на Валенски. — Сержант, подръжете за момент.

Ветеранът изглеждаше озадачен, но се подчини.

Джоми се обърна към Серван и останалите.

— Я направете малко място.

И се засили и стовари юмрук в челюстта на най-едрия войник от отряда. Мъжът падна в безсъзнание, като повлече още двама със себе си. Джоми се обърна към Валенски.

— Сержант, върнете ми меча.

Докато се оправи, двамата мъже се надигнаха, а удареният още лежеше в несвяст. Джоми спокойно закопча шлема си и се обърна към войниците.

— Така. Някой да не е наясно кой командва тук? — никой не отговори и той повиши глас. — Бегом на баржата!

— Чухте лейтенанта! Качвай се! — изкрещя Валенски. — Вие двамата, вдигнете този глупак и го пренесете!

Войниците се разбързаха. Офицерите ги последваха на баржата.

— Сър, може ли за момент? — обърна се сержантът към Джоми.

Младежът спря.

— Ще прощавате за откровеността, но с малко работа можете да станете отличен сержант някой ден. Жалко, че си пилеете таланта като офицер.

— Ще го запомня. Сержант, още нещо.

— Сър?

— Като се върнем, палатките ни ще са опънати, нали?

— Гарантирам, сър.

— Добре — отвърна Джоми и побърза да настигне другите.

— Джоми? — обади се Серван.

— Да?

— Помниш ли първия ден в университета?

— Разбира се.

— Благодаря, че ме удари по-леко.

— Няма проблеми, приятел — засмя се Джоми.

Пъг гледаше с удивление гребците. През цялото пътуване изпитваше раздвоение между познатото и различното. Фактът, че светът бе идентичен на Мидкемия, поне му помагаше да се ориентира.

В библиотеката си имаше най-богатата колекция карти и въпреки че някои бяха остарели и неточни, имаше доста добра представа за географията на света. Накор и Магнус също се бяха запознали с повечето карти при престоя си на Острова на чародея.

Бяха прекосили аналога на планините Сиви кули и пътуването бе отключило позабравени спомени от детството на Пъг. Преди много години с Томас и лорд Боррик бяха минали по същите места, за да предупредят принца на Крондор за цуранското нашествие.

Тукашните дървета бяха доста различни и повече приличаха на борове. Освен това всички птици бяха хищни, дори врабчетата. Само размерът на дасатите ги предпазваше от нападение.

Накор бе отбелязал, че през хилядолетията тази екосистема е постигнала баланс. За да оцелееш просто трябваше да си непрекъснато нащрек.

След като прекосиха планините, се спуснаха до един пристанищен град, който не съществуваше на Мидкемия. Според представите на Пъг беше някъде около Свободния град Бордон. Приличаше на умалена версия на ипилиакско поселище. Сградите бяха плътно долепени една до друга, сякаш негостоприемната природа бе развила групов рефлекс в иначе индивидуалистичното общество. Накор бе казал, че с интерес би останал, за да проучи дасатите. Магнус подметна, че дасатите също щели да се зарадват на възможността да проучат дребния исаланец отблизо.

Бяха прекосили Диамантено море — Горчиво на Мидкемия — до град Декса, съответно Порт Викор. За съжаление на Пъг не минаха близо до аналога на Острова на чародея. Щеше да му е интересно да види как изглежда домът му на този свят.

От Декса взеха широка лодка, която всъщност си беше шлеп. Задвижваше се от по шестима дасати на всеки борд — забиваха дълги прътове в дъното и създаваха илюзията, че се движат назад. Беше

бавен, но ефективен метод и със сигурност щяха да пристигнат по-свежи, отколкото ако бяха взели каруца. Пъг не беше попитал защо не използват някаква магия за придвижване. Предполагаше, че за това си има основателна причина.

Морето на сънищата на Мидкемия всъщност беше едно голямо солено езеро. На север беше Ландрет, а на юг кешийският град Шамата. На този свят целият източен бряг бе зает от огромната столица Косриди.

Започнаха да виждат следи от цивилизация веднага щом влязоха в езерото. Гребците оставиха непотребните прътове и опънаха платно. Шлепът не беше предназначен за ветроходство, но лекият вятър щеше да ги закара до някое пристанище след няколко часа.

Леко стържене по дъното предупреди Пъг, че се е приближил някой от водните хищници. Той погледна през парапета и видя нещо черно и влечугоподобно. След секунди водата закипя и се изпълни с още хищници.

— Не става за плуване — засмя се Накор. Дребният комарджия се забавляваше от всичко и Пъг му бе благодарен, защото той самият се тревожеше достатъчно за всички.

Вече знаеше, че дасатските фермери живеят по градовете, а това предполагаше, че Косриди е огромен. По-голям от Кеш и дори от столицата на цураните, Кентосани, която имаше повече от милион жители. По неговите изчисления столицата на този свят беше поне три пъти по-голяма.

— Скоро ще пристанем — каза Мартук. — През остатъка от пътя ще яздим.

Пъг кимна умислено. Бяха го уверили, че капитанът е член на Бялото, а останалите са все доверени лица.

Бек играеше ролята си на протеже перфектно. Пъг се притесняваше от вродената му способност да мисли като дасат и от сляпата вяра на Накор, че може да го контролира. Беше започнал да се чуди кой е Бек и какво представлява още от първата им среща. Нямаше нужда от Накор, за да усети скритата мощ и неземното присъствие у младежа. Описанието на битката между него и Томас го бе стъписало. Приятелят му вероятно бе най-опасният боец на Мидкемия, но след прекараното време с Бек Пъг бе започнал да мисли, че ще дойде ден, в който младежът ще го изпревари.

Стига да се върнеха някога на Мидкемия.

Пъг беше попитал Мартук и за това, но воинът бе отвърнал уклончиво, че всичко е уредено. Тонът му загатваше, че не вярва напълно някой от тях да оцелее.

Стигнаха пристана по залез и Мартук уреди местните ездитни животни — варнини.

— Тази нощ ще останем в една странноприемница, защото до Звездния мост имаме почти цял ден езда.

Той отново влезе в ролята си на воин и махна на Бек да го последва. Двамата тръгнаха, без да обръщат внимание на тримата Низши. Пъг, Накор и Магнус се затътриха след господарите си. Магьосникът се молеше всеки да играе ролята си добре, защото вече не бяха в относителната безопасност на замъка на Валко.

Младият дасатски воин му бе направил впечатление. Пъг усещаше вътрешната битка на Валко и се молеше майка му да удържи влиянието си. У дасатите имаше толкова отблъскващи неща. Все пак трябваше да си напомни, че това не е просто различна култура, а различна реалност. Приликите между дасатите и хората бяха абсолютно случайни.

Магнус вървеше зад Накор, който следваше Бек, за да наблюдава поведението му. Пъг се тътреше най-отзад.

Косриди беше всичко от видението на Каспар, че и отгоре. Стените бяха високи двадесет етажа, а портите имаха някакъв гигантски механизъм. Пъг не можеше да си представи, че могат да бъдат отворени от каквото и да било товарно животно. Ставаше дума за магия или за някакъв друг, непознат източник на енергия. Ако трябваше да се отварят с човешка сила, щяха да са необходими поне хиляда души.

Пъг се опитваше да запомни всичко, но много от нещата си оставаха удивителни. Жените се движеха на групи по четири-пет и обикаляха сергиите.

Той знаеше, че тези привидно безгрижни жени скоро ще бягат, за да скрият децата си от убийствените импулси на бащите.

Осъзна, че се заплесва, и се съсредоточи. Не биваше да мисли. Сега трябваше само да гледа, анализите щяха да дойдат по-късно.

Четирима души с черни роби с бели ивици на кръста отпред и отзад се движеха през тълпата. Мартук бе обяснил, че това са

свещенослужители на Мрачния. Те трябваше да напомнят непрекъснато на дасатите за присъствието на техния бог и да следят за богохулства.

На едно кръстовище трябваше да намалят заради тълпата, която слушаше някакъв оратор. Той говореше на Низшите как всеки член на обществото има роля и че те трябва да се радват, че живеят под сянката на Мрачния.

Пъг се опитваше да отгатне какво мислят тези същества. Мартук очевидно се бе променил, а Наруйин беше достатъчно умна и образована, за да водят диалог. От друга страна, младият Валко едва сдържаше отвращението си от хората въпреки маскировъчното заклинание, а той все пак бе на тяхна страна.

Как ли щяха да реагират обикновените граждани, ако заклинанието внезапно изчезнеше? Най-вероятно щяха да връхлетят и да ги разкъсат с голи ръце много преди да се появи някой воин. Всякакви илюзии за прилики със собствения му свят бяха изчезнали на сутринта, преди да тръгнат, когато бе видял как готвачката се бори с кокошка, за да ѝ вземе яйцата. На тази планета дори и билетата се биеха, както бе отбелязал Накор.

Всяка гледка и звук от града ги разсейваха. Пъг се стараеше да не зяпа и на няколко пъти направи забележка на Накор.

Най-накрая стигнаха до странноприемницата, в която уж щяха да са в относителна безопасност. Бек и Мартук изчезнаха, а останалите трима бяха отведени в помещението за прислугата.

В него имаше трима Низши мъже и една жена; други две жени се въртяха около печката. Пъг реши, че всеки сам се грижи за храната си, но преди да посегнат към порционите си, едната готвачка се приближи.

— По две су за храна. И още по едно, ако искате нещо за пиене.

Пъг извади девет монети и ги сложи на масата; чудеше се дали трябва да каже нещо. Подозираше, че ако благодари, ще си навлече сериозна неприятност.

Жената прибра монетите в кесия на колана си. Пъг седна и мълчаливо загледа приготвянето на храната.

Двете жени говореха за нещо, което не можеше да схване, но постепенно осъзна, че клюкарстват за трета, която отсъства. Пъг реши, че ще е полезно да наблюдава останалите слуги.

Щом храната бе готова, тримата дасати, които бяха дошли първи, си взеха купи от масата и се върнаха на местата си. Пъг кимна на спътниците си и те направиха същото.

Една от жените не спираше да заглежда Магнус.

— Така и не ми каза какво се случи с Наруийн — каза Пъг.

Синът му не вдигна поглед от купата.

— Няма и да ти кажа.

— Трудно ли беше?

— Не точно — Магнус се усмихна. — Има неща, които синовете не споделят с родителите си. Дори с баща, който е... пътувал толкова.

Пъг го разбра. Преживяването не беше неприятно и Магнус очевидно се чувстваше неловко.

Синът му преглътна поредната хапка ориз с месо и зеленчуци и смотолев:

— Моля те, не казвай на майка.

Пъг сдържа смеха си.

Продължиха да се хранят мълчаливо. Пъг се зачуди дали ще имат проблем с жените и Магнус. Наруийн очевидно правилно бе отбелязала, че е доста красив според дасатските стандарти. В момента нямаха нужда от нежелано внимание. Вярно, че всеки от тях можеше за няколко мига да срине странноприемницата при първата опасност. Вероятно щяха да създадат достатъчно суматоха, за да избягат. Но накъде? Още не бяха сигурни каква въобще е целта на мисията им. Пъг не виждаше причина, поради която тези хора да нападнат първото ниво, освен тезата на Накор за лудостта на злото. От друга страна, дори и лудо, злото можеше да действа рационално. Лесо Варен го бе доказал многократно.

Пъг се замисли за Варен, който се криеше на Келеуан, което на свой ред го подсети за жена му. Искаше да може да поговори с нея дори само за момент. Да се увери, че е добре, и да я пита дали е открила следа от Варен в Цуранската империя.

Винтаката куцукеше след нетърпеливата Миранда, която бързо крачеше към един хълм.

— Моля те — Миранда се обърна и той посочи жезъла си. — Кракът ми.

— Извинявай, но ти каза, че е спешно.

— Така е. И мисля, че ще разбереш защо поисках да дойдеш сама. Но вече не съм млад и ще е добре да вървим малко по-бавно.

Миранда бе получила съобщението му преди часове и бе дошла веднага, без да обръща внимание на часовата разлика. На Мидкемия беше ранно утро, а на Келеуан — късен следобед.

Винтаката отново спря да си поеме дъх.

— Ох... Човек би решил... че с цялата тази мощ някой ден ще преборим остаряването — той се засмя. — Не е ли странно, че този мъж, когото преследвате, може да скача от тяло в тяло? Един вид е безсмъртен.

— От известна гледна точка — съгласи се Миранда. Нямахте търпение да разбере защо я е повикал.

Набитият магьосник си пое дъх и махна да продължат нагоре.

— Разбра ли, че старият Синбоя умря миналата седмица?

Миранда спря.

— Ти познаваше ли го?

— Че кой не го познава? — Винтаката отново се запъхтя. — Той беше най-добрият майстор на магически устройства. Мнозина от Събранието се възползваха от полезните му играчки.

От билото се виждаше малка долина. На дъното ѝ имаше купол от черна енергия, по който играеха отблясъци, като масло, плуващо на повърхността на вода. Миранда веднага разбра, че това е някаква бариера, макар да не виждаше източника ѝ.

— Чух, че Пъг го посетил точно преди смъртта му — обади се Винтаката.

Миранда се поколеба за секунда.

— Не ми е казал — знаеше, че е примамена в капан. Магьосникът не бе използвал цуранското име на съпруга ѝ, Миламбер.

Понечи да събере енергия, но мигновено усети парализираща болка. Сякаш някой внезапно изсмука въздуха от дробовете, кръвта от вените и мислите от съзнанието ѝ. Погледна надолу и видя светещите черти по земята. Самото място беше капан. Заклинанието блокираше силата ѝ и я бе зашеметило като удар по главата. Опита да помръдне, но тялото ѝ не се подчиняваше.

Винтаката се усмихна неприятно.

— Грешката ви беше, че решихте, че беглецът ще се държи по същия начин като на вашия свят.

— Виж — продължи мъжът, в когото вече разпознаваше Лесо Варен, — толкова старателно търсехте следи от некромантство, че пренебрегнахте очевидното. Тези хора са толкова могъщи магьосници, че можех да се държа почти както си искам, без да привличам внимание, стига да спазвам малкото правила. Много ми допада фразата „Както пожелаете, велики.“ Като отида в имението си, се надпреварват да ми угодят. Все едно си имам малко кралство.

— Да, цураните ценят мощта — той се засмя. — Но са нищо в сравнение с новите ми приятели.

Миранда падна на колене, отслабваше с всяка секунда. Винтаката вдигна глава, махна на някого, после приклепна до нея.

— Жалко, че нямам избор чие тяло да обсебя, но скоро това няма да е проблем. Трябва да призная, че откакто открих дасатския разлом, съм твърде зает, за да си направя нов съд. Но ще се погрижа за това веднага щом намеря място, на което да практикувам некромантство, без да ми се изсипят сто разгневени Велики. Мисля, че скоро ще си имат по-сериозни проблеми от мен.

Хвана брадичката ѝ с ръка и я огледа.

— Ти си красива жена. Досега не го бях забелязвал. Нищо чудно, като все се мръщиш и гледаш сърдито. Разбирам защо Пъг се е влюбил в теб, макар че аз предпочитам... по-покорни жени. Щеше да е забавно да те закова на някоя стена и да си поиграя с теб. Цуранските приспособления за разпит са чудесни. Имат доста внушителна колекция в Събранието.

Някой се приближаваше, но Миранда бе твърде вцепенена, за да помръдне. Усети как могъщи ръце я хващат за раменете и я повдигат. Лесо Варен също се изправи с помощта на жезъла си.

— Запознай се с новите ми приятели. Ако не се лъжа, това са Десодо и Мираб.

Миранда видя някакви същества с издължен череп и сивкава кожа.

— Това са дасатски жреци. Те ще се позабавляват добре с теб. Жалко, че имам друга работа и не мога да остана.

— С новите ми приятели направихме договорка — продължи Варен. — Аз ще им помогна да завладеят Келеуан, а в замяна те ще ми

помогнат да завзема Мидкемия. Не е ли прекрасно?

Дасатите помъкнаха Миранда към черния купол, без да кажат и дума. Последното, което чу, преди да изпадне в несвяст, бе странната мелодия, която си тананикаше Варен.

— Проклятие — възкликна Тад, щом погледна през ръба.

— Наистина проклятие — прошепна Серван.

— Какво ще правим? — попита Зейн, който лежеше малко по-назад.

Джоми се намръщи. Четиримата лежах на върха на един хълм, а долу зад тях ги очакваха двадесетимата войници заедно с Годфри и Гранди.

— Колко бързо можеш да се върнеш при генерала? — попита Джоми.

Тад се замисли.

— Ще тичам до баржата. Не повече от половин час. Ако пресека реката и тичам по-другия бряг, което ще е по-бързо от гребане срещу течението, ще ми трябват около четири часа.

Тад несъмнено бе най-добрият бегач сред тях, а може би и в цялата армия.

— Значи ще стигнеш преди залез. Ако вземеш шестдесет войници с баржа, ще се върнете до зазоряване. От нас се иска да ги задържим до утре.

Той отново се надигна и погледна противника. Офанзивата на Салматер не започваше от мястото, от което очакваше генералът, а точно тук. Щом войската навлезеше в Оласко, щеше да е трудно да бъде открита и спряна сред стотиците островчета. Но ако успееш да я задържат до сутринта... С шестдесет души на билото и още подкрепления на път...

— Как ще им попречим да ни заобиколят? — попита Джоми.

Серван махна да се спуснат от хълма и обясни:

— Ако мислят, че държим само този хълм, ще минат от юг. Трябва да ги заблудим, че имаме войска навсякъде. Чакайте малко — той отново пропълзя на лакти, за да погледне армията на Салматер, след което се върна. — Все още разтоварват. Вече е следобед и може

би няма да тръгнат днес. Ако не разберат, че сме ги разкрили, едва ли ще бързат.

Джоми се обърна към Тад.

— Ти тръгвай. Кажу на генерала да прати възможно повече хора — посегна и го стисна за лакътя. — Баржата да се спусне по течението, за да не я забележи врагът. Да се скрият някъде.

— Разбрано — отвърна младежът.

— И гледай да не те убият — обади се Зейн.

Тад се ухили и тръгна.

— И как ще ги убедим, че разполагаме с армия, ако решат да потеглят? — попита Джоми.

— Нямам представа — отвърна Серван.

21

ПРЕДАТЕЛСТВО

Миранда се събуди от болка.

Двете фигури над нея разговаряха, но тя не можеше да разбере за какво. Не знаеше езика, а и гласовете им бяха приглушени, сякаш говореха под вода. Беше вързана на някаква маса и можеше да мърда единствено главата си.

Опита да поеме дъх, но беше неприятно. Дробовете ѝ горяха сякаш от пушек. Пробва да събере енергия, за да се освободи, но нещо ѝ пречеше.

— Будна е — нямаше нужда да вижда кой говори. Беше Лесо Варен, в тялото на магьосника Винтаката.

По-близката фигура се наведе и заговори на цурански със странен акцент.

— Не мърдай — каза дасатът. Гласът му не звучеше заплашително. — За известно време ще усещаш болка, но ще премине. Това място е годно и за двете раси, но трябва време за адаптация.

— Какво търсите тук? — успя да попита тя.

— Ако може — намеси се Лесо Варен, наведе се над нея и заговори на Кралската реч, очевидно за да не го разберат дасатите. — Много е просто. Дасатите са като деца, ако си представиш няколко милиона двегодишни с остри мечове, унищожителна магия и желание да изпочупят всичко. И като всички хлапета, като видят нещо ново и лъскаво, го пожелават. За тях световите от първата реалност са много по-блестящи и красиви от техния. Много скоро хиляди от тези деца ще търчат облечени в брони из тази империя и ще викат: „Мое е!“, докато палят и плячкосват. Не е ли прекрасно?

— Ти си луд!

— Със сигурност — отвърна Варен и погледна жреците. — Но в сравнение с тях съм самата разумност. Ще ти липсват моментите, прекарани с мен, когато те се заемат с теб — обърна се към дасатите. — Готов съм.

Един от дасатите лепна нещо горчиво на носа и устата ѝ и мракът отново я погълна.

— Май измислих нещо — каза Серван.

— Чудесно — прошепна Джоми. — На мен нищо не ми хрумва.

— Качи се и виж какво правят.

Джоми изпълзя до билото и надникна. Салматерските войници бяха облечени като наемници — похват, който често се използваше при подобни нападения. Само един поглед към лагера му бе достатъчен.

— Приготвят се да нощуват тук.

Слязоха при войниците и Серван каза:

— Оттатък хълма има около двеста войници на Салматер. Ние сме само двадесет и пет.

— Да изчезваме тогава — обади се един от бойците.

— Точно това искам да направите — отвърна Серван. — Минете през брода и се спотайвайте до сутринта.

— А след това какво, сър? — попита друг.

— Като чуете викове, изтичайте по брега и започнете да вдигате шум, но не минавайте отсам. Опитайте да вдигнете колкото се може повече прах.

— Защо? — обади се Джоми.

— Слънцето ще изгрява зад тях — обясни Серван. — Ще заслепи съгледвачите на Салматер, ако се качат на билото, и ще виждат само сенки. Така няма да разберат колко сме.

— А какво ще правим ние през това време? — попита Годфри.

— Ще вдигаме шум и ще ги накараме да си мислят, че имат насреща си три отряда.

— И как точно ще стане това? — попита Джоми.

Серван клекна и започна да чертае с пръст по земята.

— Това е хълмът. Ние сме от тази страна. Аз ще взема Зейн и ще покрием южната част. Вие с Годфри поемате северната. Стойте зад дърветата. Тичайте и крещете заповеди. Нека си помислят, че са обградени.

— Това няма да ги заблуди задълго.

— Не е нужно. Просто трябва да ги забавим, докато генералът пристигне с войската. Мисля, че ако спечелим час, ще е достатъчно.

Когато ги нападне истинска рота, а ние сме вдигнали достатъчно шум, ще си подвият опашките и ще отстъпят.

— Може и да имаме шанс — каза Джоми. — Стига генералът да не се забави със закуската. Предполагам, че мога да се справя с двама, но осем към едно?

— Ами аз? — попита Гранди.

— Ти ще минеш с тези момци и ще се увериш, че изпълняват заповедите — отвърна Серван на братовчед си. — Тръгвай — след това се обърна към войниците. — Грижете се за безопасността на принца.

— Да, сър — отвърна най-близкият войник и отдаде чест, преди да тръгне.

— Дали е разумно? — попита Зейн.

— Тези мъже са нехранимайковци, но не са дезертъори. Иначе отдавна щяха да са се махнали. Ще се погрижат за Гранди. Едно е да се скатаваш от задължения, друго — да оставиш кралска особа да загине.

— Надявам се да си прав — отвърна Джоми и махна на Годфри. — Ела да намерим някакъв подслон за нощта. Ще се видим утре — каза на Серван и Зейн и закри на север.

— До утре — отвърна Серван и се обърна на юг.

Призоваха ги в ранното утро. Един безшумен слуга се появи и събуди Пъг, Накор и Магнус.

— Господарят ви вика.

Те се облякоха бързо, без да обръщат внимание на спящия на пода дасат. Бяха им дали дюшеци, но трябваше да се завиват със собствената си екипировка. Нощта беше хладна, но не чак неприятна.

Мартук и Бек ги чакаха на двора. Младежът гледеше над къщата, от която току-що бяха излезли. Пъг се приближи, за да види какво е привлякло вниманието му, и за малко да ахне.

— Невероятно — прошепна Магнус.

— Това наистина си струва да се види — съгласи се Накор.

В небето се издигаше светлинен стълб. От мястото, на което се намираха, изглеждаше тънък, но Пъг не се съмняваше, че е огромен. Издигаше се право нагоре и пулсираше от енергия. Цветът му варираше между синьо-зелен и виолетов. По протежението му сякаш преминаваха бели енергийни частици.

— Това е Звездният мост — каза Мартук. — В момента изпраща хора до първия ни свят.

Пъг знаеше, че става дума за Омадрабар, планетата, от която идваха дасатите.

— Трябва да тръгваме. Ще работи само още два часа. Подсигурих пътуването ни — воинът ги изгледа твърдо. — Досега не направихте никакви глупости, но вече трябва да сте двойно по-внимателни. Нищо от видяното не може да ви подготви за света на ТеКарана.

Махна им да го последват: Бек на една стъпка зад него, а останалите в колона и със сведен поглед.

Вървяха пеш, защото вероятно беше близко, а и сигурно нямаше да пуснат варнините по моста. Пъг крачеше умислено. С приближаването на деня улиците и площадите започваха да показват признаци на живот. Празни каруци се изнасяха от града, за да се върнат с така необходимите продукти за населението.

Стотици Низши излизаха, всеки зает със собствената си работа. Незначителна в очите на воините, но жизненоважна за оцеляването на града. Пъг се зачуди дали не би могъл по някакъв начин да образова дасатите и да им покаже ползата от общество, в което убиването не е най-върховното умение. След това се порица. Продължаваше да мисли за тези същества като за хора въпреки очевидните доказателства за обратното.

Звездният мост ставаше все по-голям с всяка минута. Вече приличаше на огромна тръба или колона с блестяща прозрачна повърхност. По цялата ѝ дължина пробягваха искрици. Когато се приближиха, чуха леко бучене и сякаш самата земя под краката им трепереше. Пъг усещаше огромната енергия.

— Щом могат да подчинят такава мощ... — прошепна на Магнус.

Синът му кимна. Нямаше нужда да довършва мисълта. „Щом могат да направят това, какъв шанс имаме срещу тях?“ Колкото и могъщи да бяха Магнус и Пъг, не можеха да построят подобно нещо дори с помощта на всичките ученици в Звезден пристан и на Острова на чародея. Идеята, че някой е свързал пространството между два свята, се виждаше на Пъг по-неизмерима и от концепцията за разломите.

Стигнаха до желязна ограда с орнаментирана врата, до която се бе подредила дълга опашка. Това беше единственият случай, в който благородниците се нареждаха зад Низшите, защото всеки минаваше по реда на пристигането си. Мартук ги остави на опашката и подаде някакви документи на мъжете с черни роби с бродирани златни очи на гърдите, които стояха до вратата. Йерофанти. Тези жреци отговаряха за тайните и мистериите на ордена. Според Пъг се явяваха еквивалент на Низшия път. Колкото и фантастично да изглеждаше, Звездният мост си беше просто гигантско устройство.

— Много впечатляващ трик — прошепна Накор.

Пъг го бутна по рамото да мълчи. Мартук се върна и заговори на Бек, но така, че да го чуват всички.

— Всичко е наред. След малко ще преминем.

Продължиха с опашката, докато стигнаха портата. Йерофантите караха всеки да спре за секунда. Когато дойде редът на Мартук и Бек, Пъг успя да чуе какво казват.

— Влизаш бързо и излизаш бързо.

Пъг побърза да настигне Бек и видя как младият воин пристъпва в светлината. Поколеба се за момент и посегна със сетивата си към Звездния мост.

Залитна и за малко щеше да падне. Костваше му неопишуемо усилие на волята да остане на крака. Съзнанието му не можеше да обхване това устройство.

След миг вече бе вътре. Сякаш отново попадна в бездната, защото загуби сетивност, след което усети, че се ускорява към някакво неземно красиво място.

За момент усети част от устройството на тази реалност. Имаше някаква система и естествен ред. Може би щеше да я разбере, ако имаше повече време за проучване. Внезапно почувства, че е стъпил на земя, и видя отдалечаващия се гръб на Бек. Спомни си, че трябва да се дръпне бързо, и го направи. Какво ли щеше да стане, ако се бе забавил, докато Накор пристигне? Вероятно нещо неприятно.

Чу, че и останалите му спътници са пристигнали зад него. Искаше да се обърне, но образите, които заливаха сетивата му, бяха твърде впечатляващи. Ако Делекордия въобще не го бе подготвила за шока на Косриди, то Косриди изобщо не можеше да се сравни с това, което виждаше на Омадрабар.

Миранда дойде в съзнание и усети, че крайниците ѝ отново са вързани. Намираше се в нещо като спалня, а възетата бяха стегнати за таблата на леглото. Един дасат седеше на стол до нея и я гледаше с черни студени очи.

— Разбираш ли ме? — попита той. Мозъкът на Миранда не разбираше самите думи, но осъзнаваше значението им. Очевидно съществото използваше някаква магия.

— Да — отвърна тя едва-едва. Гърлото ѝ беше пресъхнало, устните ѝ се бяха напукали. — Може ли малко вода? — беше твърде изтощена, за да се бори. Всичко я болеше. Колкото и да се опитваше, не можеше да се съсредоточи и да намери някаква магическа енергия в себе си. Самата магия на това място беше неземна и нямаше как да я овладее.

Дасатът носеше черна роба с червена мъртвешка глава и лилава украса по ръбовете. Качулката беше смъкната и Миранда виждаше лицето му.

Нямаше представа как трябва да изглеждат тези същества. Огледа чертите и установи, че не са много по-различни от хората. Очите, носът и устата бяха където трябва. Брадичката и скулите бяха по-издължени, но с изключение на сивкавата кожа не изглеждаха толкова неземни. Приличаха повече на нея, отколкото магьосниците Чо-джа от Чакахал например. Но тя знаеше, че Чо-джа всъщност са много по-близки до нея от тези същества.

— Варен каза, че си опасна — проговори дасатът. Миранда отново по-скоро почувства думите му, отколкото ги чу. — Няма да те подценя — надвеси се над нея. — Ще те проучим, защото ако си опасна и има още като теб, трябва да сме готови да ви се противопоставим. По волята на Мрачния ще отнемем вашия свят.

Дасатът излезе и затвори вратата. Миранда се замисли. Най-лошите страхове на Пъг се бяха сбъднали. Дасатите се готвеха за инвазия. Ако не на Мидкемия, то на Келеуан — и със сигурност нямаше да спрат само с това. Опита да се огледа. Намираше се в стая без прозорци. На стената гореше факла и с изключение на леглото и столчето нямаше никакви мебели.

Беше вързана стегнато. Всеки път, когато опиташе да започне някакво заклинание, главата ѝ изтръпваше, сякаш нещо блокираше способностите ѝ. Може би я бяха упоили.

Зачуди се каква е причината за загуба на концентрация и след малко припадна отново.

Джоми лежеше сред дърветата на север от лагера и наблюдаваше. Часовете се точеха едва-едва. Постовете бяха нащрек и покриваха широк периметър, така че нямаше как да се види какво става около огньовете. Мъжете говореха доста високо и явно не се притесняваха чак толкова от това да бъдат открити.

Годфри, скрит зад едно дърво наблизко, почти не се различаваше в спускащия се мрак.

Джоми подсмръкна — носът му бе почнал да тече. През деня беше топло и задушно, но вечер ставаше доста хладно. Зачуди се как ли се справя Гранди.

— Защо въобще всички сме тук? — прошепна на себе си. Откакто бе срещнал Тад и Зейн, бе осиновен от това странно семейство, което предлагаше изпълнен с авантюри живот. Магьосници, живеещи на странен остров, преследване на убийци, обикаляне на света. Обаче някои от нещата, които го караха да прави, му се струваха безсмислени.

Във всички случаи обаче бе по-добре от фермерство или каруцарство. Освен това сега правеше важни неща, дори да не разбираше половината. Тад и Зейн му бяха като братя. Всъщност даже ги харесваше повече от истинските си братя, защото не го биеха. А Калев се отнасяше с всички еднакво.

Но защо си играеха на войници в Оласко? И защо бяха пратили момче като Гранди с тях?

Явно имаше причина. Може би забележката на Каспар, че предстои голяма война. Но в такъв случай защо бяха избрали тази армия? И защо точно сега?

Заряза тревогите си. Зората приближаваше, а заедно с нея и генерал Деврийс с хората си. Джоми погледна на изток за следи от слънцето. Нямаше представа колко е часът и колко още трябва да чакат.

Чу някакъв звук зад себе си, обърна се и посегна към меча.

— Спри — чу се тих глас.

Един от мъжете, които Серван бе изпратил с Гранди, стоеше зад него с извадено оръжие. Друг бе хванал Годфри. Джоми бавно подаде меча си с дръжката напред и мъжът го взе и го хвърли настрана.

— Тръгвай.

Джоми бавно тръгна между дърветата и видя, че и останалите войници се придвижват към лагера. Двама държаха Гранди.

— Ей вие, в лагера!

Салматерските постове мигновено вдигнаха тревога.

— Искаме да преговаряме! — извика същият войник.

Докато Джоми и Годфри стигнат до лагера, целият отряд беше готов за бой. Няколко мъже водеха Серван и Зейн от южната част на острова.

— Какво става? — извика командирът на салматерците. Беше висок и тъмнокос и изглеждаше доста опитен.

— Ще бъдем кратки — отвърна войникът, който бе поел ръководството на ролдемската част. — Към вас се приближава войска. Не искаме да се бием. Ние сме от Оласко и не желаем да служим в тяхната армия. Няма повече да носим гадните ролдемски униформи — мъжът — беше набит и русоляв — скъса отличителните си знаци и ги хвърли на земята.

— Насам идва войска?

— Да — отвърна войникът и хвърли на земята и куртката си. — Искаме да дойдем в Салматер с вас.

— Защо да ви вземаме? Ще имаме късмет, ако ни оставят живи след провала на тази операция.

— Не е провал — отвърна войникът и избута Гранди напред. — Това е синът на краля, принц Грандпрей. Минава военно обучение. Помислете какъв откуп ще му вземете.

— Принц ли? Очакваш да повярвам, че синът на краля на Ролдем скитори из тези блата?

— Вижте — каза войникът от Оласко. — Какво има да губите? Ако лъжа, ще ми отсечете главата в Салматер. Ако казвам истината, ще станеш герой и вашият владетел ще може да поставя условия на Ролдем.

— Или ще ни довлече целия им флот.

— Това са дворцови проблеми, нали? Чуй сега какво знам. Очакват нещо голямо и повечето войска е изтеглена в Ролдем. Затова не бързат да попълват отрядите от Оласко. Ние не искаме да имаме нищо общо. Местни сме и ако трябва, ще се скрием из тези острови. Ако Ролдем ще води война с Кеш или друга държава, нека някой друг се бие. Пък ако идва голяма война, тогава направо ще ви платят откупа, нали?

— А какви са другите момчета?

— Офицери. Може да струват нещо. Тези двамата — той посочи Джоми и Зейн — имат връзки с двора на Кеш. Онзи там пък е братовчед на принца.

— Вземаме всички. Ще оставя генералите в Станция Майцел да се оправят с това.

— А нас ще вземете ли? — попита русият войник, щом няколко салматерски бойци грубо дръпнаха младежите настрана.

— Какво да правя с предатели като вас? — отвърна офицерът. — Убийте ги!

Салматерците се нахвърлиха върху мъжете от Оласко и след секунди на пясъка лежаха двадесет окървавени трупа.

— Разваляйте лагера! Искам всички да са минали границата преди изгрев! — закрещя командирът, после се обърна към пленниците. — Не ме интересува дали сте благородници. Ако създавате проблеми, ще ви убием.

Четирима стражи останаха да ги пазят, а останалите бързо почнаха да се подготвят за път. Серван сякаш бе позагубил куража си. Годфри и Зейн също изглеждаха уплашени, а Гранди трепереше от студ и страх.

Джоми се надяваше, че Тад се е справил и генералът приближава. Може би щяха да пристигнат, преди противникът да мине границата. Погледна на изток и видя, че небето изсветлява.

Пъг се стараеше да не зяпа, защото повечето Низши вървяха с наведени глави и си гледаха работата. Накор не се притесняваше и оглеждаше огромните кули, които се извисяваха на стотици стъпки.

— Как ли ги изкачват?

— Сигурно има някакво устройство, което те вдига и смъква — предположи Магнус.

Омадрабар не можеше да се опише с човешки термини. Нямахше бедняшки квартали и гета. Нищо, което да определя класата на гражданина като на познатите му светове.

Тук сградите бяха свързани с мостове над широките булеварди, които пък често минаваха по тунели под някои постройки. Според човешките мерки такъв град щеше да се строи хилядолетия, стига някой въобще да може да си го представи като самостоятелна структура.

Минаха през един от малкото паркове — просто незастроено място, на което растяха дървета и папрати. Пъг осъзна, че стремежът към тези свързани структури е същият, който свързваше социалното и политическото общество в тази култура.

— Дали някога ще разберем тези същества? — тихо попита той спътниците си.

Накор се усмихваше и очевидно бе възхитен.

— Вероятно не. Но бихме могли да постигнем някаква взаимноизгодна спогодба, ако се свържем с точните хора.

— И кои са те? — попита Магнус.

Накор сви рамене.

— Тези, с които сме в момента, надявам се.

Бяха продължили с каруца от Звездния мост заедно с четирима подбрани воители от обществото на Мартук. Пъг усещаше, че се готви нещо грандиозно.

Навсякъде се виждаха въоръжени мъже, жреци и фургони с провизии. Сякаш градът се готвеше за инвазия — но това бе невъзможно.

Това беше родната планета на дасатите и наоколо не бе останал нито един враг.

От опита си с Войната на разлома и Войната на студенокръвните Пъг знаеше, че врагът може да удари навсякъде с магия. Но кой щеше да е луд да нападне това място? Този свят не беше населен с милиони, а с милиарди. Освен това дасатската армия се състоеше само от най-коравите оцелели. Те се подлагаха на изпитания непрекъснато, след като навършеха петнадесет години. И бяха толкова много! Според Мартук само в града имаше седем милиона жители, от които поне

милион воини от различни общества. Това беше почти колкото населението на Кеш и много повече от това на Кралството.

Пъг се замисли дали дасатите изобщо имат души. Ако не бяха писмата, които си беше пратил, щеше да е напълно поразен. Возеше се в каруца заедно със сина си и Накор, заобиколен от милиарди същества, които щяха да го убият като част от ежедневната си работа, и нямаше представа какво прави тук. Някъде на този свят беше отговорът, макар той още да не знаеше въпроса.

Във всички случаи искаше да узнае защо е тази мащабна мобилизация на Омадрабар. От това, което знаеше, дасатите вече нямаха врагове. ТеКарана бе накарал йерофантите да търсят нови светове за завладяване. Пъг и Мартук си бяха говорили няколко пъти на тази тема, но не бяха стигнали до съществени заключения.

Влязоха в някакъв малък двор, над който се извисяваше сграда или може би част от стената — бяха стигнали дома на Мартук.

Пъг изчака, докато дасатът инструктираше воините да обезопасят къщата, макар че това не беше никак точен термин. По-скоро беше серия от апартаменти, вградени в градската стена. Или в една от многото стени.

Пъг продължаваше да се изумява. Това беше най-неземният свят, който посещаваше. Делекордия имаше общи неща с първата реалност и населението беше миролюбиво. Косриди пък беше копие на Мидкемия и му изглеждаше познато.

Тук беше различно. Въобще не можеше да обхване мащабността и липсата на нещо познато. Едно време смяташе, че първият му сблъсък с цуранската култура в робския лагер е бил трудна работа. Но цураните бяха хора и обичаха семействата си. Ценяха героизма, лоялността и саможертвата. Дасатите вероятно нямаха думи за подобни концепции. Опита да ги опише, но стигна само до кураж, прецизност и себеотрицание.

Отведоха ги в една стая и Мартук заповяда на слугите си да не ги закачат. Не трябваше да разговарят с тях и да ги товарят със задачи.

Изминаха няколко часа и най-сетне ги повикаха в личните покои на Мартук, които гледаха над централния площад.

В помещението ги очакваха Мартук и още трима. Наруйн и Валко стояха до вратата. Младежът изглеждаше някак несигурен и притеснен.

До домакина стоеше висок мъж с тъмна коса и брада. Изглеждаше като дасат, но в него имаше нещо... Пъг внезапно усети как светът му се преобръща, сякаш сетивата го предаваха напълно. Пред него стоеше същество, което не можеше да съществува. Беше дасат, но и някой добре познат на Пъг.

Мъжът пристъпи и заговори с познат глас на Кралската реч.

— Тук ме наричат Градинаря — застана пред новодошлите и погледна Пъг. След това кимна на Накор, който зяпаше с отворена уста.

После застана пред Магнус и попита:

— Това ли е внук ми?

— Макрос — прошепна Пъг.

РАЗКРИТИЯ

Джоми се съпротивляваше.

Бяха вързали ръцете му зад гърба и го подкарваха заедно с останалите момчета към трите изтеглени на брега лодки. Те бяха тесни и приличаха повече на корабни, отколкото на речни. Джоми предполагаше, че могат да плуват до устието, защото тук реката течеше бавно и се прекосяваше за минути.

Границата между Салматер и Оласко беше на около миля югозападно от реката, така че имаше шанс роддемските части да ги настигнат, преди да я пресекат. Поне Джоми се молеше за това. Ако започнеха да ги разпитват, двамата със Зейн нямаха шансове. Принцовете и братовчедите им може и да струваха доста, но едва ли някой щеше да плати откуп за фермерски синове от другия край на света.

Внезапно един от стражите се свлече. Джоми и останалите се огледаха объркано, но след момент чуха свистенето на стрелите.

— Наведете се — извика Джоми и момчетата опитаха да се прикрият зад борда. Трима войници бяха останали да ги пазят на лодката, но и те се озъртаха объркано, опитваха се да преценят откъде идват стрелите.

— Тръгвайте! — извика командирът и двама мъже се прехвърлиха през борда. Започнаха да бутат лодката навътре, но единият бе улучен в гърба. Другият опита да се покатери, но Джоми го изрита с все сила в лицето и той падна във водата.

Последният пазач извади меча си, но Зейн скочи и го удари с рамо в гърба. Мъжът политна и падна върху Джоми. Сборичкаха се, а лодката бавно започна да се спуска по течението.

Войникът опита да се откопчи от Джоми, но Зейн го беше затиснал и го удари с глава. Годфри го хапеше за ръката, а Джоми се мъчеше да си поеме дъх. Серван последва примера на Зейн, удари мъжа с глава и го повали в безсъзнание.

— Добре, че не носят шлемове — обади се Зейн.

— Вземи му ножа — нареди Серван.

Зейн се завъртя и напипа дръжката на ножа, който висеше на колана на припадналия.

— Махнете се от мен — помоли Джоми, който едва дишаше.

Зейн вдигна ножа зад себе си, а Годфри почна да реже въжетата на ръцете си.

— Ау! Дръж го по-стабилно.

— Лодката се клати! — оправда се Зейн. — Не съм виновен!

— Махнете се от мен! — изкрещя Джоми.

Най-накрая Годфри преряза въжетата, макар че се поряза по китката. Бързо освободи Зейн, Серван, Гранди и Джоми и после изхвърлиха войника зад борда.

Докато се освобождаваха, лодката бе отплувала на стотина метра надолу и навлизаше в главното течение.

— Къде са веслата? — попита Серван.

— На брега — отвърна Джоми.

— Ще трябва да плуваме — заяви Зейн, скочи във водата и заплува към източния бряг. Останалите го последваха. Излязоха на брега доста надолу по течението.

— Побързайте! — Серван им махна да се скрият сред дърветата. — Може да ни преследват.

Запромъкваха се нагоре по реката. Скоро чуха шума от битката, но се намираха от другата страна на хълма и не виждаха нищо.

— Аз ще погледна — каза Джоми.

Бързо се изкатери по склона и погледна. Ролдемските войници се бяха спуснали от изток и бяха в лагера на салматерците.

— Идвайте! — извика Джоми. — Спипахме ги!

Момчетата затичаха покрай брега. Докато успеят да стигнат до лагера, врагът вече се бе предал и не оказваше съпротива.

Генерал Деврийс се приближи към тях. На лицето му бе изписано облекчение. Тад беше до него.

— Ваше височество! В безопасност сте!

— Генерале, и аз съм щастлив да ви видя — каза Гранди.

— Когато този младеж се върна в лагера, наредих незабавно първа и трета да тръгнат в поход.

— Виждам, че не ви е допаднал моят план за шестдесет мъже в лодка, сър? — обади се Серван.

— Планът не е лош, ако исках да разделя силите си. Но като разбрах, че съм изпратил двама членове на кралската фамилия наред салматерски рейд... Не исках да обяснявам на бащите ви, особено на вашия, ваше височество, защо съм причинил гибелта на синовете им. Разузнаването ни подведе. Мислех, че ви изпращам максимално далече от конфликта, а ви натиках право в ръцете на салматерците.

— Предполагам, че ще спрат да изпращат отряди, щом разберат, че защитаваме Оласко, сякаш е изконна родемска територия.

— Генерале, пленихте ли командира им? — попита Гранди.

— Така мисля. Огледайте.

Пленниците бяха насядали на пясъка.

Гранди ги огледа един по един и посочи.

— Този.

Генералът махна да го доведат.

— Този мъж изби двадесет души — каза младият принц.

— Те бяха дезертъори! — извика пленникът.

— Тогава трябваше да ги оставите на родемското правосъдие — Гранди се обърна към генерала. — Обесете го.

— Аз съм военнопленник! — изкрещя капитанът, докато двама войници му извиваха ръцете.

— Не носиш униформа — отвърна генералът. — Според мен си обикновен бандит. Щом Негово височество нарежда да те обесим, ще те обесим — генералът кимна на сержант Валенски и той и няколко войници поведоха капитана към дърветата.

— Ами останалите?

— Пуснете ги — нареди принцът. — Нека оповестят, че Ролдем смята тези острови за свои, колкото и земята под замъка на баща ми. Оласко е част от Ролдем и ще го защитаваме. Ще накарам баща ми да попълни първа и трета и да разположи пълен гарнизон в Опардум. Трябва да спрем тези нападения.

Генералът се усмихна леко и заповяда:

— Отведете пленниците до лодките им и ги пуснете да се приберат.

Серван се приближи до братовчед си.

— Това беше... впечатляващо.

— Да — съгласи се Джоми и добави, — ваше височество.

Младият принц сякаш беше пораснал с няколко години от вчера.

— Мисля, че е време да се прибираме — каза Гранди, обърна се и тръгна след генерала. След кратко колебание останалите го последваха.

Миранда дойде в съзнание и откри, че вече не е вързана. Стана и си пое въздух. Можеше да диша без болки, а усещането, което бе замъглявало съзнанието ѝ, бе изчезнало.

Огледа се. Вече не беше в предишната стая, а в нещо наподобяващо шатра. Въпреки това стените бяха твърди и гладки като камък.

Пред нея се появи дасат с черна роба и златен кръг на гърдите. Можеше да види през него и разбра, че е само образ. Напрегна се и откри, че магията ѝ работи, но по някакъв странен начин.

— Вече си в съзнание — образът говореше на дасатски, но тя го разбираше. — Тук си от три дни. Погрижихме се да можеш да ядеш, пиеш и дишаш нормално. Оставихме те да си възвърнеш способностите... до известна степен.

Миранда опита да се пренесе в Събранието. Това беше едно от най-силните ѝ умения, но не се получи нищо.

— Потрудохме се малко. Способностите ти работят само в границите на това помещение — продължи образът на дасата. — Съществото, което те доведе, каза, че си могъщ магьосник и можем да научим много от теб. Наблюдаваме ви отдавна, цуранска жено. Воините ви са като деца, но се боим от онези с черните роби.

Образът изчезна, но гласът продължи:

— Почини си. Предстоят много тестове. Ако съдействаш, ще останеш жива.

Нямаше нужда да пояснява какво ще се случи, ако не съдейства.

— Това е много интересно — каза Накор.

Пъг не можеше да повярва на очите си. Дасатът, който стоеше пред него, беше Черния Макрос, някогашният обитател на Острова на чародея и баща на Миранда. Провери с магическите си сетива и се

убеди, че това не е илюзия или заклинание. За последно го бе видял при битката с демонския крал, когато бе затворил разлома.

— Ти си мъртъв.

— Бях — отвърна Макрос. — Ела, очаква ни дълъг разговор, а нямаме много време.

Без повече обяснения или извинения към останалите двамата се оттеглиха в една малка градинка.

— Това бедно парче земя получава само около час светлина, когато слънцето е директно отгоре — Макрос говореше на Кралската реч. Явно не искаше никой друг да разбере какво ще си кажат.

— Не знам какво да кажа. Напълно съм объркан — призна Пъг. Макрос му посочи една пейка.

— Дасатите не медитират, така че трябваше да преустромя това място.

Пъг се усмихна. Пейката беше точно копие на онази във Вила Беата.

— Как е възможно?

— Разгневих боговете — Макрос седна и Пъг се настани до него. — Използвах целия си магически арсенал срещу Маарг, докато ти се мъчеше да затвориш разлома между петия кръг и Шила. Явно си успял, иначе нямаше да си тук. Някои от спомените ми все още липсват. Например помня кога те видях за пръв път. Помня и кога се видяхме за последно с Накор, но не се сещам кога се запознахме. Почти не помня жена си и дъщеря си, макар да знам, че имах жена и дъщеря.

— Миранда, моята съпруга — поясни Пъг.

Макрос кимна и погледна стената на градинката. В очите му имаше болка.

— Това ли е наказанието ти, че си разгневил боговете на Мидкемия? — попита Пъг.

— Да. Сражавах се с Маарг, когато внезапно болката изчезна и се устремих към някаква бяла светлина. След това се озовах пред Лимс-Крагма — той направи пауза. — Бил ли си при нея?

— Два пъти — призна Пъг. — В една зала със саркофази?

— Безкрайна във всички посоки. Умрелите лягат там, а после отиват на съд при богинята и заемат новото си място в Колелото на живота — Макрос въздъхна. — Но не и аз. Говорих с нея, но ще ти

спестя подробностите. Знаеш, че бях суетен човек и смятах, че преценката ми е много по-добра от тази на другите.

Пъг кимна и каза:

— За повечето неща беше прав. Томас никога нямаше да преживее трансформацията в Драконов господар, ако не беше ти. А кой знае какво щеше да стане с мен.

— Това бяха дребни намеси. Помниш ли, че се опитах да стана бог?

— Искаше да се възвисиш, когато Накор те откри, нали?

— Да. Исках да ускоря завръщането на Сариг, изгубения Бог на Магията.

— Затова ли те наказаха?

— Боговете мразят надменните. Те ни подтикват към велики дела, но без нашата вяра изтляват. Как ще ги почитаме, ако станем като тях?

— Аха — отвърна Пъг.

— Чуй какво трябва да знаеш. Останалото може да почака. Дасатите са открили Келеуан.

— Заради талноя.

— По-добре не споменавай това име. Ще ти обясня след малко.

— Добре. Кажете важното.

— Всичко е свързано. Още от самото начало. Нали знаеш историите за Войните на хаоса?

— Томас пази спомените на Ашен-Шугар.

— Спомня ли си триумфа, когато са скрили Камъка на живота и са прогонили Драконовата орда от Мидкемия?

— Да. Това е било в края на Войните. Разказвал ми е историята. Говорихме за това, преди синът му Калис да освободи енергията от Камъка на живота.

— Аха. Нямам спомен за това нещо. Но е добре. Една тревога по-малко. Трябва да знаеш, че Войните на хаоса никога не са преставали. Войната на разлома, нашествието на Изумрудената кралица и всички останали заплахи са част от тях. А най-опасното тепърва предстои.

— Дасатите?

— Да — отвърна Макрос. — И този свят е имал Войни на хаоса, но един бог е излязъл победител. Сега го знаят като Мрачния, но

всъщност е техният бог на злото. Огледай се, Пъг. В това ще се превърне Мидкемия, ако Безименният успее да я завладее.

— Невероятно.

— Вярвам, че дасатите невинаги са били такива. Но и в най-добрата си проява няма да са желани гости на Мидкемия. Дори заради дребния факт, че ще умъртвят земята, ако стоят достатъчно дълго на нея. Освен това са толкова агресивни, че пред тях планинските тролове са кротки мили създания — Макрос се засмя. — Виж, все още си спомням някои неща от предишния си живот. Когато се преродих, ми позволиха да запазя някои спомени, за да имам представа какво трябва да свърша. Разбираш ли, аз съм Градинаря и се грижа за едно много деликатно и крехко цвете.

— Бялото?

— Да, Бялото. Пъг, нищо не умира завинаги. Просто се променя. Нищо не се унищожава. Просто минава от материя в енергия, от енергия в съзнание, от съзнание в дух. Важно е да го разбереш, защото когато всичко свърши, ще изпиташ дълбока лична загуба.

— Предупредиха ме вече.

Макрос стана и закрачи из градинката.

— Когато Мрачният се издигнал, останалите богове били заловени и затворени. Дасатите били променени и изкривени, докато не загубили всички спомени за доброто. Бялото се опитва да създава такива... джобове от добро, където може. Имаме очевидни членове, като лечителите, които са презрени заради дребния импулс да помагат на другите. Освен това имаме и няколко високопоставени воители и жреци.

— Макрос, дойдох тук, защото разбрах, че има заплаха за Мидкемия. Каква е?

— Пъг, няма рационална причина дасатите да искат да завладеят свят от първото ниво. Знаеш го.

— Накор смята, че злото е лудо по природа, дори да действа организирано.

— В нашата реалност... — Макрос спря. — В твоята реалност това е вярно. Но тук? — той сви рамене в съвсем човешки жест. — Аз съм дасат от тридесет години. Малко ми е трудно с времевата разлика.

— Няма те по-скоро от петдесет.

Макрос изглеждаше уморен.

— Осъзнах се като младо момче, което се готвеше за първото си изпитание. Почти година гледах отвътре, докато двете ни съзнания не се сляха и не поех контрол. Не знам на какво точно са способни тук боговете на Мидкемия. Вероятно затова си тук, в ролята си на техен агент. Но ми изиграха номер...

— Банат — обади се Пъг. — Калкин.

— Измамникът? — Макрос кимна. — Да, прилича на негово дело. Аз съм дасат, но същевременно и човек. Разполагам с ума на Черния Макрос, който — без излишна скромност — беше сред най-могъщите същества на Мидкемия, а тук се озовах в тялото на момче. Повечето ми способности бяха изчезнали.

— Но не всички?

— Не. Успях да повъзвърна някои. Трябваше да се старая да ги крия, иначе щях да стана жрец или да ме убият. Вербувах други като мен. Мартук е най-добрият ми ученик. Въпреки че е с десетина години по-възрастен, се обръща за наставления към мен. Той е първият дасат, който прояви съчувствие.

— Историята на Наруийн и Валко.

— Да. Той ви подготви за това пътуване. Имам много въпроси, но повечето могат да почакаат. Най-важното, което трябва да знам, е дали намерихте талноя?

— Да, открихме всичките.

— Добре. Те са важна част от случващото се. Разбираш ли, Мрачният търси начин да разшири владенията си в първия кръг. Първият разлом на Келеуан беше случаен. Жреците не са толкова добри учени като вас, но все пак работят систематично и подобряват знанията си. Изпращат разузнавачи, малки хомункулуси, които носят жезли, за да осигуряват енергия за разломите. Всичките бяха унищожени, с изключение на един. Някой от другата страна им помага, макар да не мога да си представя такъв луд.

— Лесо Варен — каза Пъг и усети как го обзема безпокойство. — Той е достатъчно откачен.

— Ще ми обясниш за него след малко. Дасатите са стъпили на Келеуан. Мощта на Събранието ще ги удържи за известно време, но рано или късно ще надделеят. След това ще открият Мидкемия, а оттам кой знае още колко светове? Балансът между първото и второто ниво вече е крехък. Например Делекордия въобще не би трябвало да

съществува. Ако Мрачният стигне Мидкемия, равновесието ще бъде унищожено. Първата и втората реалност ще се слоят в нещо... ново и милиарди ще загинат.

— Не съм сигурен, че разбирам всичко, Макрос. Дасатите са вече там. Нали каза, че агентите на Мрачния вече са на Келеуан. Ако това катастрофално събитие щеше да се случи, нямаше ли вече да е станало?

— Не разбираш, Пъг. Мрачният не е някаква духовна абстракция, която да се проявява за кратко, като боговете на Мидкемия. Мрачният бог е чудовищно създание, което живее в огромна зала в недрата на този свят. Той е истински, телесен, и живее, за да унищожава — Макрос го погледна в очите. — Нямам достатъчно високопоставени агенти, но вярвам, че дасатите планират инвазия. Знам, че е започнала сериозна мобилизация и на Дванадесетте свята.

Пъг бавно кимна.

Макрос седна до него и попита:

— Какво знаеш за талноите?

— Томас си спомня битките на Ашен-Шугар, когато валхеру са нападнали втората реалност. Калкин ни каза, че това са духовете на убитите дасати, чиято енергия задвижва тези смъртоносни машини.

— Донякъде е вярно — каза Макрос. — Би трябвало да си разбрал, че цялата дасатска магия се основава на некромантството. Цялата енергия идва от убиването. Ако си спомняш какво причини Мурмандамус по време на бунта си, дасатите го постигат за един ден. Годишно хиляди деца загиват при прочиствания. Жреците улавят тази енергия и пленяват душите — Макрос направи пауза. — Но талноите не са това, което си мислиш. Има „талнои“ на служба при ТеКарана и неговите принцове, но те са просто подбрани воители с фалшиви брони, които се появяват при определени ситуации.

— А тези на Мидкемия?

— Те са скрити там. Това са истинските талнои.

— Кой ги е скрил?

— Това е загадка. Дори да съм знаел едно време, сега не помня. Може би някой ден ще се сетя. Ето какво трябва да знаеш за тях. Това не са машини, движени от душите на загиналите дасати. Това са духовете на десетте хиляди дасатски бога, пленени и затворени вътре.

— Богове ли? — Пъг зяпна.

— Като тези на Мидкемия, и те не умират трудно. А дори да умрат, не искат да останат в това състояние. Виждаш ли, можем да си говорим за тия неща до безкрай, но аз имам теория. Мрачният иска да стигне до Мидкемия с едничката цел да ги унищожи напълно. И няма да се спре дори ако трябва да погуби цялата планета.

— Тоест трябва да го спрем ние — прошепна Пъг.

— Да.

Издание:

Реймънд Фийст. В царството на Мрачния

Серия Войната на Мрачния, №2

Американска, първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“, 2009 г.

ИК „Бард“ ООД, 2009 г.

ISBN: 978–954–655–070–5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.